திருநிறை ஆற்றல்

கழக வெளியீடு: அ௬௬

திருநிறை ஆற்றல்

ஆங்கில மூல ஆசிரியர்:

ஜேம்ஸ் ஆலன்

தமிழாக்கம்:

பன்மொழிப்புலவர்,

திரு. கா. அப்பாத்துரை

எம்.ஏ., எல்.டி., (விசாரத்)

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், லிமிடெட்
திருநெல்வேலி. :: சென்னை - 1.

First Edition : Dec., 1956.

THIRUNIRAI AATRAL

[*From Poverty to Power by James Allen*]

Published by

THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
1/140, BROADWAY, MADRAS - 1.

Head Office :

98, EAST CAR STREET, TIRUNELVELI.

Appar Achakam, 2/140, Broadway, Madras - 1—C. 1200.

பதிப்புரை

உலகம் என்றும் புதுமை நாடுகின்றது, நாடுவது; அது என்றும் புதுமை நாடியே தீரவேண்டும். புதுமை நாடாவிடில் அதன் பழமை நீடிக்காது. பழமைப்பட்ட நிலையில் அது நீடித்து உலகமாக உலவாது, நிலவாது! இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் புதுமை நாடியதனாலேயே கீழ்த்திசையுலகம் புகழ்பெற்றது. இப்போது அப்புகழ் மேற்றிசை நாடியுள்ளது. ஆனால், இரண்டாயிரம் ஆண்டுத் துயிலொழித்துக் கீழ்த்திசையும் புதுமை நாடாவிடில் அது வாழ முடியாது; வளர முடியாது. வரலாற்றில் புதையுண்டு மாண்ட பல இனங்களின் புகழுடன் அதன் புகழ் சேர்க்கப்பட வேண்டியதாகிவிடும்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் — அதற்குமுன் எத்தனை ஆயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்டு என்று நாம் இன்று கணித்துணரமுடியாத அவ்வளவு பழங்காலத்தில் — தமிழர் கண்டுணர்ந்த உயர் அறிவின் உச்சியில் நின்று புத்தம்புதிய அறிவு மாளிகை எழுப்பிச் சென்றவர் வள்ளுவர். ஆனால், அவர் புகழ் பழம் புகழாகிவிட்டது. அதைத் தமிழகம் புதுப்பிக்கவில்லை. அதன் மரபும் விரைவில் தொடர்பறும் நிலையில் உள்ளது. தமிழகமோ, கீழ்த்திசையோ வள்ளுவர்களை இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு மேலாகக் காணாது இருந்துவிட்டது; வள்ளுவரை அறியவோ அறிந்து உலகுக்களிக்கவோ ஆற்றலற்றுக் கிடக்கிறது. நல்ல காலமாக, மேல்திசையில் வள்ளுவரைக் காணும் முயற்சியும், காட்டும் முயற்சியும், அவர் மரபைப் புதுப்பிக்கும் முயற்சியும் எழத்தொடங்கியுள்ளன.

வள்ளுவர்புகழைக் காணும் முயற்சியில் ஈடுபட்ட அறிஞர் ஆல்பிரட் ஷ்வைட்சர் போன்றவர்கள் அவர்கள் நேரடியாகத் திருக்குறளின் ஒளியிலேயே ஈடுபட்டவர்கள். ஆனால், அப்புகழைப் புதுப்பிப்பவர்கள் அவர் பெய

ரையே அறியாதவர்கள். வள்ளுவர் எழுப்பிய சிந்தனை அலைகளின் தொலைதூர எதிர் அலைகளாக எழுந்த சிந்தனைச் செல்வர்களே அவர்கள். அத்தகைய சிந்தனைச் செல்வர் களுள் தலைசிறந்த ஒருவரே ஜேம்ஸ் ஆலன்.

வாழ்க்கை, இன்பம், செல்வம், கடவுள், அருள் ஆகிய வற்றைப் பற்றிய ஆலன் சிந்தனைகள் வள்ளுவர் குறளில் ஈடுபட்ட ஆங்கிலமறிந்த தமிழர் பலர் உள்ளத்தை அரை நூற்றுண்டாகக் கொள்ளை கொண்டுள்ளதென்றால், அதில் வியப்பில்லை. ஏனெனில், வள்ளுவர் திருக்குறளின் உரை களைவிட, உரை விளக்கங்களைவிட அவற்றைக் காணுமலே வள்ளுவர் தூய அறவழி நின்று சிந்தித்த இத்தகையோர் சிந்தனைகளே நம்மை மிக எளிதாக வள்ளுவரை நோக்கி இட்டுச்செல்ல வல்ல படிக்கட்டுகளாய் அமைகின்றன. இடையிருட் காலத் தூசி படர்ந்து, புதுமையிழந்து பொருள் மரபற்றுப்போன பல 'வள்ளுவக்' கருத்துக்களை இச் சிந்தனைகள் மூலம் ஆலன் தூண்ட வல்லவராவர்.

புதுமை உயிர்ப்பண்பு. அறிவு புதுமை சார்ந்தபோதே உயிரறிவாக, வளரும் அறிவாக உலவுகின்றது. வட மொழிச் சொற்கள் என்று கருதப்படும் 'புத்தி', 'புத்தர்' ஆகிய உயிர்ச்சொற்கள் புத்துயிர்ப் பண்புடைய இவ்வுயிர் அறிவைக் குறிப்பவையே. இந்த வளரும் அறிவையே நாம் ஆராய்ச்சி என்றும், அதன் முடிவையே மெய்யறிவு என்றும் கூறுகிறோம் ஆனல், மெய்யறிவு மேலும் வளர்ந்து புத்தாராய்ச்சி மூலம் புது அறிவு காணுவிட்டால், மெய் யறிவு உயிர்த்துடிப்பிழந்து பழைய அறிவாகி, உயிர் மரபு அறுந்துவிடுகிறது. திருவள்ளுவர் உயிர் மரபை நாம் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக மறந்துவிட்ட வகை இதுவே. இதனை வள்ளுவரே நமக்குச் சுட்டிக் காட்டி யுள்ளார். சுட்டிக் காட்டும் இடம்கூட உயிர்ப்பண்பாகிய காதலின் உயிர்த்திறத்தை விளக்கும் இடம் என்பது குறிப் பிடத்தக்கது.

"அறிதோறு அறியாமை கண்டற்றால், காமம்
செறிதோறும் சேயிழை மாட்டு."

'புதுமையுணர்விழந்த காதல், காதலல்ல. புதுமையிழந்த அறிவும் அறிவன்று; அறியாமையுடன் சேர்ந்துவிடும்!' இந்த அழகிய கருத்தை நாம் குறளின் உரையாசிரியரிடம் காண முடியாது. 'நூல்களானும், நுண்ணுணர்வானும் அறிய அறிய, முன்னையறியாமை கண்டாற்போல' என்பதே பரிமேலழகர் இக்குறட்பாவுக்குத் தரும் உரைப்பகுதி. இது வள்ளுவர் வாய்மொழியின் சொற்பொருளே காண்கிறது; சொல் விளக்கங்கூடக் காட்டுகிறது. ஆனால், அதன் உயிர்த் துடிப்பை உணராது ஒழிகின்றது. உயிர்க்காதலுக்கு உவமையாக இது கூறப்பட்டதென்பதைக்கூட 'உயிர்க் காதல், கற்பு மரபும் உயிர் அறிவு மரபும்' இழந்துபட்ட இடையிருட்காலத்து அறிஞரான உரையாசிரியர் கவனிக்கவில்லை.

ஜேம்ஸ் ஆலன் போன்றாரது அறிவு விளக்க நூல்களும், கார்லைல், ரஸ்கின், டால்ஸ்டாய், காந்தியடிகள், ரோமேன் ரோலந்து போன்றாரது அருள்விளக்க உரைகளுமே உலகுக்கும், தமிழகத்துக்கும் மீண்டும் வள்ளுவர் உயிர் உருவை—உயிர், வாழ்வு, உயிர்முதல் ஆகிய முப்படிகளின் இலக்கணமாகிய முப்பாலின் உண்மை வடிவை நமக்கு மீண்டும் பெற்றுத் தருதல்கூடும்.

வள்ளுவர் குறளிலும், ஜேம்ஸ் ஆலன் மெய்விளக்க உரைகளிலும் மனந்திறந்து ஈடுபட்ட பன்மொழிப்புலவர், திரு. கா. அப்பாத்துரை, எம்., ஏ., எல். டி., (விசாரத்) அவர்கள் மறைமலையடிகளாரது இறவா மரபின் மறவாச் செழுந்தமிழ் நடையில் ஜேம்ஸ் ஆலனின் ஆங்கில நூலை (From Poverty to Power) மொழிபெயர்த்துத் தந்தமைக்கு யாம் பெரிதும் மகிழ்கின்றோம். இத்தகைய தமிழாக்கங்கள் இன்று பொங்கி எழுந்துவரும் மறுமலர்ச்சியை, வாழ்க்கை, சமயம், அறிவாராய்ச்சி ஆகிய துறைகளிலும் ஊக்கும் என்று மனமார எதிர்நோக்குகிறோம். தமிழகம் இவற்றின் இன்பயன் நுகர்ந்து, இத்தகு முயற்சிகளில் எம்மை மேன்மேலும் ஊக்கும் என்று நம்புகிறோம்.

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகத்தார்.

உள்ளுறை

திருநிறை ஆற்றல்

I. திருவின் ஆக்கம்

க. தீமைதரும் படிப்பினை

உடல் துன்பம், மனத்துயரம், அமைதியின்மை ஆகிய மூன்றுமே வாழ்க்கையில் இன்ப ஒளி பரவாத இருண்ட நிழற் கூறுகள். தேள் கொட்டினாற் போன்ற துன்பத்துக்கு ஆளாகியும் துடிதுடிக்க நேராத உள்ளமுடையவர்; மனக்கலக்கம் என்னும் ஆழ்சுழியில் அகப்பட்டும், தத்தளிக்க நேராத சித்த முடையவர்; சொல்லரிய துயரத்தால் வெப்பமடைந்தும் கண்ணீரால் ஒளிமழுங்கப்பெறாத கண்களை உடையவர் ஆகியவர்களை இவ்வுலகில் காண்டல் அரிது. எத்தனையோ குடும்பங்களில் நோவும் பிணியும் சாக்காடும் வந்து புகுந்து, குடும்பங்களின்மீது துன்பக் கருந்திரை யிட்டு மூடியுள்ளன. எத்தனையோ குடும்பங்களில் அவை மனித இதயத்தை மனித இதயத்திடமிருந்து பிரித்துள்ளன. தீமையின் வலை அறுக்கமுடியா உறுதி உடையதாகவே தோற்றுகிறது. அதில் சிக்கி நோவு, துன்பம், இன்னா இடர்கள் ஆகியவற்றுடன் பலர் மல்லாட வேண்டியவர்கள் ஆகின்றனர்.

வாழ்வின்மீது பாய்ந்து படரும் இத் தீமைகளிலிருந்து தப்பிப் பிழைக்கவோ, அல்லது அவற்றின் ஆற்றலைக் குறைக்கவோ நாடாதவர் எவரும் இருக்கமாட்டார்கள். இதற்காகப் பல்வேறு சூழ்ச்சித் திறங்களில் சென்று சிக்குபவர் பலர். இன்னும் பலர் கண்மூடித்தனமாகப் பாய்ந்து

ஓடிப் பல கிளைவழிகளில் செல்கிறார்கள். இவர்கள் அனைவரும் ஏதாவது நிலையான இன்பமொன்றைச் சென்றடைந்து, திரும்ப இத் துன்பநிலைக்கு வராமலிருக்கவே விரும்புகின்றனர். இதில் ஐயமில்லை. ஆனால் உண்மையில் அவர்கள் அடையும் இன்பம் என்ன?

கிளைவழிகளில் சென்று நாடுகின்ற இன்பங்களில், குடி இன்பமும் கூத்தியர் இன்பமும் அறிவை மழுங்க வைப்பவை; பொறியின் ஆற்றல் கடந்தும், உடலாற்றல் கடந்தும் நுகரும் பொறியின்பமும், உடலின்பமும் வாழ்வைத் தேய்த்துக் குறுக்குபவை. துன்பநெறிகளை அகலத் துறந்து போலிக் கலையின்பக் கோட்டைக்குள் சிறைப்படுபவரும் இதேவகை இன்ப நுகர்வால் தளர்ச்சியுறுகின்றனர். மூன்றாவது வகையினர் துன்பந்தரும் வறுமையைப் போக்கச் செல்வத்தையோ, புகழையோ நாடுகின்றனர். வேறு சிலர் துன்ப நீக்கத்தையும் இன்பத்தையும் நாடிச் சமய வினைமுறைகளில் கருத்துச் செலுத்துகின்றனர். முந்திய இருவகையினர் பெறும் தற்காலிக இன்பங்கூட இவர்கள் பெறுவதில்லை. ஆறுதல் மட்டுமே பெறுகின்றனர். இந்த ஆறுதலும் நிலையானதாய் அமைவதில்லை.

தீமையை மறப்பது அல்லது மறைத்து வாழ்வது இன்பமாகாது. மேற்கூறிய மூவகை இன்பநாட்டத்தவரும் தற்காலிக இன்பம் அல்லது ஆறுதலே பெறுகின்றனர். இது துன்பத்தை மறக்க அல்லது மறைக்கமட்டுமே உதவுகிறது. அதை ஒழிக்க வகைமுறைகளாக அவை விளங்கமாட்டா.

இதுமட்டுமன்று. இத் தற்காலிக இன்பம் அல்லது ஆறுதல்கள் விரைவில் முடிந்துவிடுகின்றன. உடனே பழையபிணி, நோவு, நோக்காடுகள் வந்துவிடுகின்றன. சில சமயம் இவை புதிதாக, முன்னிலும் மிகையாக, வந்தமைகின்றன. அடிக்கடி இன்பந்தூண்டும் ஆவல் துன்பத்தின் அழைப்பாக முடிகிறது. தற்காலிகப் போலி இன்பத்தின் கோட்டைமதில் தகர்க்கப்படுகிறது. துன்பவெள்ளம் மனிதனை மீண்டும் ஆட்கொள்கிறது.

பெரும்பாலான இன்பங்களின் நிலையாமையை எண்ணும்போது, ஒவ்வோர் இன்பத்தின் மீதும் ஒரு கூரிய வாள் தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது என்றே கூறத்தகும். இன்பநாட்டத்தில் துன்பத்தை மறந்திருப்பவன் எதிர்பாராதபடி எந்தக் கணத்திலும் துன்பமாகிய வாள், அறிவால் அரண் செய்யப்படாத அவன் இன்பத்தின்மீது, அறுந்து விழக்கூடும்.

வாழ்க்கையில் ஏற்படும் அவாக்களின் முரண்பாடு மிகவும் வியப்பிற்குரியது. குழந்தை மனிதனாகவேண்டுமென்று, ஆடவர் அல்லது பெண்டிர் ஆய்விடவேண்டுமென்றுதான் அவாவி அழுகிறது. ஆனால் மனிதனோ எப்போதும் குழந்தைப்பருவத்தில் தனக்கிருந்த முயற்சியற்ற, கட்டுப்பாடற்ற நல்லின்பத்தையே நாடுகிறான். வறியோர் ஏழ்மையின் கட்டுப்பட்ட நிலையை ஒழித்து மனம்போல வாழ உதவும் செல்வத்துக்கு ஏங்கி அலைகிறார்கள். ஆனால் செல்வரோ செல்வத்தைப் பெற்றபின் கட்டுப்பாடற்ற இன்ப வாழ்வு வாழமுடிவதில்லை. இன்னும் மிகுதி செல்வத்தை ஈட்டவேண்டுமென்ற பேரவா அவர்களை அலைக்கிறது. செல்வத்தைக் காக்கும் கவலை, வறுமை வந்துவிடுமோ என்ற அச்சம் அவர்களை உருக்குலைக்கின்றன. சிலசமயம் அவர்கள் கிட்டிய இன்பப் பொருள்களை விட்டுவிட்டுக் கிட்டாத இன்ப நிழல்களைத்தேடி அலமருகின்றனர்.

மற்றும் சமய உணர்ச்சி, அறிவு விளக்கக் கோட்பாடு, கலைக் குறிக்கோள் ஆகியவற்றில் கருத்துச் செலுத்திய சிலர் அவற்றால் மனநிறைவு பெற்று அமைதி அடைந்து விட்டதாக எண்ணுகின்றனர். ஆனால் வல்லமை வாய்ந்த, கவர்ச்சியாற்றல் மிக்க ஒருபேரவா தலை நீட்டியதும் அவர்கள் மாய அமைதி வன்பாலையில் மலர்ந்த மலராக வாடிவதங்குகிறது. செயல்துறை அடைந்ததும் கருத்தியல் கோட்பாடுகள் பயனற்றவை ஆகின்றன. கற்பனைப் பீடத்தின் மீது ஏற்றி வைக்கப்பட்ட குறிக்கோள் என்னும் சிலை, செயல் துறைக் காற்றுப்பட்டதே முற்றிலும் துகள்துகளாகிக் காலடியில் விழுந்து விடுகிறது.

துன்பம், துயரம், இன்னுமை ஆகியவற்றுக்கு எதிர் பண்பு இன்பம். துன்பம், துயரம், இன்னுமை ஆகியவற்றி லிருந்து விடுபட விரும்புபவர்கள் இன்பத்தை நாடுகிறுர் கள். இது இயல்பே. ஆனுல் துன்பத்தின் காரணம் வறுமை என்றும், இன்பத்தின் கருவி செல்வம் என்றும்மட்டுமே அவர்கள் உணர்கின்றனர். அவர்கள் செல்வத்தை அடை கின்றனர். சில சமயம் இன்பத்தையும் காண்கின்றனர். ஆனுல் துன்ப விடுதலே கிட்டுவதில்லே. எனவே செல்வத் தாலும் இன்ப நாட்டத்தாலும் துன்ப விடுதலே கிட்டாது என்பது தெளிவாகிறது. அப்படியானுல் துன்பத்தினின்று விடுதலே பெற வழியே கிடையாதா? தீமையின் வன்தளே யறுத்து நிலேயான இன்பம் பெற வழி யாது?

துன்ப விடுதலே பெற, துன்பத்தின் தளேகளே இறுக் கும் வறுமையை ஒழிக்க, நோவு, நோக்காடு, துயரங்களே அகற்ற, நிலேயான இன்பத்தை அடைந்து, தீமை துன்பம் ஆகியவற்றுக்குத் தடையுத்தரவு இட்டு நிறுத்த வழி இல்லாமலில்லே; உண்டு. நீடித்த அமைதி நிலவச் செய்ய வகை உண்டு. அதுவே தீமையின் இயல்பு, காரணம் ஆகிய வற்றைப்பற்றிய சரியான அறிவு கைவரப்பெறுதல் ஆகும்.

தீமையை மறுப்பது, மறைப்பது, மறப்பது போதாது. அதன் இயல்பை உணர்ந்து, காரணத்தைக் கண்டுணரல் வேண்டும். தீமையை நீக்கக் கடவுளே வணங்கித் தொழுவ தனுல் பயன் ஏற்படாது. தீமை ஏன், எப்படித் தோற்று கிறது என்பதை அறிந்து, அதன் படிப்பினேகள் மூலம் அத் தீமையையே நன்மையாக்கி இயக்க முயலவேண்டும். இத் தகைய அறிவு இல்லாத வெற்ருற்றல் எதுவும் செய்ய இயலாது. படபடப்புடன், ஆத்திரத்துடன் தீமையின் தளேகளே அழிக்கப் பாடுபடுபவன் விலங்கைக் கையாலும் பல்லாலும் உடைக்க முயல்பவன் போல அல்லற்படுவான். அம் முயற்சிகளால் தளே இறுகும்; மனது புண்படும், தீமை பெருகவே செய்யும்.

ஆத்திரம் அனுபவமின்மையின் சின்னம். அடக்கமும் பொறுமையும் அனுபவத்தின் முதிர் பயன்கள். அடம்

அறியாமையின் சின்னம். பணிவே அறிவின் கதிர்விளைவு. அடக்கம், பொறுமை, பணிவு ஆகிய மூன்றையும் அவர்கள் தூண்ட, அறிவுடன் கூடிய ஆர்வமும் முயற்சியும் பிறக்கின்றன. அறிவார்வமும் செயலார்வமுந்தான் ஒருவனை உலகையறியவும் தன்னையறியவும் தூண்டுகின்றன. தீமை பற்றிய நல்லறிவும் இங்கேதான் தொடங்குகிறது.

தீமை உலகில் புறத்தே காணப்படும் ஒரு பண்பன்று. அது புறப்பண்பல்ல, அகப்பண்பே. அதன் தோற்றத்தை அகத்தேதான் காணமுடியும், அகத்தேதான் காணவேண்டும். தன்னை அறியும் ஒருவனால் மட்டுமே இது முடியும். தவிர, தீமை என்பது காலம், இடம் ஆகிய திசைகளில் எல்லையற்ற பாரிய அளவுடைய ஒரு பண்பன்று. காலம் இடம் ஆகிய திசைகளில் எல்லையற்ற இயற்கையண்டத்தின் ஒரு நேரடிக் கூறும் அன்று. அது அகத்தோடு புறத்தை இணைத்துக்காட்டும் ஓர் அகப்பண்பு. மனிதன் செயல்கள் புற இயற்கையுடன் முரணுகின்ற கால, இடச் சூழல்களைக் காட்டி அது மனிதனுக்கு நன்மை, தீமைபற்றிய அறிவை உண்டுபண்ணுகிறது.

தீமை அல்லது துன்பம் ஓர் அகப்பண்பு என்று கண்டு, அதன் குறுகிய எல்லையையும் பாரிய விளைவுகளையும் உணர்பவர்களுக்கு, அது ஒரு தீய பண்பாகவே இராது. நன்மையைப் போலவே அது ஒரு நல்ல பண்பாகவும். நன்மையைவிடப் பயன் தரும் நற்பண்பாகவும் அமைகிறது. நன்மையைப்போலவே அது ஒரு தற்காலிகப்பண்பு ஆனால் நன்மையைப் பெருக்கும் வகையிலும் தீமையைக் குறுக்கும் வகையிலும் அது எச்சரிக்கை தந்து, நிலையான இன்பத்தையும் அமைதியையும் அடைய வழிவகுக்கிறது. அது சிறு பண்பாயினும் பாரிய மலையைச் சிறுகச் சிறுகத் தகர்க்கும் சிற்றுளிபோல, பெரும் பயன் தரும் சிறுபண்பு ஆகும்.

அகப்பண்புகளிலே தீமைதரும் தீயபண்புகளையும், நன்மை தரும் நற்பண்புகளையும் புறத்தே நிகழும் இன்பதுன்பங்களால் கண்டு, அவற்றின் நிலையான இயல்புகளையும் காரண காரியத் தொடர்புகளையும் கண்டுணர்வதாலேயே நன்மை

தீமை பற்றிய அறிவு வளர்கிறது. இவ்வறிவால் தீமைகளைப் படிப்படியாக முற்றிலும் விலக்கமுடியும். நன்மைகளைப் படிப் படியாக முற்றிலும் வளர்க்க முடியும். முழுநிறை நன்மை அல்லது நல்லாற்றல் நோக்கிச் செல்லும் நெறி இதுவே.

தீமை நிலையான பண்பு மன்று. தீயபண்பு மன்று. அது தற்காலிகமான பண்பு, திருத்துகிற பண்பு. ஆனால் திருத்துகிற பண்பாக அது அமையத் தீமைபற்றிய அறிவு ஏற்படுதல் இன்றியமையாதது. ஏனெனில் நன்மை வளர்வது நன்மையாலல்ல; தீமை பற்றிய அறிவினால்! தீமைக்கு நாம் அடிமைப்பட்டிருப்பதன் காரணம் தீமைபற்றிய அறியாமையே. எனவே தனிமனிதன் அறியாமையால் ஏற்படும் தீமையன்றி, இயற்கையின் எல்லையற்ற பரப்பில் வேறு தீமை கிடையாது. தீமை பற்றிய அறிவு ஏற்படத் தொடங்கிய நாள் தொட்டுத் தீமை குறைந்தே தீரும். நன்மை வளர்ந்தே தீரும். இத்தகைய நன்மை, நன்மை தீமைஎன நாம் முன்பு வகுத்துணர்ந்த தற்செயலான நன்மையாயிராது. தீமைக்கு எதிர்பண்பான தற்காலிக நன்மையாகவும் இராது. அது தீமையற்ற நன்மை, எல்லையற்ற எதிர்கால வளர்ச்சிக்குரிய, திட்டமிட்ட, நிலையான நன்மையின் ஒரு தொடக்கக்கூறு ஆய்விடும்.

அறிவறியும் முயற்சி இல்லாததாலேயே, அதாவது தீமைபற்றியே அறிவு இல்லாததாலேயே, உலகில் தீமைகள் வளர்கின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. ஒரு குழந்தையைச் செவிலியர் படுக்கைக்குக் கொண்டுபோக முயலும் போது, நாள்தோறும் அது விளக்கொளியைப் பிடிக்க முயற்சி செய்து வந்தது. தாய் அதைத் தடுத்து நாள் தோறும் குழந்தையைப் பேணினாள். ஆனால் என்றும் தாய் கவனித்துக்கொண்டிருக்க முடியுமா? ஒருநாள் தாய் கவனிப்பில் சிறிது தவறுதல் ஏற்பட்டபோது, பிள்ளை விளக்கைப் பிடித்தே விட்டது. அதன்பயன்? அதன்பின் அதுவகையில் தாயின் கவனிப்புத் தேவைப்படவேயில்லை. தாய் கையைப் பிடித்திழுத்தாலும் குழந்தை விளக்கின் பக்கம் நாடாது. சிற்றறிவுடைய பெற்ற அன்னையின்

படிப்பினையைவிட, பேரறிவுடைய இயற்கை யன்னையின் படிப்பினை பிள்ளைக்கு நிலையான அறிவு தருகின்றது.

பிள்ளை துன்பம் அனுபவித்ததற்குக் காரணம் தீயன்று. தீயின் இயல்பை அது அறியாததே. ஒருதடவை சுட்டுக் கொண்டபின் இவ்வறியாமை நிலையாக அகன்றது. இவ்வறிவு பெறுமுன் தீயை அழகிய இன்பந்தரும் பொருள் என்று எண்ணித்தான் குழந்தை அதைப் பிடிக்க அவாவிற்று. தீமையின் அறிவின்றி மனிதர் அவாவும் வெற்றின்பங்கள் இத்தகையவைகளே. குழந்தை சுடுதல் என்ற விளைவிலிருந்து, தீமையின் காரணத்தை எவ்வளவு எளிதாக உணர்ந்துகொண்டதோ, அவ்வளவு எளிதாக அறிவிலா மனிதர் அதை உணர்வதில்லை. ஏனெனில் அறிவைப் போலவே அறியாமையும் குழந்தையிட மிருப்பதைவிட மனிதனிடம் வேரூன்றி விடுகிறது.

எங்கும் எப்போதும் இருளே தீமையின் சின்னமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. நேர்மாறாக ஒளியே நன்மையின் சின்னமாகவும் நன்மையின் உள்ளார்ந்த, நிலையான நிறைமெய்ம்மை அல்லது கடவுளின் சின்னமாகவும் கொள்ளப்படுகிறது. இச் சின்னங்கள் நன்மை தீமைகளின் தொடர்புகளை நன்கு எடுத்துக் காட்டுபவையே. இயற்கையில் இருள் ஒருபுள்ளி அளவிலேயே இருக்கிறது. ஞாயிறும் கோடிக் கணக்கான விண்மீன்களும் ஒளிக்கோளங்களே. அவற்றின் ஒளி இயல்வெளி எங்கும் எப்போதும் நீக்கமற நிறைந்தே இருக்கிறது. அவ்வொளி மறைக்கப்படுவது ஒளிக்கூறற்ற நிலஉலகு முதலிய ஒருசில கோள்களில் மட்டுமே. அவற்றுள்ளும் ஞாயிற்றை நோக்கி இராத ஒரு பாதியே எப்போதும் தன்னிழலால் தன்னை மறைத்துக் கொள்கிறது. நிலம் இங்ஙனம் எல்லையற்ற ஒளியின் அகல் வெளியிலே தன்னிழலால் தன்னைத் தற்காலிகமாக மறைத்துக் கொள்வது, தன் குறைபாட்டால் அல்லது அறியாமையால் உயிர் தற்காலிகமாக அடையும் தீமைக்கு ஒரு நல்ல சின்னமேயாகும்.

தீமை எப்படி ஏற்படுகிறது என்பதன் விடை எளிது. இயற்கையின் இயல்பான நன்மைபற்றிய மனிதன் அறியா

மையிலிருந்தே தீமை பிறக்கிறது. ஆனல் தீமை ஏன் ஏற்படுகிறது என்பதற்கான விடை விளக்கம் இதனினும் முக்கியமானது. நிழலில்லாமல் ஒளியை நாம் காணமுடியாது. அதுபோலத் தீமையில்லாமல், தீமை நன்மைகளின் இயல்புகளை நாம் உணரமாட்டோம். இவையே தீமையின் படிப்பினைகளும் பயனும் ஆகும். இயற்கையின் தங்கு தடையற்ற நிறைநன்மை மனிதனிடத்திலும் தங்குதடையற்று இருக்குமானல், தீமையின் படிப்பினைகளை மனிதன் அறியமாட்டான். அதனல் நன்மையும் அவனுக்கு உருவற்றதாய் விடும். அவன் நன்மையின் இயல்பை உணரமாட்டான். நன்மையை இயக்கியாள்வதற்கு மாருக, அதற்கு அடிமைப்பட்டு விலங்காய் வாழ்வான்.

தீமையின் படிப்பினைகளை அறியாதவன் மேன்மேலும் தொடர்ந்து தீமைக்கு ஆளாகிருன். அவன் நாடும் இன்பங்களே அவனுக்குத் தீமைகளாவதால், நாளடைவில் அவன் நீடித்த, கிட்டத்தட்ட நிலையான தீமையில் கிடந்து உழலுகிருன். அவன் நிலை இருட்டறையில் கதவுபலகணி அடைத்துக்கொண்டு ஒளி என்ற ஒன்று கிடையவே கிடையாது என்று சொல்பவன் நிலையையே ஒத்தது. அவன் அறைக்கு வெளியே எங்கும் வெளிச்சம் பரவியுள்ளது. ஆனல் அறையில்மட்டும் அதைவிடாது பூட்டிக்கொண்டு, இருட்டை உண்டுபண்ணிக்கொண்டே, அவன் இருட்டு விலகமாட்டேன் என்கிறது என்று கூறுகிருன். தப்பெண்ணங்கள், மூட நம்பிக்கைகள், குறுகிய தன்னலம், படிந்து விட்டபிழைகள் ஆகியவற்றில் கிடந்து அழுந்தும் பலர் நிலை இங்ஙனம் இருட்டறையில் இருப்பவர் நிலையே. அவர்கள் துணிந்து எழுந்து தன்னலப் பலகணிகளை, மூட நம்பிக்கைக் கதவுகளைத் திறந்தால், தப்பெண்ணங்களாகிய சுவர்களைத் தகர்த்தெறிந்தால், எங்கும் பரவிய ஒளியைக் காண்பர். அறையின் இருளும் கணத்தில் மறையும்.

தீமை என்பது தற்காலிகமானது; மனிதன் தானுக வருவித்துக்கொள்வது அல்லது விரும்பி ஏற்பது என்ற உண்மை

யைச் சிறிது தன்னுராய்ச்சி காட்டிவிடும். ஆழ்ந்த தன்னுராய்வு அதில் திட்டமான அறிவை உண்டாக்கும். நீடித்த ஆழ்ந்த ஆராய்ச்சியும் பயிற்சியும் அதில் உறுதியான நம்பிக்கை உண்டுபண்ணும். இந் நிலையை அடைந்தவன் தீமைக்கு அஞ்சான். ஏனெனில் அவன் தீமையை விரும்பி வர வேற்றுலன்றி அது வரமாட்டாது என்பதை அவன் அறிவான். நன்மை வரவில்லை என்று அல்லது பெருக வில்லையென்று அவன் ஏக்கமடைய மாட்டான். ஏனென்றுல் அதன் தகுதியை வளர்த்த அளவுக்கு, அது கட்டாயம் வரும் என்பதை அவன் உணர்வான். தன் விருப்பம், தன்னறிவு, தன் தகுதி ஆகியவற்றை வளர்ப்பதால் அகச் செல்வம் பெருகும் என்பதையும், புறச் செல்வத்தாலும் பெறமுடியாத நல்லின்பத்தையும் ஆற்றலையும் அவ்வகச் செல்வம் தரும் என்பதையும் அவன் காண்பான். இதனுல் அவன் தானே தன் ஊழின் முதல்வன் ஆகிருன்.

இன்னும் நின்றது சூரிருள் எத்துணை காவல்காரா!
மின்னும் பாலொளி கண்டிலையோ இனும் (காவல்)
மன்னும் பேரொளியின் ஒளியின் சின்னம் (காவல்)
துன்னும் மேட்டில் முருகுடையோன் பதம் (காவல்)

கண்டிலையோ இனும்சீறடி காரிருள் ஓட்டுவதை?
திண்டிறலார் இருள்தெய்வங்கள் தம்அணிச்சீர்குலைவை! (காவல்)

கண்டிலையோ ஒளிவேற்கண்கதிர்களை? கண்களினுல்
உண்டிலையோ? பிழை சாய்த்திடும் வான்குரல் கேட்டிலையோ?
(காவல்)

காலை வேந்தன் ஒளிமகள் காதலன் கார்முகிலின்
மேலும் மாமலை மேலும் தன்பொன்னெளி வீசுவதை,
ஆலித்தோடும் பனியிருள் வேந்தர்தமை அடர்த்த
காலின் செவ்வழி கண்டிலையோ கண்முன்? (காவல்)

போம் இருள்; போம்இருள் காதலர் காதலிக்கும் பொருள்கள்;
போம் இருட்காதல்; ஒலிப்பகைவோர்களும் சென்றெழிவர்;
போம் இராவின் இருள் தன்னுடன் போகும் இன்னுத எலாம்,
ஆம் இனிப்பேரொளி தான் எனக்கூவினர் பாடகரே. (காவல்)

உ. அகத்தின் நிழலே புறம்

உன் அகநிலே எப்படியோ, அப்படியேதான் புறநிலே உலகமும் இருக்கும். இயற்கையிலுள்ள ஒவ்வொரு பொருளும் அகத்தோடு சாரும்போது, அகஉணர்வின் ஒவ்வொரு கூறாய் அமைந்துவிடும். எனவே, புறப்பொருளின் தன்மைபற்றி நீ ஒரு சிறிதும் கவலே கொள்ளவேண்டியதில்லே. உன்னைப்பற்றிய வரை, அது உன் அக உணர்வின் ஒரு கூருகவே இருக்கமுடியும்.

உன் அறிவு முழுவதும் உன் முன்னைய செயலுணர்வின் பயன். செயலுணர்வு என்னும் வாயில் வழியாகவே, அது உன்னை வந்தடைந்தது. இனி நீ அறிய இருக்கும் அறிவும், இதுபோலச் செயலுணர்வு என்ற வாயில்வழி வரவேண்டியதே. ஆனல் அந்த வாயில் கடந்து விட்டபின், அவ்வறிவுகள் உன்னில் ஒரு பகுதியாய், "நீ" ஆகிவிடுகின்றன.

உன் எண்ணங்கள், ஆவல்கள், அவா ஆர்வங்கள் ஆகியவையே உன் உலகம். இயற்கையினகமாக இயங்குகிற அழகு, மகிழ்வு, இன்பம் ஆகியவையும் சரி; அருவருப்பு, துயர், துன்பம், ஆகியவையும் சரி, உன்னுள்ளிருப்பவையே; அவை வெளியிலிருந்து வருபவை அல்ல. உன் வாழ்வு, உன் உலகு, உன் இயற்கை ஆகியவற்றை ஆக்குவதும் அழிப்பதும் உன் எண்ணங்களே! உன் அக அமைப்பை உன் எண்ணங்களின் ஆற்றல் கொண்டு நீ கட்டமைக்குந்தோறும், அவற்றுக்கியைய உன் வெளிவாழ்வும் புறச்சூழல்களும் அமைந்து உருவாகும். உன் நெஞ்சத்தின் மிக உள்ளார்ந்த ஆழ்தடத்தில் நீ தேக்கிவைக்கும் எண்ணங்கள்கூட ஒன்றுவிடாமல், சற்று முன்னே பின்னே, இயற்கையின் விலக்க முடியாத செயல் எதிர்செயல் ஒழுங்குமுறைப்படி, உன்புற வாழ்வு நோக்கி வளர்ச்சியடைவது உறுதி.

தூய்மைக்கேடு, வெறுப்பு, தன்னலம் ஆகியவற்றை உடைய உள்ளம் மயிரிழையளவும் தவருமல் தீங்கு நோக்கி

யும் இடர் நோக்கியும் இழுத்துச் செல்லப்பெறும். அது போலவே தூய்மை, தன்னலமறுப்பு, மேதகைமை ஆகிய வற்றை உடைய உள்ளம் மயிரிழையளவும் தவறுமல் இன்பம், செல்வவாழ்வு ஆகியவை நோக்கி இழுத்துச் செல்லப்படுகிறது.

ஒவ்வோர் உள்ளமும் தன் இனப்பண்புக் கூறுகளைத் தன்னை நோக்கி ஈர்க்கிறது. உள்ளத்தின் இனப் பண்புக ளல்லாத எதுவும் புறஉலகில் நின்று அகத்தே புகமாட்டாது. புறஉலகில் உள்ள நிலத்தின் கவர்ச்சியாற்றல் போல, இதுவும் அகநிலை உணர்வுத்துறையில் கட்டாயமாகச் செயலாற்றும் தெய்விகக் கவர்ச்சியாற்றலாகக் கொள்ளத் தக்கது. புற உலகையும் அக உலகையும் இணைக்கும் இத் தெய்விக அமைதியை உணர்ந்து நடப்பவன், புற உலகத்தை இயக்கியாண்டு தெய்விக ஆற்றலின் ஒரு கூருகிருன்.

ஒவ்வோர் ஆன்மாவும் அதன் முன்னைய எண்ணங்கள், அனுபவங்கள் ஆகியவற்றின் ஒரு பல்கூட்டுத் திரளேயாகும். உடல் அவ்வனுபவங்களைப் பெறுவதற்கும் வளர்ப்பதற்கும் உரிய ஒரு நிலைக்களக் கருவியே யன்றி வேறல்ல. பழைய அனுபவங்கள் அஃதாவது இயற்கை உணர்ச்சிகள் ஆன் மாவின் அடிப்படை. ஆனல் அவற்றின் வளர்ச்சி புதிய அனுபவங்களைப் பொறுத்தது. அனுபவங்களின் படிப்பினை களைக்கொண்டு வளரும் அறிவு இப் புது அனுபவங்களையும் வளர்க்கிறது. இவ்வறிவு செயலாற்றினுல், மனித வாழ்வின் ஒவ்வொரு செயலும் நிகழ்ச்சியும் அகத்தின் இவ் அறிவுப் பண்பு மூலம் இயக்கப்படுகிறது. ஆனல் இது செயலாற்ரு விட்டாலும் அகப்பண்பே புற நிகழ்ச்சியை இயக்குகிறது. ஏனெனில் அகப்பண்புக் கூறுகளின் இயற்கைக் கவர்ச்சி யாற்றல் புறத்தே தன் இனப்பண்புகளை வளர்க்கிறது. இவ் வகையில் மொத்தத்தில் எப்படியும் ஒருவன் எண்ணங்கள் எவ்வகைப்பட்டனவோ, அவ்வகையிலேயே ஆன்மாவின் இயல்பும், புற உலகின் உயிர்ப்பகுதி, உயிரிலாப்பகுதிகளின் இயல்பும் அமைந்து விடுகின்றன.

"நாம் இருக்கும் இருப்பின் சூழல் நாம் எண்ணிய எண்ணங்களின் விளைவே; அது நம் எண்ணங்களின் மீதே அமைந்து, எண்ணங்களைக்கொண்டே கட்டமைக்கப் படுகிறது," என்பது புத்தர் பெருமான் திருமொழி. புற நிகழ்ச்சிகளுக்கு அகத்தே காரணம் நாடலாமேயொழிய அகநிலைக்குப் புறத்தே காரணம் காண்பது தவறு என்பதை இவ் அறமொழி வலியுறுத்துகின்றது. ஒருவன் மகிழ்ச்சி யுடையவனாயிருக்கிறானென்றால், அதற்குக் காரணம் அவன் மகிழ்ச்சியுடைய எண்ணங்களில் ஈடுபட்டிருந்தான் என்பதே. அதுபோல ஒருவன் சோர்வும் தளர்ச்சியும் துன்பமும் உடையவனாயிருக்கிறானென்றால், அதற்குக் காரணம் அவன் அவ் உணர்ச்சிகள் தரும் எண்ணங்களில் ஈடுபட்டிருந்தான் என்பதே. அச்சமுடைமை, அச்சமின்மை, மடமை, அறிவுடைமை, கலக்கம், அமைதி ஆகிய எத்தகைய பண்பின் மூலகாரணமும் அகத்தில்தான் இருக்கிறது; புறத்திலன்று.

"புற நிகழ்ச்சிகள் யாவற்றுக்கும் அகந்தான் காரணம் என்று கூறுகிறீர்களே, புறப்பண்புகள் எதுவும் புற நிகழ்ச்சிகளையோ, அக நிலையையோ சிறிதும் தாக்குவதில்லையா?" என்று சிலர் கேட்கலாம். புறப்பண்புகளுக்குச் செயல் மதிப்பு முற்றிலும் கிடையாது என்று நாம் கூறவில்லை. ஆனால் அவற்றின் செயல்விளைவுகள் அறிவுடைய மனிதனின் செயலுக்குப் பிற்பட்டவை; மனிதன் அகப்பண்புகள் செயலாற்றாமலிருந்து அவற்றை இயங்கவிடும்போதுதான் அவை செயலாற்றும் என்பதை நாம் உறுதியாக, ஆராய்ந்து முடிபு கட்டிய பாரமுடிபாகக் கூறமுடியும். எண்ணங்களின் இயல்பு, பயன், ஆற்றல் ஆகியவற்றை ஒருவன் அறியாதபோதுதான் புற நிகழ்ச்சிகள் தன் செயலை இயக்கும்படி மனிதன் விட்டு விடுகிறான். அத்தகைய நிலையில்தான் தன் வாழ்க்கையைப் புறப்பண்புகள் அல்லது நிகழ்ச்சிகள் ஆக்கவோ, அழிக்கவோ முடியும் என்று மனிதன் "நம்புகிறான்."

"நம்புகிறான்" என்ற சொல் இங்கே பொருள் பொதிந்த நிறைசொல் ஆகும். புறப்பண்புகளின் ஆக்கும்திறம் இந்

நம்பிக்கையின் பயனுகவே ஏற்படுகிறது. அவை உண்மையில் உயிரிலாப்பண்புகள். வேறு உயிர்ப்பண்பு தலையிடாதவிடத்தில் அவற்றினூடாக இயங்கும் தெய்வப்பண்பு செயலாற்றும். ஆயினும் தெய்வப்பண்பு உயிரிலாப் பண்புகளினூடாகச் செயலாற்றுவதைவிட மிகுதியாக உயிர்ப் பண்புகளினூடாகச் செயலாற்றும். ஏனெனில் மனிதன் தெய்வப்பண்பை நோக்கி வளரும் உயிர்ப்பண்புடையவன். அப் பண்பே அறிவு. அதை அவன் பயன்படுத்தாமல், தன் உயிர்ப்பண்பை அதன்வழி நின்று இயக்காமல், புறப்பண்பின் உயிரிலாத் தற்செயல் விளைவில் மிதந்தால், அதற்குக் காரணம் அறியாமையேயாகும். காரணகாரியத்தொடர்பை ஆராயமுனையாத இவ்வறியாமையையே நாம் நம்பிக்கை என்ற பெயர் கூறி அழைக்கிறோம்.

அகப்பண்பின் ஆற்றலில் உணர்வுபெறுமல் புறப் பொருளில் நம்பிக்கை வைப்பவன், அவற்றுக்கு இயக்குதல் தலைவனுயிருப்பதற்கு மாறுக, அவற்றுக்கு அடிமை ஆகிறுன். தான் ஓர் அடிமை என்று ஒத்துக்கொண்டு, அவற்றுக்கு அடங்கி நடக்கிறுன். அறிவொளியுடைய மனிதனைப் பிறந்தும், அவன் அறியாமை இருளாகிய மாயையில் உழலும் விலங்குப்பிறவியாகிறுன். புறப் பொருள்கள் அவன் அறிவுக்கு அறிவு கொளுத்தும் அறிவுப் பிழம்புகளாயிராமல், களிப்பூட்டும் கவின் பொருள்களாகாமல், ஆற்றல் தரும் ஆற்றல் பண்புகளாக உலவாமல்—துன்பம், அச்சம், தளர்ச்சி ஆகிய இருட்பண்புகளூட்டும் மாயப் பொருள்களாகின்றன.

ஒளிப்பண்பு அல்லது அறிவுப்பண்பு, இருட்பண்பு அல்லது அறியாமைப் பண்பு ஆகியவற்றின் இருவேறுபட்ட பயன்களை நாம் வாழ்க்கையில் தெள்ளத்தெளியக் காணலாம். இவற்றை விளக்கப் பல சான்றுகள் தரலாம். என் அனுபவத்தில் பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியை இங்கே கூற விரும்புகிறேன்.

இளைஞர் இருவர் பல்லாண்டு உழைத்துச் சேமித்து வைத்திருந்த செல்வத்தை இழந்து தவிப்படைந்து

நின்றனர். ஒருவன் அத் துன்பத்தில் ஆழ்ந்து, அதே சிந்தனையாயிருந்து, உடல் குன்றி, ஊக்கமிழந்து நலிந்தான். ஆனல் மற்றவனே ஒருநாள் துயரில் ஆழ்ந்திருந்து, மறுநாள் விடியற்காலமே பத்திரிகைகளைப் புரட்டிப் புது வாழ்வுக்கு வழிகாணப் புகுந்தான். தன் இழப்புப்பற்றிப் பரிந்துரை கூற வந்தவரிடம் "வாழ்வு தாழ்வு எவருக்கும் வருவது இயல்புதானே! இத் தடவை இழப்புக்காளானவன் நான் மட்டுமல்ல. பலரும் ஆளாகியுள்ளனர். கடும் உழைப்பால் தான் இனி, காரியம் ஆகும்," என்று கூறினன்.

இரண்டாமவனுக்குச் சிறியதொரு வேலை கிட்டிற்று. அவன் முன்னிலும் பன்மடங்கு ஊக்கமாக உழைத்தான். முன்னினும் எச்சரிக்கையாகச் சேமப்பணத்தைப் போட்டு வைத்தான். விரைவில் அவன் முன்போலவே பணம் திரட்டிச் செல்வவான் ஆனன். அத்துடன் துன்பத்தி லாழ்ந்து நலிந்தவனையும் அவன் அழைத்து வேலை தந்து உதவி, அவனையும் ஆட்படுத்த முயன்றான்.

வந்த இடரில் கருத்துச் செலுத்துபவன் அதனை ஒழிக்கும் ஆற்றல் உடையவனுகமாட்டான். சென்ற இடரில் கருத்துச் செலுத்துபவன் மேலும் இடரை வர வழைப்பான். இடரில் கருத்துச் செலுத்தாதவன் மட்டுமே இடரைத் தடுத்தாள்வதுடன், அதனை நற்பயன் தரும் படிப்பினையாகவும் கொள்கிருன். அது அவனுக்கு ஒரு கருவியாய்ப் புது உரமும் புது ஊக்கமும் உதவியும் தருகிறது.

உலகச் சூழல்கள் வாழ்வுக்கும் தாழ்வுக்கும் மூல காரணமாகக் கூடுமானல், அவை உலக மக்கள் அனைவரை யுமே ஒரே வகையாக வாழவோ, தாழவோ வகை செய்யக் கூடும். அதுமட்டுமல்ல. ஒரே இடத்தில், ஒரே சமயத்தில் உள்ளஒரே சூழ்நிலை ஒருவருக்கு முற்றிலும் நல்லதாகவும், மற்றொருவருக்கு முற்றிலும் தீயதாகவும், வேறு பிறருக்கு நன்மை தீமைக் கலப்புடையதாகவும் இருக்கக் காண் கிறோம். எனவே மக்கள் வாழ்வும், தாழ்வும், வாழ்வுதாழ்வு

வேறுபாடுகளும் புறச்சூழல்கள் காரணமானவையாக இருக்கமுடியாது. அவரவர் மனநிலே காரணமாக எழுந்தன வாகவே இருத்தல் சாலும். இதனை நாம் உணர்ந்து நம் எண்ணங்களைக் கட்டுப்படுத்தி ஒழுங்கமைத்து, நம் உள்ளத்தை ஆன்மாவின் நற்கோயிலாகப் பண்ணமைக்க வேண்டும். அதன் திருவெல்லையிலிருந்து தூய்மைக் கேடான பண்புகளை மட்டுமன்றி, தேவையற்றவை, பய னற்றவை ஆகிய பண்புக் கூறுகளையும் அகற்ற வேண்டும். மகிழ்ச்சி, அமைதி, உரம், ஊக்கம், உயிர்ப்பு, அன்பு, நேசம், அழ்கு, ஒழுங்கு ஆகிய நல்ல பண்புக் கூறுகளைத் தேர்ந்து மேற்கொள்ளவும் வளர்க்கவும் வேண்டும்.

புறநிகழ்ச்சிகள் அவற்றின் மெய்யுருவில் நமக்கு வாளா தெரிவதில்லை. நம் எண்ணங்களை ஆடையாகப் போர்த்துக்கொண்டே அவை நம்முன் நடமாடுகின்றன. நாம் காணும் பொருள்களின் தன்மையும் இவ்வாறன வையே. நிகழ்ச்சிகளிலும் பொருள்களிலும் தத்தம் இயல்பிலே அழகும் இல்லை, அருவருப்பும் இல்லை. ஏனெனில் ஒருவன் அழகைக் காணுமிடத்தில் இன்னெரு வன் அருவருப்பையும், ஒருவன் அருவருப்பைக் காணு மிடத்தில் இன்னெருவன் அழகையும் காணலாம். ஒருவர் காணும் அழகை, அவர் உள்ளப் பண்பில் தோயாமல் இன்னெருவர் எளிதில் காணமுடியாது.

மட்டுமீறிய இயல்நூல் ஆர்வமுடைய ஓர் அறிஞர் நாட்டுப்புறத்தில் ஒரு குட்டையினருகே நின்றுகொண் டிருந்தார். குட்டையில் அவர் என்ன அற்புதத்தைக் காண முடியும் என்று வியப்புடன் ஒரு குடியானவன் அவரை நோக்கிக்கொண்டு நின்றன். அறிஞர் தம் விலேயேறிய சட்டைப் பையிலிருந்து வகைவகையான கண்ணடிப் புட்டிகளை எடுத்து அதன் அழுக்கு நீரை அதில் அடைப் பதைக் கண்டபோது அவனல் ஏளன நகை நகைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. அவர் பித்துக்கொள்ளியா யிருப் பாரோ என்ற ஐயம் அந்த நகைப்பினூடே நிழலாடிற்று. ஆனல் தம் வாழ்க்கைத் தொழிலிலேயே அக்கறையா

யிருந்த அறிஞர் அவனை நோக்கி, "அப்பனே, இந்த ஒவ்வொரு புட்டியிலும் ஒன்பது நூறாயிரம் அற்புத அண்ட கோளங்கள் இருக்கின்றன நம்மிடம்தான் அவற்றைக் கண்டறியும் ஆற்றல் போதவில்லை. கருவிகளின் உதவியா லும், ஆராய்ச்சி அறிவின் துணையாலும் நாம் அவற்றைக் கண்டு மகிழ முடியும்," என்றார். இவ் அறிவுரை கேட்ட பின் அந்தப் பட்டிக்காட்டுக் குடியானவன், அவர் பித்துக் கொள்ளியல்ல, முழுப் பைத்தியமேதான் என்று துணிந்து விட்டான். "அந்தோ, புழுக்களையும் தலைப்பிரட்டைகளை யும் பூச்சிகளையும் கருவிகளில்லாமல் பார்க்க முடியாது திண்டாடுகிறதே இந்தப் பைத்தியம்? எல்லாரும் பார்க் கிறதைப் பார்க்க முடிகிறதில்லை இதற்கு. அதே சமயம் எல்லாரும் பார்க்க விரும்பாததைப் பார்க்க அங்கலாய்க் கிறது," என்று கூறி அவன் வருத்தத்துடன் சென்றானாம்!

இயற்கையின் அற்புத அழகை இயல் நூலறிவு குட்டை யில்கூடக் காணமுடியும்; கல்லாத உள்ளம் கலைக் கண்காட்சி களில்கூட எவ்வகை அற்புதத்தையும் காணாது.

வழிப்போக்கன் காட்டு மலர்களை மிதித்துச் செல்லும் போது, அதைப்பற்றி எதுவும் கருதமாட்டான். ஆனால் கவிஞன் அதன் அழகில் அல்லது மணத்தில் ஈடுபடுவான். அறிஞன் அதன் இனப் பண்பை ஆராய்வான். மணமுள்ள ஓர் இள மலருக்கு அதன் அழகையோ, அழகுள்ள இள மலருக்கு அதன் மணத்தையோ ஏற்றக்கூடாதா என்று அவன் சிந்திப்பான்.

கடல் பெரும்பாலான மக்களுக்கு ஓர் எல்லையற்ற வெள்ளக்காடு. வேறு சிலருக்கு அது மனிதரால் செப்பம் செய்ய வேண்டாத இயற்கையின் கப்பற்பாதை. அது முத் துக்கள், பவளங்களின் சேமகலம் என்பதை மிகச் சிலரே எண்ணுவர். அறிவாராய்ச்சி பெருகும்தோறும் அதன் செல்வவளம் பற்றிய எண்ணம் வளரும். ஆனால் கலைஞ னுக்கு அது ஓயா உயிர்ப்பும், கணந்தோறும் மாறும் உணர்ச்சிகளும், எல்லையற்ற ஆற்றலும் உடைய இயற்கை யின் பருவடிவமாகக் காட்சியளிக்கும்.

குட்டை, மலர், கடல் ஆகியவற்றைப்போலவே ஒவ்வொரு பொருளும் ஒவ்வோர் இன்ப துன்ப நிகழ்ச்சிகளும் மனிதர் பண்புக்கேற்ற பண்பும் உருவமும் பயனும் உடையனவாயிருக்கும். கல்லாமனிதன் காணும் துன்பத்தினூடாகக் கற்றறி சிந்தையுடையவன் இன்ப அமைதிக்கு இன்றியமையாத காரண காரியத் தொடர்பு வடிவான அறிவுரைகளைக் காண்பான். பருப்பொருளின் அறிவியல் வாதி எல்லையற்ற அழிவே காணும் இடங்களில், மறை தெய்வ இயல் வாதி எல்லையற்ற பேருயிரின் நாடித் துடிப்பை உணர்வான்.

நாம் நம் எண்ணங்களைப் புறப்பொருள்களுக்கும் நிகழ்ச்சிகளுக்கும் ஆடையாகப் போர்த்துவதுபோலவே, பிறர் உள்ளங்களுக்கும் நம் எண்ணங்களின் வண்ண ஆடை தந்து அவற்றினூடாக அவர்களை—அவர்கள் உள்ளங்களைக் கண்டறிகிறோம். எவரையும் நாம் நம் வண்ணமாகவே காண்கிறோம் என்பது நமக்குப் பெரும்பாலும் புலப்படுவதில்லை. ஆனாலும் அதைத் தெளிவுபடுத்துவது எளிது. வண்ணக் கண்ணடி அணிந்தவன் எல்லாப் பொருள்களின் வண்ணத்தையும் அவ்வண்ணமாகவே அல்லது அவ்வண்ணம் கலந்தே காண்கிறான். அதுபோல ஐய மனப்பான்மையுடையவன் எல்லாரையும் ஐய மனப்பான்மையுடையவர் என்ற பொது நோக்குடனேயே காண்பான்.

பொய்யன் எல்லாரும் பொய்யரே என்ற உறுதியுடன் தான் இருப்பான். அதுமட்டுமன்று. வாய்மையுடையவர் எவருமே உண்மையில் இருக்கமுடியாது என்றும்; தலைசிறந்த பொய்யர்களே வாய்மையுடையவர் என்று தம்மைப் பிறர் நம்ப வைக்கின்றனர் என்றும்; அறியாமட்டியாயிருந்தாலல்லாமல், ஒருவன் எவரையும் வாய்மையுடையவன் என்று நம்பமாட்டான் என்றும் அவன் உறுதியாகக் கொள்கிறான். பொறாமையுடையவன் இதுபோலவே எல்லாரிடத்திலும் பொறாமையையும், கஞ்சன் எவரிடத்திலும் பண ஆசையையும் காண்கிறான்.

தன் அகச்சான்றைக் கொன்றடக்கிப் பொருள் திரட்டியவன், குண்டு செறித்த துப்பாக்கியைக் கையில் அணைத்

துக்கொண்டே தூங்குகிறான். தன்னைப்போலவே எல்லாரும் அகச்சான்றைக் கொன்று பொருளைப் பறிக்கக் கங்கணங்கட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள் என்று எண்ணித்தான் அவன் அஞ்சி வாழ்கிறான். காமுகன் எல்லாரும் காமுகராயிருப்பதே இயல்பு என்று நினைக்கிறான். பொறி யடக்கிய புங்கவர் எவரையும் கண்டால், அவன் அவர்களைத் தன்னிலும் திறமை மிக்க பாசாங்குக்காரக் கயவர் என்றுதான் கருதுவான். காமுகப் பண்பற்ற மனிதரும் இருக்கக்கூடும் என்று அவன் கனவிலும் கருதமாட்டான்.

'அற்பண்பினரை'ப் போலவே 'நற்பண்பின'ரும் எல்லாரையும் தம் வண்ணமாகக் காணும் வழுவுடையவரே. ஆனால் இவ் வழு அவ் வழுவுடையாரைக் கெடுக்கும் இடத்தில்கூட, உலகத்தை உயர்த்தும் வழு ஆகும். உறுதியுடையாரிடத்து இது வழுவாயமையாமல், சூழலையே மாற்றியமைக்கத் தக்கதாகும்.

அன்பு கனிந்த எண்ணங்களை உடையவர்கள் எல்லாரிடமும் அன்பும் கனிவும் கொள்கின்றனர். அறச் சிந்தனை யுடையவர்கள் பிறர் நலங்கள் கண்டு மகிழ்கின்றனர். அழுக்காறு என்பது எப்படியிருக்கும் என்பதை அவர்கள் அறியமாட்டார்கள். கடவுட் கருத்துடையவன் காண்பவரிடமெல்லாம், காண்பவற்றினிடமெல்லாம் கடவுட் பண்பே காண்பான். கடவுளிருக்குமிடம் பற்றி அவன் ஐயுறவு கொள்ள மாட்டான்; கடவுளில்லாத இடம் பற்றியோ, அவனுக்குச் சிந்தனையே ஏற்படாது!

அனுபவங்கொண்டு மக்கள் தத்தம் பண்புகளில் திருந்திக் கொள்ளாதவரை, அவர்கள் தத்தம் பண்புகளின் வண்ணமாகவே வளர்ந்து, அவ் வண்ணமாகவே உலகையும் வளர்ப்பார்கள். அதுமட்டுமன்று; தம் வண்ணங்களையே அவர்கள் தம்மைச் சுற்றிலும் கவர்ந்தீர்த்துத் திரட்டுவர். "இனம் இனத்தோடே" என்ற பழமொழி இவ்வகையில் அதன் புறப்பொருள் கடந்து அகப்பொருள் செறிவுடையது. நற்பண்புடையோர் நற்பண்புகளை வளர்த்து நற்பண்

பாளர்களைத் தம்மைச் சுற்றிலும் திரட்டுகின்றனர். பிறரை யும் படிப்படியாக நற்பண்பாளர் ஆக்குகின்றனர். 'அற்பண்பு'டையோர் இதுபோலவே தீய பண்புகளை வளர்த்துத் தீய பண்பாளர்களைத் திரட்டிப் பெருக்க முனைவர். ஆனல் இப் போட்டியில் தீய பண்பு வெற்றியுறுவது அரிது. ஏனெனில் தீய பண்பு நல்லவர்களை அழித்துத் தீயவர்களையும் அழிக்கப் பார்க்கிறது. நல்ல பண்போ நல்லவர்களையும் காத்துத் தீயவர்களையும் காக்கப் பார்க்கிறது.

அன்பு நாடுவோர் அன்பே வழங்குக!
வாய்மை நாடுவோர் வாய்மையே கொள்க!
மன்பதைக் கெதுநீ வழங்கினே, அதுவே
மன்பதை ஆம்உனக்கு; உன்மனம் அதுவே.

இறப்புக்குப்பின் ஓர் இன்பஉலகங்காணும் அவாவுடைய வனுக நீ இருந்தால், இறக்கும்வரை நீ அதற்காகக் காத்திருக்க வேண்டியதில்லை. அதை இப்போதே முழுவதும் பெறுவதற்குரிய நற்செய்தி ஒன்றை நான் உனக்குக் கூறமுடியும். அவ்வுலகம் உன்னருகே, உன்னைச்சூழ, உனக்குள்ளேயே இருக்கிறது. நீ அதற்காகக் காத்திருக்கவில்லை. அது உனக்காகக் காத்திருக்கிறது. அதோ அங்கே, இதோ இங்கே என்று கூறுபவரை நம்பி, நீ அங்கும் இங்கும் அலையவேண்டாம். நீ இருக்கும் இடத்திலேயே, உன் உள்ளேயே அது அடைபட்டுக்கிடக்கிறது. நீ எங்கும் போகவேண்டாம். எதுவும்செய்யவேண்டாம். கதவைத் திறந்தால் போதும். அல்லது கதவைத் தட்டினல் போதும். அது தானகத் திறந்துவிடும். கதவு தட்டுவது என்பது வேறு ஒன்றுமல்ல. "உன் இன்ப உலகம் உனக்குள்ளேயே இருக்கிறது" என்பதை நீ நம்பவேண்டும். நீ எத்தனையோ செய்திகளை முன்பின் ஆராயாமல் நம்புகிருயே, நம்பி ஏமாந்தபிறகும் நம்புகிருயே! இந்த ஒன்றை நம்பிப்பார்! நீ பின் என்றும் ஏமாறமாட்டாய், ஏமாப்பு அடைவாய்! ஐயந்திரிபின்றி உள்ளத்தில் இதை அழுத்தித் தோய வை. இதை உறுதியாக நினை. பின் நீ உணர்வாய், நீ தூய்மையுறுவாய்; உன் அகஉலகைப் பொன்னுலகாகக்

கட்டமைத்துவிடுவாய். நீயே உன் உலகின் இறைவன் என்பதைக் கண்ணுர, கருத்தார, செயலாரக் காண்பாய்.

கலகித் தோங்கிய காடு பூங்காவென
உலர்ந்தபாலை உளங்கொளும் சோலையா,
இலகுதீமைகள் இன்னல்கள் ஏகியே
உலகுசெம்மை யுறநீ அவாவிடில், —
உன்னை நீ செம்மைப்படுத்துவாய்!

நீடு துன்பமும் நீங்காப்பிணிகளும்
ஊடறுத் திவ்வுலகு நலம்பெற
பாடுற் ருேர்க்கெலாம் ஒய்வும்நல் இன்பமும்
பீடுற்ருேங்க நனிநீ அவாவிடில், —
உன்னை நீ நலப்படுத்துவாய்!

போலி வாழ்வுக் கனவிடையே மக்கள்
மாலுறக் கலகித்து மாளும் நிலை
ஆலித்தேகிட, அன்பும் அமைதியும்
மேலிட் டோங்கும் ஒளிநீ அவாவிடில், —
நீ நின் நீள் உறக்கம் ஒழித்தோட்டுவாய்.

ந. இன்னுமை நீக்கும் இன்னெறி

தீமை என்பது, எல்லையற்றுப்பரந்த இன்பவெளியிலே, குறையுருவமுடைய நம் நிழல்போன்ற ஒரு தற்காலிகப் போலிப்பண்பே என்றும்; நம் சூழலும் நாம் காணும் உலகமும் நாமாக வருவிக்கும் நம் நிழலே என்றும் கண்டோம். இக்காட்சியறிவிலிருந்து உறுதியாக, ஆனல் எளிதாக நடந்து மேற்சென்று "உலகமைதியின் காட்சி" என்ற உயர் படிக்குச் செல்வோம்.

எதுவும் இன்றியமையாக் கட்டுப்பாடுடைய இயற்கைச் சட்டத்தினின்றும் வழுவாது என்பதையும், காரணகாரியத் தொடர்பு இல்லாமல் எதுவும் தன்னியல்பாய் நிகழ்வதில்லை என்பதையும் உணர்ந்துகொண்டோம். "மனிதன் தான் விதைத்ததைத் தான் அறுக்கிறன்; தானே தான் அறுக்கிறன்," என்ற உண்மைகள் எல்லையில்லாக் காலத்தின் வாயிலின்மீது அழல்நிற எழுத்துக்களில் தீட்டப்பட்டிருப்பதையும் காண்கிறேம்.

தீயில் கையிட்டவன் சுட்டபுண்ணுல் துன்புறுவது உறுதி. சுட்ட புண் ஆறும்வரை அவன் துன்பப்படத்தான் செய்வான். தீயைத்திட்டுவதாலோ, தீயின் ஆற்றலை வேண்டி வணக்கவழிபாடு செய்வதாலோ அவன் யாதொரு பயனும் அடைய மாட்டான். புறப்பொருளில் காணும் இதே அமைதி அகத்திலும் ஆட்சி செய்கிறது. வெறுப்பு, சீற்றம், அழுக்காறு ஆகியவை பலநிற அனற்பிழம்புகள். எரியும் இயல்புடைய அப்பிழம்புகளைத் தொட்டவன் தீமையை நுகர்ந்தாக வேண்டும். ஏனெனில் இச் செயல்கள் இயற்கையின் அமைதியை அறியாதவன் செய்த அறியாச்செயல்கள். அவற்றின் விளைவாகிய தீமை, இயற்கைமீறிய அச் செயல்களின் அமைதிக் குலைவை அகற்றும் இயற்கையின் எதிர்செயல்கள் அல்லது சரியீட்டுச் செயல்களே யாகும்.

நற்செயல்கள் இவ்வகையில் தீயசெயல்களிலிருந்து மாறுபட்டவை. அவை இயற்கையின் நிறைஅமைதிக்கு

எதிரானவையல்ல. ஆகவே எதிர்செயலால் இயற்கை அவற்றைத் தண்டிக்க நேர்வதில்லை. அவை இயற்கையோ டொத்தவையாதலால், இயற்கையின் செயல்களே அவற்றின் விளைவுகளாகின்றன. உயிருள்ளனவும் உயிரில்லாதனவு மாகிய உலகின் எல்லாப்பொருள்களும் இயற்கையின் கூறு களாதலால், அவையாவுமே நற்செயல்களுடன் ஒத் துழைத்து அவற்றின்விளைவை வளர்ப்பதுடன் தாமும் வளர்கின்றன. நற்செயல்கள் தரும் ஆறுதலமைதி, இன்ப அமைதி, குறைவிலா நிறைவெற்றி ஆகியவற்றின் மறை நுட்பம் இதுவே.

அன்பு, நேசம், நல்லெண்ணம், உள்ளத்தூய்மை ஆகியவைகள் இயற்கையமைதியோடொத்த நற்பண்புகள். அவற்றால் விளையும் பயன்களும் இயற்கையமைதியின் பலதிற நிழல்கள் போன்றவையே. அவற்றையே நாம் மன அமைதி, இன்பம், உடல்நலம், சமூகநலம், ஒப்புரவு என்ற பெயர்களால் குறிக்கிறோம். இவற்றின் கூட்டுறவால் ஏற் படும் வெற்றிகளைச் சிலர் தெய்வத்திருவருள் என்றும், நற்பேறு என்றும், குருட்டுயோகம் என்றும் பலவாறாகக் கூறுவர்.

வேறுசிலர் இவற்றைப் பித்தலாட்டம் என்பர். இருசாரார் கூற்றுக்களும் அவற்றின் மறைநுட்பப் பண்பை அறியாது கூறப்பட்டவையேயாகும். தெய்வம், நற்பேறு, யோகம் என்ற சொற்கள் இங்கே இயற்கையின் தெய்விக ஆற்றலமைதியைக் குறிப்பன என்பதை அவர்கள் உணர் வதில்லை.

இயற்கை அமைதி பற்றிய நிறையுணர்வுடையவன் இயற்கையோடிணங்கிய பண்பைப் பெறுகிறான். இப் பண்பே மனிதசமூகத்தில் நேர்மை, இயைபமைதி, அன்பு என்ற படிவங் களாகத் திகழ்கின்றன. உலகில் இவற்றின் ஆற்றல்பெரிது. இவற்றுடன் இணங்குபவர்க்கு அது இணக்க ஆற்றலாகவும் ஆக்க வளர்ச்சியாகவும் அமைகிறது அவற்றை மீறுபவர்க்கு அது அழிவாற்றலாகிறது.

இயற்கைக்குக் கீழ்ப்படியும் இணக்கப் பண்பினும் ஆற்றல் வாய்ந்த பண்பு எதுவும் இல்லை. நன்மைதீமைகளில் சலியாது நடுநிலைநின்று, துன்பங்களைத் தாங்கி அவற்றின் அழிவாற்றல் ஓயும்வரை பொறுத்திருந்து வெற்றிகாண்பவரைத் தீமை எதுவும் செய்யமுடியாது. தீமையைத் தாங்கும் உரமும் எதிர்க்கும் வீரமும் அதன் காரணங்களை அமைந்தறிந்து விலக்கும் திறமும் அவரிடம் வளர்வதே இதற்குரிய விளக்கம் ஆகும். பணிவு பொதுவாக ஒரு வலிமையற்றபண்பு என்று கொள்ளப்படுகிறது. இயற்கையாற்றல் தெரிந்து ஆற்றும் பணிவு இதற்கு நேர்மாறானது. அது தீமையை எதிர்த்துத்தாக்கும் வலிமைதருகிறது.

ஆற்றல்பண்பு, ஆக்கப்பண்பு, வளர்ச்சிப்பண்பு ஆகிய யாவும் உள்ளிருந்துதான் எழுகின்றன. அதுபோலவே அழிவுப்பண்பும் தளர்ச்சிப் பண்புகளும் அகத்திலிருந்து கிளரும் கிளர்ச்சியன்றி, வேறு எதுவும் அன்று.

வளர்ச்சிப்பண்பில் நம்பிக்கை உடைய சிலர்கூடப் புறச்சூழல்களால் தாங்கள் தளைபட்டுக் கிடப்பதாகக் கூறுவதுண்டு. இன்னும் விரிவான வாய்ப்புவளங்கள், திருந்திய உடல்நிலை வாய்ப்புக்கள் வேண்டுமென்று சிலர் கூறுவர். வேறு சிலர் தம் ஊழ் தம் கைகால்களைக் கட்டுப்படுத்திச் செயலைத் தடைசெய்கின்றது என்பர். இத்தகையவர்களுக்கு நாம் கூறும் அறிவுரை ஒன்று உண்டு. அதை அவர்கள் உள்ளத்தில் வடுப்பட அழலிடும் எழுத்துக்களால் பொறித்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

"உங்கள் சூழலில், உங்கள் வாய்ப்பு வளங்களில், உங்கள் உடல்வாய்ப்பு நலங்களில் நீங்கள் அவாவும் முன்னேற்றங்களை நீங்களே முயன்று பெறமுடியாதென்றில்லை. அதற்கு நீங்கள் செய்யவேண்டுவதெல்லாம், உங்கள் அகப் பண்பமைதியை நீங்கள் மாற்றியமைக்க உறுதி கொள்வதே."

தொடக்கத்தில் இவ் அறிவுரை கவர்ச்சியற்ற அறிவுரையாகத் தோன்றலாம். நல்ல அறிவுரைகள் எவையுமே பெரும்பாலும் தொடக்கத்தில் இப்படித்தான் தோன்றும்.

போலி அறிவுரைகளைப்போல் அவை எளிதாகவும், கவர்ச்சிகரமாகவும், பகட்டாகவும் இருக்கமாட்டா. ஆனால் அவற்றின் வழிநிற்க உறுதிகொண்டு, இந் நெறியில் காலூன்றி மேல்சென்றால்—விடாமுயற்சியுடன், உள்ளத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, தீமைகளகற்றி, ஆன்மிக ஆற்றல்களையும் உயிர்ப் பண்புகளையும் வளர்த்து உருவாக்கத் தொடங்கினால்—உங்கள் அகவாழ்வு கடந்து புற வாழ்விலேயே காணப்படும் மாய மாறுபாடுகளைக் கண்டு நீங்கள் மலைப்படைவீர்கள். நீங்கள் இப் பாதையில் முன்னேறிச் செல்லுந்தோறும், அப் பாதையில் பொன் மலர்கள் பாவிக்கிடக்கக் காண்பீர்கள். அவற்றைப் பயன் படுத்தும் துணிவும் திறனும் உங்களை அறியாமலே உங்களுள்ளத்தில் எழும். இன்னலமிக்க நண்பர்கள் நீங்கள் அழையாமல் உங்களை அணுகி உதவ முன்வருவர். காந்தத்தால் ஈர்க்கப்படும் இரும்பூசிகள்போல, உங்களுடன் ஒத்துணர்வுடைய எத்தனையோ மக்கள் ஒத்துழைக்க முனைந்து வருவார்கள். நல்ல ஏடுகளும் பிற துணை நலங்களும் நீங்கள் நாடாமலே வேண்டிய வேண்டிய தறுவாய்களில் உங்களுக்கு வந்து உதவும்.

ஒருவேளை நீங்கள் வறுமையில் வாடி, துணையற்று, நண்பரற்று நலிபவரா யிருக்கலாம். உங்கள் சுமையின் பளுவைக்குறைத்து உதவும் நண்பர்களுக்கு நீங்கள் எவ்வளவு அங்கலாய்த்துக் கொண்டாலும், பளுவும் குறையாமல், நண்பரும் வாராமல், உங்கள் வாழ்வு மேன்மேலும் இருண்டு வருவதாயிருக்கலாம். நீங்கள் இதற்காக உங்கள் ஊழை, உங்கள் பிறப்பை, பெற்றோரை, உங்கள் தொழில் முதலாளியை, அல்லது பிறருக்கு நல்லின்பத்தையும் உங்களுக்குக் கடுவறுமையையும் கடுமைமிக்க சூழலையும் தந்த தெய்வதங்களைப் பழிக்கலாம். நீங்கள் பழிக்கும் இத்தனையுமல்ல, பழிக்குரியவை!

நீ உன்னைத்தவிர மற்றெல்லாவற்றையும் பழிப்பதிலிருந்தே தெரியவில்லையா, பழி உனதே என்று? ஒழுங்கமைதி வாய்ந்த உலகில் முறையீடு என்ற ஒன்றுக்கே

இடமிருக்கமுடியாது; ஏனெனில் எல்லாம் காரணகாரிய நியதிப்படியே நடைபெறுகின்றன. பழிதூற்றுவதால், நீ உன் தளைகளை அகற்றவோ, தளர்த்தவோகூட இல்லை. அவற்றை மேன்மேலும் இறுக்கவே செய்கிறுய். உன்னைச் சூழ்ந்த இருட்டை நீ குறைக்கவேயில்லை. அதனை மேன் மேலும் செறிவுபடுத்துகிறுய். வாழ்க்கையில் உன் குறிக் கோளை மாற்று. இத்தனையும் மாறிவிடும். தன்னம்பிக்கை யும் உறுதியும் கொள். உன் தகுதி உயரும், உன் சூழல் மாறிவிடும்.

இல்லாததை விரும்புமுன், இருப்பதை நீ முழுதளவும் பயன்படுத்திக் கொண்டாயா என்பதுபற்றிச் சிந்தி. பெரு நலங்களை அவாவுமுன், சிறுநலங்களைப் புறக்கணிக்கா திருக் கிறுயா என்று பார். சிறுநலங்களைப் புறக்கணித்துப் பெருநலங்களை வரவழைக்கிறேன் என்று உனக்குள் கூறி உன்னையே நீ ஏய்த்துக்கொள்ளாதே. ஏனெனில் பெரு நலன்களின் தன்மையை நீ குறுநலங்களிலேயே நன்கு அறிந்துகொள்ள முடியும். கீழ்த்தரச் சிறுபடிகளில் தேறியபின்பே சிறுவர் சிறுமியர் உயர்வகுப்புகளுக்குச் செல்லமுடியும். சிறுநலங்களின் வெற்றியில் தேர்ந்த பின்பே நீயும் பெருநலங்களில் தேறும் வழியைக்காண்பாய். கிட்டாநலங்களைப் பெறுவதற்கான வழிகளைக் கிட்டிய நலங்களைப் பயன்படுத்தியே நீ உணர்வாய்.

சேமக்காசுகள் பற்றிய விவிலிய நூற்கதை இவ் வகை யில் சிரிய அறிவுரை தருகின்றது. பெருந்திருவாளன் ஒருவன் வெளிநாடு செல்கையில் தன் சேமப்பணத்தைச் சரிசம கூறுகளாகத் தன் நண்பர்களிடம் தந்து, "சேமமாக வைத்திருந்து திரும்பியவுடன் தருக!" என்று கூறிச் சென்றுன். சிலர் அதனைச் சமயம் வாய்த்தவழி வட்டிக்கும் தொழிலுக்கும் உதவிப் பெருக்கினர். உடையவன் திரும்பி வந்ததும் முதலுடன் மிகைப்பணமும் தந்து, பெருக்கமுற்ற வகையும் கூறினர். அவர்கள் நல்லெண்ணங்கண்ட உடை யவன் அம் மிகைபணத்தையும் முதலையும் அவர்களுக்கே தந்தான். ஆனல் சேமக்காசு பெற்றவருள் ஒருவன்

மட்டும் அயலான் பணத்தை நாம் ஏன் இடையூறுவரக் கூடும் வழிகளில் ஈடுபடுத்த வேண்டும் என்று வாளா இருந்து, உடையவன் வந்ததும் முதலைத் திருப்பித்தந்து, தான் அதைப் பெருக்க எண்ணாததன் காரணத்தையும் கிளந்தான். உடையவன் அவன் சிறுமதிகண்டு வருந்தி, உளஞ்சுருங்கி அப் பொருளை வாங்கிக் கொண்டான். உடையது பெருக்காதவனிடம் உள்ளதும் நிலைக்காது, பெருக்கமும் வாராது என்பதை இக் கதை சுட்டிக்காட்டுகிறது.

ஒருவேளை நீ குடிசையில் வசிப்பவனாயிருக்கக்கூடும். உன் இருப்பிடத்தைச் சுற்றிலும், உடல் நலத்துக்கும் உளநலத்துக்கும் ஒவ்வாத சூழல்கள் இருக்கலாம். இன்னும் வாய்ப்பான இடமகன்ற வீடிருந்தால் நலம் என்று நீ நினைக்கலாம். அப்படியானால் நீ முதலில் இடமகன்ற மாளிகையில் இருக்கத் தகுதியுடையவனாக (உன்னை) ஆக்கிக்கொள்ளல் வேண்டும். அதாவது நீ இருக்கும் குடிசையை எந்தஅளவு சிறிய மாளிகைக்கு அணித்தாக ஆக்கமுடியுமோ அந்த அளவு நீ முதலில் ஆக்கவேண்டும். எப்படியும் குறைந்தபடி அதனைக் கறையறத் தூய்மைசெய்தல் உன்னாலாகக் கூடியதே. உன் சுருங்கிய கையுறையால் அதை எவ்வளவு அழகாகச் செய்யமுடியுமோ, எவ்வளவு வாய்ப்புநலமும் இனிமையும் உடையதாகச் செய்யமுடியுமோ, அவ்வளவும் செய்துமுடி. உன் எளிய உணவை எவ்வளவு கவனமாகப் பக்குவம் செய்யமுடியுமோ அவ்வளவும் செய்து, உன் சிறிய பந்தியிலும் கவர்ச்சிபட விளம்புவாயாக. உன் கூடங்களில் கம்பளமிட உன்னால் முடியாமல் போகலாம். ஆனால் கம்பளத்திலும் இனிது முறுவல் பூத்த இன்முக வரவேற்பு, கனிவார்ந்த இன்னுரையாடல், வீடு மாளிகையாய் விடாமலிருக்கலாம்; ஆனால் மாளிகையில் வாழ்பவரிடையும் இராத அன்பமைதி, பெருமித உணர்ச்சி மாளிகையாகுமுன்பே உன் குடிசையை அதனினும் சிறப்புடையதாக்கும்.

உன் குடிசையின் சூழல் உன்னையும், உன் மதிப்பையும் உயர்த்திவிடுகிறது. அதன்பின் நீ மாளிகையை மிகுதி

விரும்பாதிருக்கலாம். ஆனல் மாளிகை வந்தெய்துவது உனக்கு எளிதாய் விடும். அது எதிர்பாராமலே கூட உனக்கு வந்தெய்தலாம்.

ஒருக்கால் நீ அவாவுவது, அவாவி அங்கலாய்த்துக் கொள்வது நேரமும் ஓய்வும் பற்றியாயிருக்கலாம். உன் வேலை கடுமையாகவும், வேலை நேரம் நீடித்ததாகவும் இருக்கக்கூடும். அப்படியானல் உன் ஓய்வு மிகக் குறைவாகவே இருக்கும். அதை மிகுதிப்படுத்த நீ துடிக்கிருய். சரி. முதலில் நீ அச் சிறு ஓய்வுக்காலத்தை முழுதும் பயனுடையதாக்கு. அதன்பின்பே நீ மிகுதி ஓய்வை அவாவும் தகுதியுடையவனுவாய். உன்னிடமிருக்கும் சிறிதளவு நேரத்தைக்கூட நீ வீணுக்கினல், உனக்கு மிகுதி நேரம் கிடைத்து என்ன பயன்? சிறிதளவு நேரத்தில் சோம்பியிருக்கக்கூடியவன் மிகுதி நேரத்தில் இன்னும் மிகுதியாக வல்லவா சோம்பியிருக்க நேரும்?

நீ கருதுவதுபோல, நேர நெருக்கடியும் ஓய்வின்மையும் அவ்வளவு பெருந்தீங்குகளல்ல. அவற்றினும் பெரிய தீங்கு, அவற்றை நீ நன்கு பயன்படுத்தாமலிருப்பதே. அவை மிகுதி வாய்ப்புத் தராமலிருப்பதற்கும் அதுவே காரணம். ஓய்வுக்குறைவு என்று, நன்மையும் தீமையும் அல்லாத, நடுநிலைப் பண்பின்மீது நீ உன் குறைபாட்டை விரித்து மூடியபின்பே, அது உனக்குத் தீங்காகக் காட்சி தருகிறது. உன் வருங்கால வாழ்வு உன்னையே பொறுத்தது என்பதை நீ உணருந்தோறும் அத்தீங்குகள் உண்மையில் தீமைப் போர்வை போர்த்த உள்ளார்ந்த நலங்களே என்பதை நீ காண்பாய். வறுமை உனக்குப் பொறுமை, அவா ஆர்வம், மனஉரம் ஆகியவற்றை அளிக்கும் அருமருந்து. ஓய்வுக்குறைவு உனக்கு ஊக்கம், தளராமுயற்சி, விரைவு, சுறுசுறுப்பு ஆகிய திறங்களில் பயிற்சி தரும் ஆசான். ஒவ்வொரு கணமும் உன்னைக் கடந்து செல்லுமுன் நீ அதனை எட்டிப்பிடித்து அதன் மதிப்பேறிய நற்பயனைக் கைப்பற்றும் திறனை அது உனக்குக் கற்பிக்கிறது. கருநிறமண்ணே நல்லுரமாய் வளப்பமிக்க வண்ணமலர்கள்

தருகிறது. அதுபோலத் துஷ்பமிக்க வறுமையிலேயே மனிதப் பண்பின் நறுமணமிக்க வண்ணமலர்கள் அரும்புகின்றன. இடர்கள், தடங்கல்கள், இக்கட்டான சூழ்நிலைகள் ஆகியவற்றிடையேதான் நற்பண்புகள் வித்தூன்றி வளர்ந்து புகழ்வானேக்கி வளம் பெறுகின்றன.

ஒருக்கால், நீ ஒரு கொடுங்கோல் தலைவன் அல்லது தலைவியிடமிருந்து அலுவல் பார்க்கிறாய் போலும்! உன்னை உன் தலைவர் கடுமையாக நடத்துகிறார் என்று நீ மனமழுங்கக்கூடும். இங்கும் இதனை நீ உன் பயிற்சிக்குரிய நிலை என்று கருதிப் பார். கடுமைகளுக்கும் கொடுமைகளுக்கும் மாறாக மென்மைகளும் நன்மைகளும் செய்து பொறுதி காட்டிப்பார். புறத்தே உள்ள குறை குறையாயிருக்கலாம். ஆனால் நீ அதனையும் உள்ளஉரம், ஆன்மிக வலுப்பெறுவதற்குரிய சாதனமாக்கினால், நீ நலமுறுவது உறுதி. அதுமட்டுமன்று. ஒருசமயம் உன் வாய்விடா உயர்பண்பு உன் தலைவருக்குப் படிப்பினை யாகலாம். அவர் தன் நடத்தைக்கு வெட்கி உன் நிலையை உயர்வு படுத்தலாம் அல்லது நீயாக உயர்வுற்று, உன் சூழ்நிலை மாற்றத்தால் வேறு நிலைபெறலாம். எப்படியும் உன் அடிமைத்தனத்தையும் துன்பத்தையும் பற்றிக் குறை கூறுவது அவற்றைப் போக்க வழியல்ல, அவற்றை உறுதிப் படுத்தவே வழியாகும். நேர்மாறாகப் புற அடிமைத் தனத்துக்குக் காரணமாக, அல்லது அதற்குத் தகுதியாவதாக, உன் உள்ளத்தின் அகத்தே இருக்கக் கூடும் பண்புக் கூறுகளைத் துருவித்தேடிக் கண்டுணர்ந்து மாற்று. அவற்றால் அடிமை எண்ணங்கள் மாறி, அடிமைப் பழக்கங்கள் ஒழியும். அதன்பின் நீ அடிமையை ஒழிக்க எண்ணினாலும் எண்ணுவிட்டாலும், அடிமை தானே கட்டாயமாக ஒழியும். நீ உனக்கு அடிமையாயிருக்கவில்லையானால், வேறு எவரும் உன்னை அடிமையாக்க முடியாது. நீ உன்னை அடக்கியாண்டால், உன் முன் உள்ள தடங்கல்களை எதிர்த்து வீழ்த்தினால், அதன்பின் உன்னை அடிமை கொண்டவர்கள் உன் அன்படிமையாவது உறுதி.

செல்வர் கொடுமைக்கு நீ ஆளாகிருய் என்று குறைப் படாதே. நீ செல்வனுனல் நீ கொடுமைக்காரனுக இருக்க மாட்டாய் என்று நீ நினைக்கிருயா? காலங்கடந்த நிலவர அமைதிமுறைமையை நினைத்துப்பார். கொடுமைப்படுத்து கிறவன் கொடுமைக்கு ஆளாவான்; கொடுமைப் படுவதை எண்ணி நைபவன் கொடுமைப் படுத்தாமலிருக்க மாட்டான். இவ்வமைதி முற்றிலும் நேர்மை வாய்ந்தது. இன்று கொடு மைப்படுத்துபவன் நாளைக் கொடுமைக்கு ஆளாகப்போவது உறுதி அதிலிருந்து தப்பும் வழிகிடையாது. இன்று கொடுமைபற்றிக் குறைப்படும் நீ, முன்னம் அல்லது முன்னைய ஒரு வாழ்வில் செல்வனுயிருந்து கொடுமைகள் செய்து, அவற்றின் பயனையே இப்போது நுகருதல் கூடும். எனவே குறைபடுதலால் பயன் ஏற்பட வகைகிடையாது. அப் பண்பு மீண்டும் கொடுமை செய்யும் பண்பையும் கொடுமையைத் துய்க்கும் பண்பையுமே மாறி மாறி வளர்க் கும். முழுதுறழ் நேர்மை, முழுதுறழ் நலத்தில் சிந்தனை யைச் செலுத்தி, நன்னம்பிக்கையையும் நல்லுரத்தையும் பெறும்படி நற்பயிற்சி செய். நிலையற்ற இன்பதுன்பங்களி லிருந்து நிலையான துன்ப நீப்பிலும் இன்ப வளத்திலும் கருத்தைப் பதியவை.

தன் மதிப்பினும் உயர் பண்பு வேறில்லை. தன் இரக்கந் தினும் இழிபண்பும் இழிவுபடுத்தும் பண்பும் வேறு கிடையாது. தன் மதிப்பைப் பேணி வளர்த்து, தன் இரக்கத்தைக் களைந் தெறிக. அது உன் இதயமலரின் உள்ளிருந்தரிக்கும் புழு வாய் அதன் வளர்ச்சியைத் தடுத்து அழிக்கும். பிறரை எதற்கும் குறை கூருதே. உன்னையே எதிலும் குறைகூறிக் கொள்ளப்பழகு. ஏனெனில் நீ பிறரைத் திருத்தமுடியாது. உன்னைமட்டுமே திருத்த முடியும். பிறர் பகைமையை நீ அடைய முடியும். உன் பகைமையை நீ பெற முடியாது. தற் குறை காணும் பழக்கத்தாலும் தன் திருத்தத்தாலும் நீ எல்லையற்ற இயற்கையின் அடித்தளத்தின்மீது உன் வாழ்வின் அடித்தளம் பதிப்பாய். அடித்தளம் உறுதியா யிருந்தால், கட்டடம் உறுதியில் பிற்பட்டு விடாது.

புறவறுமையையும் புறத்தேயுள்ள தீய சூழலையும் அறவே அகற்ற வேறுவழி கிடையாது. அவற்றுக்கு வழி வகுத்த, வகுத்து வளர்க்கிற, குறுகிய தன்னலம், தன்னடக்கமின்மை, போட்டி, பொறாமை, பகைமை முதலிய அழிவுப் பண்புகளை அகற்றுவது ஒன்றே அதற்கு வழி. உண்மைச் செல்வத்துக்கு வழி அகச்செல்வதததைப் பெறுவதே. ஏனெனில் செல்வம் இருப்பவனுக்குக் கூட இவ் வழியிலன்றி அச் செல்வம் கிடைப்பதில்லை. செல்வத்தை நாடுபவன் அதன் மெய்ப்பயன் நோக்கி அதன்மீதுள்ள தன்னலப் பற்றை விடவேண்டும். இந்த ஒரு செய்தியில் மட்டுமாவது, கொண்டவன் பட்டான், பட்டவன் கொண்டான் என்ற மூதுரை நிறையுரை ஆகும். தன்னலப்பற்று தன்னலத்தைக் கூட நிறைவு படுத்தாது. தன்னலமற்ற பொதுநலப்பற்று பொதுநலம் வளர்ப்பதுடன், தன்னலத்தையும் நிறைவு படுத்தும். அதுவே செல்வத்தின் முழுநிறை பயன் அளிக்கும். அதுவே அதன் நிலையான மெய்ப்பயனும் ஆகும். இந்த மெய்ப்பயன் பிறர்க்கு நலம் செய்வதுடன் நில்லாது. அதற்கு முன்னிலையாக அது செய்பவனையே நலப்படுத்திவிடும்.

பொதுநல நோக்கமில்லாதவன் செல்வம் பெறுவதரிது. பெற்றாலும் அது அவன் அகவறுமையை மிகுதிபடுத்தி, அவன் பழைய வறுமைநிலை கடந்து அதனினும் கொடிய பொல்லா வறுமைக்கு வழிவகுக்கும்.

நன்மையோ தீமையோ, எதுவாயினும் ஆகுக— உள்ளத்தின் கருத்துக்கள் எவற்றையும் மாற்றுவதைவிடப் புதிய கருத்துக்களைப் புகுத்தல் எளிது. புதிய கருத்துக்கள் வளருந்தோறும் பழைய கருத்துக்கள் மங்கிப் படிப்படியாக அடங்கும். இவை சிறிதுகாலம் நீடித்தாலும் கேடில்லை. ஏனெனில் வளரும் புதுப் பண்புகளிடையே அது வளராப் பழம் பண்பாய் நலிவுறுகிறது. இந்த நல் ஆக்க முறையைத் தவிர, அகப் பண்புகளில் அழிவும் கிடையாது; மாற்றமும் கிடையாது. ஆகவே மாற்றம் விரும்புபவன் அகத்தே ஆக்கம் பெருக்கக் கடவன்.

நீ உன் குறுகிய தன்னலத்தை விடாவிட்டால், உன்னினும் உனக்குப் பகைவர் இல்லை. பகைமையும் பகைவரும் உன்னைச் சூழ்வர். உன் குறுகிய தன்னலத்தை நீ விட்டுவிட்டால், உன்னினும் உனக்கு நண்பர் இருக்கமாட்டார். நட்பும் நண்பரும் உன்னைச் சூழ்தர நீ நிமிர்ந்து வாழ்வாய். கிழிந்த தன்னலச் சட்டை அகன்றபின்தான், எல்லையற்ற அன்பு என்னும் அகச்சட்டை செயலாற்றும். அது தரும் செல்வம் பெரிது.

மேனிலை நாடுவோர் உயர்ந்த நோக்கத்தின்
பானிலைப் படூஉம்எலாப் பொருளும் ; எதுமே
தீநிலை எய்தரூ ; நீதின் பாலன
வானுறப் பறந்திடும் சிறைவிரித்தரோ !. க

களிகொளுங் கதிர் பரப்பும் தாரகை
ஒளிதரத் தூய ராகுங் கருமுகில்
வளரு மேனும் இராப்பின் பகலெனத்
தளரும் ; பொன்னொளி தாழ்வரை மேவுமே ! உ

காலமென்னும் கனவரை உச்சியாம்
கோலவெற்றி குறுகும் படிகளே
தோல்வி ; செல்பவர் நற்றுணை இன்பமால் !
சாலும் நட்டமும் பேறாய் அமையுமே ! ங

துன்பப் பாதை தொடரும் பேரின்பமே,
அன்புச் சொல் செயல் எண்ணங்கள் ஆரவே !
மின்படர் முகி லோடு கருமுகில்
தென்படும் ஒருங்கே மீநெ றிக்கணே ! ச

செங்கதி ரொளிபடர் முகடு நோக்கிச்செல்
பங்கமில் பாதையில் படரும் நீண்முகில்
தங்கலிலாது, கலையும் ; வெற்றியின்
பொன்குவ டெதிருறப் பொலிந்து நிற்குமே ! ரு

விளங்கும் ஆர்வ விரிபொழில் தடம்
வளங்கெடத் துயர்க் கண்ணீர் விளைவுற,
உளங்கொள் அச்சமும் ஐயமும் பாவியே
களங்க மூட்டும் கரும்புய லென்னவே ! சு

இடுக்கண் துன்பம் இடையூறு இவையெல்லாம்
நடுக்க, நேச மிடைகெட நிற்பினும்
அடுத்து மேற்செல் படிகள் இவையெனப்
படுத்து மேம்படு பண்பின் உயருவாய்! ௭

உனக்கும் ஊழ்நில வாழ்வில் அடங்கியே
இணக்க மோடுநேர் வழியின் ஏகிய
கணக்கி னரைக் கனிவுடன் காத்துஅன்பு
வணக்கஞ் செய்து வரவேற் பளிக்குமே!. ௮

---

௬. நினைவின் ஆற்றல்

இயற்கையின் மிகப் பெரிய ஆற்றல்கள் யாவும் ஓசையற்ற அடங்கிய ஆற்றல்களே. ஓசையும் விரைவும் உடைய ஆற்றல்கள் கரையறுத்தோடும் நீரோட்டம் போன்றவை. அவை கடுங் கற்பாறையை ஒன்றும் செய்யமாட்டா. ஆனால் கரையார்ந்து தேங்கிய நீர் கருங்கற்பாறையையும் சாய்க்கும் வலுவுடையது. ஓடு நீரின் வலு முன்னோடும் நீரின் வலுவாக மட்டுமே இருக்கும். தேங்கிய நீரிலோ முன்னோடும் நீர் பின்வரும் நீருடன் தங்கி, முழுநீர் ஆற்றலாகும். கட்டற்ற நினைவின் ஆற்றல் ஓடுநீரின் ஆற்றல் போன்றது. அது தற்காலிக வெற்றிதரும். நிலையான வெற்றி நாடாது. ஆனால் அடக்கமுடைய உள்ளத்தின் நினைவாற்றல் தேக்கி வைத்துப் பெருக்கப்பட்ட நீரின் ஆற்றல் போன்றது.

ஆற்றலைச் சேமித்து வைப்பவர் அதனை அழிவுக்கும் பயன்படுத்தலாம்; ஆக்கத்துக்கும் பயன்படுத்தலாம். புற ஆற்றல்களாகிய தீ, நீராவி, மின்வலி ஆகியவற்றில் இந்த இருதிறப் பண்பைத் தெளிவாகக் காண்கிறோம். புறத்தே கண்ட இம் மெய்ம்மையை அகத்தேயும் காணலாம் என்பதைப் பலர் கவனிப்பதில்லை. நினைவாற்றல் உண்மையில் தீ, நீராவி, மின்வலி ஆகியவற்றைக் காட்டிலும் பன்மடங்கு வல்லமை வாய்ந்தது என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனென்றால் இப் புற ஆற்றல்களைக் கண்டுபிடித்தது மனிதன் அக ஆற்றலாகிய நினைவாற்றலே. வாழும் மனிதர் ஒவ்வொருவரிடத்திலும் இந் நினைவாற்றலின் ஊற்று உண்டு. பலரும் அதனை வளர்த்துப் பெருக்கித் தேக்கவும் செய்கின்றனர். ஆனால் அதனை வாழ்க்கையின் ஆக்கத்துக்குப் பயன்படுத்தி மனித இனத்துக்கு உய்தி தேடுகின்றார்கள் ஒருசிலர்; அதனை அழிவுத்துறையில் ஈடுபடுத்தி இன அழிபாடு செய்கின்றனர் மற்றும் மிகமிகப் பலர்!

புற ஆற்றல்களை வசப்படுத்தி அடக்கி ஆள்வதில் மனிதன் இன்று பெருமுன்னேற்றம் அடைந்துள்ளான். அக ஆற்றல்களை வசப்படுத்தி அடக்குவதில் இன்னும்

அந்த அளவு முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுவிட்டதாகக் கூற முடியாது. இதற்கு அடிப்படைக் காரணம் உண்டு. "உன் பகைவர்களை நேசி" என்று திருநூல் வகுத்த கட்டளையின் உள்ளார்ந்த பொருளை இக்கால மக்கள் அறியவில்லை. அது இயேசு பெருமான் உயர் ஒழுக்கக் குறிக்கோளைக் காட்டுவதாகக் கொண்டு, அதை மனித இனத்தின் நடைமுறை ஒழுக்கத்துக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு பித்துக்கொள்ளி வேதாந்தமாக்கி விட்டனர். இக் கட்டளையின் மெய்ப் பொருளை மனித இனம் உணர்ந்தால், அதை நடைமுறைக்குகந்த ஒரு இன்றியமையா மூல முதற் கட்டளை என்று கண்டால், மனித இனம் புறப் பண்புகளை அடக்கியாள்வது போல, அகப் பண்பையும் அடக்கியாள முடியும்.

"நண்பர்களை நேசி" என்பது இயற்கைநெறி; "பகைவர்களை நேசி" என்பது இயற்கையல்ல. இயற்கைக்கு அப்பாற்பட்ட, அல்லது மேற்பட்ட தொலைக் கனவுக்குறிக்கோள் என்று கொள்ளப்படுகிறது. இது முற்றிலும் சரியல்ல. நண்பர்களை நேசி என்பது இயற்கைநெறியன்று: ஆராயா மனித இயல்பு. அது ஒழுக்கநெறியுமன்று. ஏனென்றால் தன்னலமுடைய எவனும் நண்பனை நேசிப்பான். நண்பரை நேசியாதவன் கெட்டவனல்லன்; அறிவற்றவன். பகைவரை நேசி என்ற கட்டளை தன்னடக்கத்தின் முதற்படி. பகைவரிடம் பகைமை முனைப்பாய் எழும். அதனடிப்படையாக வெறுப்பு, சீற்றம், அழுக்காறு, வஞ்சம் ஆகிய எல்லாக் குணங்களும் வளர்கின்றன. பகைவரிடம் இவற்றைப் பயன்படுத்திப் பழகியவனிடம் இப் பண்புகள் படிந்து, பகைவரல்லாதவரிடமும் செயலாற்றும். பகைவரை நேசிப்பதனால், தன்னடக்கம் ஏற்படும். இத் தீய பண்புகள் பயிற்றுவிக்கப்படாது விலகி அகலும்.

தவிர, தன்னடக்கமில்லாத மனிதன் பகைவர் யார், நண்பர் யார் என்பதை அறிய மாட்டான். அவன் பகைவரை நண்பராகவும் நண்பரைப் பகைவராகவும் கருதுவான். ஆகவே "பகைவரை நேசி" என்ற கட்டளையை மீறும்போது அவன் பெரும்பாலும் உண்மையான நண்பர்

களிடம்தான் நேசம் காட்டாது போகிறான். போலிநண்ப ரிடமே நேசம்காட்டிக் கெடுகிறான்.

தன்னலமாகிய நினைப்பில் உள்ளத்தின் பல்வகை யாற்றல்களாகிய நீரோட்டச் சுழிகளுக்கும் அடிமைப்பட்டு மனிதன் துரும்புபோல் அல்லாடுகிறான். ஆற்றல்களை அவன் பயன்படுத்தவேண்டுமானால் அவன் அந்நீரோட்டங் களில் செயலற்று மிதப்பவனா யிருக்கக்கூடாது. தான் இயங்குவதுடன் அதையும் பயன்படுத்தி இயக்குபவனா யிருக்கவேண்டும்.

தனிமனிதன் வாழ்வுதாழ்வு அவன் உள்ளத்தின் நினை வாற்றல்களால் ஆக்கவும் அழிக்கவும் படுவன. அது போலவேதான், ஒரு தேசத்தின் வாழ்வுதாழ்வுகளும் அதன் பொதுமக்கள் நினைவாற்றல்களின் பயனாக ஏற்படு கிறது. இவ் வுண்மையை விவிலிய நூலின் ஏபிரேய முனைவர் உணர்ந்திருந்தனர். மக்கள் வாழ்க்கைப்பண்பை ஊன்றிக் கவனித்தே மக்கள் அவர்கள் வருங்கால வாழ்வைப்பற்றி முன்னறிந்து கூறியும் எச்சரித்தும் வந்தனர். போர்கள், பஞ்சங்கள், கொள்ளை நோய்கள் ஆகிய யாவும் மக்கள் தம் நினைவாற்றல்களைத் தவறான பாதையில் செலுத்தியத னாலேயே தலையோங்கின என்று அவர்கள் கண்டுணர்ந்து கூறினர். இவை நாட்டின் எந்த ஒருதனிமனிதன் தன் னலத்தாலும் ஏற்படவில்லை. நாடுமுழுவதும் ஒன்று என்ற பரந்த பொதுநலத்துக்கு மாறாக, குறுகிய தன்னலவாழ்வில் பிரிவுற்று வாழ்ந்ததன் பயன்களேயாகும்.

மனிதன் செயல்வெற்றிகள் யாவும் முதன்முதலில் நினைவாற்றல் வெற்றிகளின் கனவாகவே தொடங்கின. மனிதவாழ்வில் புறநிகழ்ச்சிகள் அவன் அகவாழ்வின் புறப் படிவங்களே. ஆனால் செயலற்ற வெற்றிகளுக்குக் காரண மான நினைவாற்றல்கள் ஆரவாரமிக்க நினைவெழுச்சிகளா யிருக்க மாட்டா. அமைதியான அடங்கிய நினைவாற்றல்களாகவே இருக்கும். கலையாசிரியன், புதுவது புனைவோன், சிற்பி ஆகிய யாவருமே இவ்வடங்கிய ஆற்றலின் உதவியால் தம்

உள்ளத்தில் முதலில் கட்டமைத்த உருவங்களையே பிற் படச் செயற்களத்தில் நிறைவேற்றுகின்றனர். நினைவாற் றல்கள் இயற்கையமைதியோ டொட்டி ஒழுகும்போது, அவை இயற்கையால் பேணப்பட்டு ஆக்க ஆற்றல்களாகின் றன. செயற்படிவம் பெறுகின்றன.

முழுநிறை நலமாகிய இயற்கை நலத்தில் உறுதியான பற்றுக்கொண்டு, அதற்கிணங்கத் தம் நினைவாற்றல்களை ஒழுங்கமைப்பவர், அவ்வியற்கைநலத்தின் வரம்பற்ற வல்லமையில் பங்குகொள்கின்றனர். அவன் படைப்பாற்ற லில் அவர்கள் ஒரு கூறுகின்றனர். பற்றுறுதிகொள்க, பற்று றுதிமூலம் வாழ்க, (Believe and You shall live) என்ற திரு மறைவாசகம் இதனுலேயே ஏற்பட்டது. வாழ்க்கைக் கடைத் தேற்றமாகிய நீள்நலத்தின் நுட்பம் இது. தீமையின் எதிர் மறையாற்றலாகிய இருட்செறிவினின்று விடுபடுவதற்காக, நிறைநீள் ஒளியாகிய இறைவன் ஆற்றலுடன் இயைபவன் அவ் ஆற்றலின் உயிரொளி வண்ணமாய், உறுதி இன்பம் பெறுகிறுன்.

அச்சம், கவலை, ஐயம், மனக்கசப்பு, வெறுப்பு ஆகியவை இப்பற்றுறுதியில்லா அறியாமையின் விளைவுகள். இவையனைத்தும் தன்னலமென்ற வித்தினின்றே பிறப் பவை. தன்னலம் தீமையில் நம்பிக்கை கொள்கிறது. நிறைநலமாகிய தெய்விக ஆற்றலில் நம்பிக்கை இழக்கிறது. உண்மையான அதாவது தருதியற்ற இறைமறுப்பு (நாத்திகம்) கடவுளில்லை என்று கூறுவதோ, கடவுளைப்பற்றிக் கவலையில்லா மலிருப்பதோகூட அல்ல. கடவுட்பண்பாகிய பொது நிறை நலத்தில் பற்றுறுதியோ, நம்பிக்கையோ இல்லா திருப்பதே! மெய்யான இந்த இறைமறுப்பைக் கோட்பாடுகளினல் உணர முடியாது; செயல் துறையிலேயே உணரவேண்டும். பொது நலப்பற்று எந்தவாழ்வில் இல்லையோ, தன்னலமும் தற் பற்றும் எங்கு வாழ்க்கைக்குறிக்கோளாகிறதோ, அங்கே இறைமறுப்புத் தாண்டவமாடுகிறது. கோட்பாட்டில் கடவுளை மறுத்து வாதிடுபவரிடம் தெய்விகப்பண்பு இருக்கக் கூடும். அதேபோலக் கடவுள் பெயரை ஓயாது கூறிக்கொண்

டிருக்கும் தன்னலக்காரரிடம் தீய பண்பாகிய இறைமறுப்புப் பண்பு தங்குதடையின்றி நிலவக்கூடும்!

தன்னலஞ்சார்ந்த எதிர்மறைப்பண்புகள் தனிமனிதனுக்குத் தொடக்கக் கவர்ச்சி தரலாம். ஆனால் அந்தக் கவர்ச்சி அடிமைப்பண்பின் கவர்ச்சி. அது நினைவாற்றல்களை மனிதன் இயக்குவதற்கு மாறாக அவற்றுக்கு அவனை அடிமைப்படுத்தி, அவற்றால் அவன் இயக்கப்படும்படி செய்கிறது. பற்றுறுதி, அமைதி, குறிக்கோளுடைமை, பொதுநலநாட்டம் ஆகிய ஆக்கப்பண்புகளிலிருந்து அது மனிதனைப்பிரித்துக் குலைக்கிறது. மறைபண்பின் இக் கவர்ச்சியிலிருந்து விலக நேர்பண்பாகிய ஆக்கப்பண்புகளைப் பேணிப் பயிற்சி பெறவேண்டும். இதற்கு ஒரே ஒருவழி தான் உண்டு புறமுகநோக்கு அடிமைப்படுத்தும். ஆகவே ஆண்மைதரும் அகமுகநோக்கிற் பயிலவேண்டும். படிப் படியாகப் புறஉலகப்போக்குகளின் அகநிலைக்காரணமறிந்து, அகநிலை அறிவையும் அகநிலை ஆராய்ச்சியையும் பேணி வளர்க்கவேண்டும்.

தீமையை மறுப்பதனால் அது போய்விடாது. நன்மையை அவாவுவதனால் அது வந்துவிடாது. தீமையின் காரணமறிந்தே அதை விலக்கமுடியும். அப்போதே நன்மையில் நம்பிக்கையும் பற்றுறுதியும் ஏற்படும். தீமையின் காரணம் அடிமைத் தனம். உள்ளத்தின் போக்கைக் கட்டுப்படுத்தும் நல்லாண்மை இல்லாததால் அது தோன்றி வளர்கிறது. உள்ளத்தை உள்நின்றியக்கும் ஆண்மையை, தன்னடக்கத்தால் படிப்படியாகப் பேணும் பயிற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும். இது நல்லுணர்ச்சியினால் ஏற்படுவதன்று. உணர்ச்சிகடந்து அது செயலாற்றவேண்டும். அது அறிவு முயற்சியன்று. அறிவு கடந்து செயல்துறையில் அது முனையவேண்டும்.

தன்னடக்கப் பயிற்சி ஒருவனுக்குத் தன் அகநிலை நினைவாற்றல்கள் பற்றிய அறிவைத் தருகிறது. அவற்றை அவன் இயக்கப் பழகுகிறான் அகநிலைப் பண்பின் இயக்கம் புறநிலை உலகை இயக்கும் ஆற்றலாகிறது. உலகம் தனது

என்ற தன்னம்பிக்கையும், உலகை இயக்கும் நல்லாற்றலில் பற்றுறுதியும் ஏற்படுகிறது. அவன் வாழ்க்கையில் சலியா நோக்கம் உடையவனாகவும், பொது நலப்பற்றுடையவனாக—அஃதாவது தெய்வநம்பிக்கை உடையவனாகவும் அமைகிறான். பற்றுறுதியற்றவர் கைப்படும் காரியங்களெல்லாம் தகர்கின்றன. ஆரவாரத் தெய்வப்பற்றுடையவர் வாழ்வு மலைப்பையும் ஏமாற்றத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறது. நேர் மாறாக, உண்மைத் தெய்வப் பற்றுடையவன் வாழ்வில் அமைதி தவழ்கிறது. ஏனெனில், அவன் தெய்வப்பற்றுப் புற உள்ளமறியாத அக உள்ளப்பற்று. அது அவன் வாழ்க்கையை உள்ளூர நின்று மேம்படுத்துகிறது.

வெற்றி, பயன், ஆற்றல் இவை வாழ்வில் முன்னேறிச் செல்பவனின் மூன்று படிகள். வெற்றி நல்வாழ்வைத் தொடங்கி வைக்கிறது. பயன் அதை வளர்க்கிறது. ஆற்றல் அதில் எதிர்பாராது அல்லது எதிர்பாராச் சமயத்தில் வந்துறும் இடர்களையும் இடையூறுகளையும் எதிர்த்து, மேலும் வெற்றி பெருக்குகிறது. அகப்பண்புகளை இயக்குபவன் தொடக்கத்தில் அடையும் தோல்விகளே அவன் வெற்றிக்குரிய படிகளாகின்றன. வெற்றியும் அதுபோல மேலும் பெருவெற்றிகளுக்குப் படிகளாகவே அமையவேண்டும். வெற்றியின் விளைவாக ஏற்படும் இப் பெருக்கமே அதன் பயனாகும். இத்தகைய பயன்களின் தொகுத்த சேமிப்பே ஆற்றல். இடையூறுகள்—அஃதாவது இன்னும் வெல்லப்படாத புறச்சூழல் கூறுகளின் விளைவுகள் ஏற பட்டபோது, ஓடுநீரைத் தடுக்கும் தடையை நீர்த்தேக்கம் கவிந்து தாண்டுவதுபோல, அல்லது தாக்கித் தகர்ப்பது போல, இவ்வாற்றல் செயலாற்றி அச்சூழலை மாற்றி யமைக்கிறது அல்லது ஒழிக்கிறது.

நீ வாணிகம்போன்ற ஒரு தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறாய் என்று வைத்துக்கொள்வோம். தொழில் வளமாகத் தான் நடக்கின்றது. ஆனால் அணிமையில் பேரிடர் வரக்கூடும் என்று உனக்குத் தோற்றுகிறது. நீ அதுபற்றி அச்சமோ, ஐயமோ, கவலையோ கொண்டால், அந்த இட

ரைத் தடுப்பதற்கு மாறாக, அதை விரைவில் வருவித்துக் கொள்பவனாகவே இருப்பாய். உன் அச்சம், ஐயம், கவலை ஆகியவற்றை நீ எச்சரிக்கையாக, விழிப்பாக மாற்று. இப் புதிய வடிவில் அவை உனக்குத் துணை தரும். உன் முந்திய வெற்றி தோல்விகளின் படிப்பினைகளைப் பயன்படுத்து—அவை உனக்கு அரணாகும். 'இடர்காத்து வெல்வேன், இடர் வரினும் தளரேன்' என்ற நம்பிக்கையும் உறுதியும் கொள். அது வந்த இடரையும் தடுத்து, வரப்போகும் இடர்களையும் முளையிலேயே களையும்.

கவலையில் ஆழ்ந்து மனம் செல்லவிடாதே. வேலையில் உள்ளத்தை ஈடுபடுத்தி அதனை ஊக்கப்படுத்து. இவ்வகையில் கவலையை அகத்தே இடம் பெறாமல் ஒதுக்கியபின், ஓய்ந்த ஒன்றிரண்டுமணி நேரங்களில் வகைதுறைகள், வழிதுறைகள் பற்றிச் சிந்தி. உன் அகத்தினுள்ளிருந்தே உனக்குத் தெய்விக உதவி வரும் துன்பநேரத்தில் துன்பத்தை நினையாமல் இன்பத்தை நினை. முடியுமானால் துன்பத்தை இன்பமாகக் கருதப் பழகு.

தனிமனிதன் தோல்வி சமூகத்தின் வெற்றியென்பதை உணர். ஆனால் அத் தோல்வியை முழுதும் சமூகத்தின் வெற்றியாக்குவது உன் கடமையுணர்ச்சியை, மனச்சான்றைப் பொறுத்தது. "நான் என்கடமையைச் செய்து விட்டேன். இனிவருவது வெற்றிதான். தனிப்பட்ட தோல்வி வரினும் அது சமூக வெற்றியே," என்ற எண்ணம்தான் தோல்வியைத் தடுப்பதிலும், அதை வெற்றிப் படியாக்குவதிலும், தனிப்பட்ட தோல்வியைப் பொது வெற்றியாக்குவதிலும் ஆற்றல் வாய்ந்தது. அத்தகைய மனச்சான்றுறுதியுடையவன் தன் உயிருக்கு இறுதிவரினும், இகழ்தன்னைச் சூழ்ந்து பேயாட்டமாடினாலும், தயங்காது புன்முறுவலுடனே அவற்றை அணைப்பான். அத்தகையவர்களை உருக்குலைக்கும் செய்தி உலகில் எதுவுமே இராது.

எவ்வளவு கடுமையான சிக்கல்களையும் அமைதியான ஆற்றல் வாய்ந்த சிந்தனை தீர்க்கும் வல்லமையுடையது.

ஏனெனில் அமைதியிடையேதான் அறிவின் ஒளி பட்டாங்க மாகச் செயலாற்றும். ஆற்றல் சிக்கல்களை அறுக்கிறது. ஒளி வழிகாட்டுகிறது. அமைதி ஆற்றலுக்கும் அறிவுக் கும் தக்க சூழ்நிலைவண்ணம் ஆக்குகிறது.

புறப்பகை எதற்கும் நீ அஞ்சவேண்டுவதில்லை. அவற்றை அல்லது அவர்களை நீ எளிதில் வெல்லமுடியும். ஆனல் அகப் பகைக்கு அஞ்சு. அது புறப்பகையை உண்டுபண்ணுவ துடன், அதனுடன் சேர்ந்து அதனை வளர்த்து வலிமைப் படுத்தும். ஆனல் புறப்பகை பெரிது, கண்ணுக்கு எளி தில் புலனுவது: அகப்பகை நுண்ணியது, கண்ணுக்குப் புலனுகாதது. அதைத் தெளிவாகக் காண அமைதி என் னும் விண்ணொளியும், அறிவு என்னும் கண்ணொளியும், ஆற்றல் என்னும் காட்சிக்கருவியும் சேர்ந்து செயலாற்ற வேண்டும். அகப்பகையை இங்ஙனம் கண்டபின் புறப் பகையைக் காணவேண்டிய தேவையோ, பொருட்படுத்த வேண்டிய நிலையோ இராது. ஏனெனில் உண்மையான பகை அகப்பகையே. புறப்பகை அதன் நிழல் மட்டுந்தான். அகப்பகையை நீக்கிய அன்றே, புறப்பகை அகலும்.

கதிரவனை மறைக்கும் சிறுமுகில்கீற்றின் நிழல், நிலத் தில் பல கல்தொலை அளாவிப் பரவியுள்ளது. அதுபோல சிறு நுண் துகள் அளவான அகப்பகையே மிகப்பெரிய புறப் பகையாக நிழலாடும்.

நீ எண்ணுகின்ற ஒவ்வோர் எண்ணமும் உன் உள் ளத்திலிருந்து வெளிச்செல்கின்ற ஒவ்வோர் ஒளி அலை. இவ்வலைகள் புறப்பொருள்கள்மீது பட்டதும் அவை அவற் றைத் தம் வயமாக்குகின்றன. அதுமட்டுமன்று. அவை உனக்குப் புறம்பேயுள்ள பிற உள்ளங்களில்பட்டு, அவற் றில் தகுதியுடைய இடங்களில் தங்கி, அவ்விடங்களை உன் வயமாக்கி, திரும்ப உன் ஆற்றலாக உன்னிடமே வருகின் றன. அவை பின்னும் உன் உள்ளப்பண்புகளை மாற்று கின்றன. உள்ளங்களுடன் உள்ளங்கள் இங்ஙனம் ஓயாது எண்ண அலைகள் பரிமாறிக்கொள்ளப் படுகின்றன.

மனித உள்ளத்தைப் பலர் தனித்த, நாற்புறமும் கட்டுண்ட நிலையான ஒரு குட்டையாக அல்லது குளமாக எண்ணுவது வழக்கம். ஆனால் உள்ளத்தின் பண்பு இது வல்ல. ஒவ்வொரு மனித உள்ளமும் இயற்கையின் ஓர் அலையாகவே இயங்குகிறது. அலைகள் எழுப்பும் சிற்றலைகள் அல்லது திவலைகளே எண்ணங்கள். சிற்றலைகளின் திரளாகவே அலை எழுகிறது. அதேசமயம் அது எழுப்பும் சிற்றலைகள், அடுத்த அலைகளையும் இயக்கி, அடுத்த அலைகளால் தாமும் இயக்கப்படுகின்றன. இவ் அலைகளுக்குத் தனித்த நிலையான உருவமும் வடிவமும் பொருண்மையும்கூடக் கிடையாது. ஆனால் எல்லா அலைகளும் ஒரேகடலின் இயக்கக் கூறுகளே. உள்ளங்களும் இவ்வாறே முழுதும் தனித் தன்மை யற்றவையாய், ஒன்றையொன்று இயக்கியும், ஒன்றாலொன்று இயக்கப்பட்டும், இயற்கையின் உள்ளமாகிய கடலில் அலைகள்போல எழுந்தெழுந்து அமிழ்ந்து, மீண்டும் உருவாகின்றவையே. அவற்றின் ஆக்கமும் இயக்கமும் ஒரேகடலின் பகுதியும் ஒரே கடலியக்கத்தின் ஆக்கமுமேயாகும்.

உள்ளமாகிய அலை அடுத்த உள்ளமாகிய அலையை அழிக்கும் அழிவுப் பண்பே உள்ளத்தின் தன்னலம். அடுத்த அலையுடன் மோதுவதால் அதுதானும் அழிவுக்கே ஆளாகிறது; இதையே நாம் தீமை என்கிறோம். ஓர் உள்ளத்தின் தன்னலம் இன்னோர் உள்ளத்தின் தன்னலத்தையே பெருக்கும். இதற்கு நேர்மாறாக ஓர் உள்ளத்தின் பொதுநல ஆர்வம் அடுத்த உள்ளங்களாகிய அலைகளிலும் அதே பொது நல ஆர்வத்தைத் தூண்டி, எல்லா உள்ள அலைகளையும் ஒருங்கே இயக்கும். பொது உள்ளமாகிய சமூக நலம் என்னும் கடல்வெள்ளம் இதனால் எல்லா அலைகளின் இயக்கமாக இயங்கும். சமூக நலம் வளரும். அலைகளின் இயக்கங்களின் அடிப்படை கடலே ஆவதுபோல, எல்லாத் தனி மனித நலங்களும் சமூகநலனையே மூலமுதலாகக் கொண்டவை. சமூகநல வளர்ச்சி அவை எல்லாவற்றின் வளர்ச்சிக்கும் இயற்கை மூலத்தளமாகிறது. அமைதியான தூய

தன்னலமற்ற எண்ணங்கள் இங்ஙனம் தனி மனிதனை வளர்த்து, சமூகத்தையும் வளர்த்து, 'எல்லார்வளத்தையும் ஒருவன் வளமாகவும், ஒருவன் வளத்தை எல்லார் வளமாகவும் மாற்றியமைக்கின்றன.'

தனி மனிதன் துன்பங்கள் சுழிகள்! சமூகத்தின் பொதுத் துன்பங்கள் புயல்கள்! நல்ல பண்புகளும் பொது நலப்பற்றும் தனிமனிதனைச் சமூகத்துடன் பிணைத்து, அவன் இயங்கும் எல்லையை விரிவுபடுத்துகின்றன. சுழிகள் இந்நிலையில் அவனைத் தாக்க முடியாது. துரும்பைச் சுழற்றும் சுழி பெரிய கட்டைகளையும் படகு கலங்களையும் ஒன்றும் செய்யமாட்டா. அதுபோலத் தன்னலச் சுழிகள் பொதுநலப்பணியை அசைக்கமாட்டா. அத்துடன் தனி மனிதன் வளர்க்கும் உள்ள அமைதி சமூகத்திலும் அமைதியாய்ப் பரவுகிறது. கடலில் புயல் கொந்தளிப்பிடையே ஊற்றப்பட்ட எண்ணெய் அவ் வெள்ளத்தை அமைதிப் படுத்திவிடும் என்று கூறப்படுகிறது. அதுபோல இச் சமூக அமைதி புயல் வேகத்தையும் தணித்தாற்றும் ஆற்றலுடையது. உள்ள உரம், வீரம், தோல்விகளால் சலியாத மனப் பண்பு ஆகியவை அலைகளின் அழிவுச்சக்தியைத் தடுத்து ஆட்கொள்ளும் அலைதாங்கிகள் அலைகளின் மோதுதல் ஆற்றலைச் சுக்குநூறாக்கும் சிதறுகட்டைகள் ஆகின்றன.

அகத்தே நல்ல எண்ணங்களைப் பேணுக, அது புறத்தே நல்ல சூழ்நிலைகளை உண்டுபண்ணும். அகப் பண்புகளை உருவாக்குக. அது உன் புறவாழ்க்கையை உன் விருப்பத்துக்கு இயைந்ததாக மாற்றிவிடும். அகத்தே உயர் குறிக்கோள்களும் பொன்மயமான கனவுகளும் காணுக. புறத்தே உன் நனவுவாழ்க்கை அதேதிசையில் சென்று அதே பொன்மயமான ஒளியைப்பெறும். உன் உள்ளப்பண்புகள் குதிரை ஓட்டுபவன் கையிலிருக்கும் கடிவாளம். அது இழுத்தவழி குதிரை செல்லும். அது இயக்க ஊர்தியின் அச்சை இயக்கும் சக்கரம். அச் சக்கரம் திரும்பியவழி வாழ்வாகிய இயக்க ஊர்தி ஊரும்.

தனிமனிதன் தன்னடக்கமே சமூகத்தில் ஒழுங்காகவும் அரசியல் சமுதாயத்தில் தன்னுட்சியாகவும் மலர்கிறது. தனி மனிதன் உள்ளத்தின் ஒழுங்குமுறையே சமூகத்தின் பழக்க வழக்க மரபாகவும், அரசியல் சமுதாயத்தில் ஆட்சி முறைச் சட்டமாகவும் அமைகிறது. "மக்களெவ்வழி அவ்வழி அரசு" என்பது போல, "உள்ளம் எவ்வழி அவ் வழி மக்கள்" என்றும் கூறலாம். இவற்றை ஒன்ருய் உறழ, உள்ளம் எவ்வழி அவ்வழி மக்கள், அவ்வழி அரசு என்ற உண்மை துலங்கும். ஆகவே, உள்ளத்தின் தன் னுட்சி, தற்பண்பிலிருந்தே சமுதாயம், அரசியல் ஆகியவற் றின் தன்னுட்சி, பண்பு, ஒழுங்கு ஆகியவை பிறக்கின்றன என்பதைக் காணலாம்.

வாழ்க்கை என்பது ஒரு தறி. அதன் பாவு நூல்கள் நம் உணர்ச்சிகள். நூல்கள் நிரல்படத் தறியில் பற்றியிழுத் துக் கட்டப்பட்டாலன்றி அவற்றைப் பாவுநூல் என்று கூறமுடியாது. நம் உணர்ச்சிகள் நிலையானவையாயிராமல், வந்த வந்த நேரத்தில் வந்து, சென்ற சென்ற போக்கில் சென்ருல், அது சிக்கல் வாய்ந்த இழைபோல வாழ்வில் பொருந்தாதனவாகும். காற்றடித்த திசையெல்லாம் இழைகள் சென்ருேடிச் சிக்குருமல் அவற்றை ஒடு கருவி களில் ஒட்டி ஒரு நிலைப்படுத்தி நிலையான படிவங்களாக்க வேண்டும். உணர்ச்சியலைகள் ஒழுங்குபட்டபின், நாம் விரும் பும் ஆடையின் படிவத்துக்கேற்ப, அறிவு என்னும் ஊடுநூல் களை இழையோட விடவேண்டும். சரிகை ஆடை வேண்டு பவன் திட்டப்படி வேண்டிய இடத்தில், வேண்டிய அளவில், வேண்டிய முறையில் பொன்னூலை இழைய விடவேண்டும். அதுபோல நாடிய இன்பக் குறிக்கோளை நாடியவகையில் வாழ்க்கையில் இன்ப எண்ணங்களாக ஒடச்செய்க. உறுதி யான இழை, நயமான இழை, பல்வண்ண இழை திட்டப் படி ஓடவிடப்படுவதுபோல, அமைதி, உறுதி, அன்பு முதலிய நற்பண்புகள் சார்ந்த எண்ணங்களை இழையோட விடு. கோபம், பொருமை, ஐயுறவு முதலிய தீய எண்ணங் கள் நூலின் தூசுதுரிசாகவும், முடிச்சுகள் சிக்கல்களாகவும்

அமையாமல், நுண்ணறிவு என்ற கைவிரலாலும், அனுபவ மென்ற மென்கருவியாலும் சமனுறுத்தி இழைகாத்துப் பேணு. இம் முறையால் உன் குறிக்கோள்வாழ்வாகிய ஆடை வாழ்க்கைத் தறியிலிருந்து வெளிவரும்.

ஆற்றலின் பிறப்பிடம், அறிவின் வளர்ப்புத்தொட்டில் அமைதி, மோனம்! அதை நிலையாகவே பேணுக. வேண்டும் போதே பயன்படுத்துக. வாழ்க்கையின் மாறா வழிகாட்டி அதுவே. துன்பமும் அமைதி குலைவும் நேரும் சமயங் களில் மோனத்தை நாடு. அதன்மூலம் அமைதி கைகூடும். அறிவுநடமாடும். ஆற்றல் பெருகும். அதேசமயம் நிலை யான அமைதி மற்றெல்லாப் பண்புகளையும் வளர்க்கும். தன்னியல்பான இயற்கையுணர்வு[1] என்பது இம் மோன ஆற்றலையே. "பேசுவது வெள்ளிபெறுமானல், பேசாமை பொன்பெறும்." என்று கூறுவது இதனாலேயே. பேசாமை அதாவது பேச்சிடையே ஓய்வு பேச்சுத்திட்பத்தை வளர்ப் பது போல, எண்ணம் ஓய்வுபெற்ற நிலையாகிய மோனம் எண்ணங்களில் திட்பத்தை உண்டுபண்ணுவதுடன், அவற் றில் நிலையான அமைதியும் ஒழுங்கும் பேணி வளர்க்கும். நிலையான மோனம் இங்ஙனம் உணவு சமைப்பதில் ஈடு படுத்தப்படும் நீர்போலவும், தற்காலிகமோனம் உணவில் முன்னும் பின்னும் இடையேயும் உட்கொள்ளும் நீர்போல வும் பயன்படுகின்றது.

பிறரிடம் நீ எப்படி நடந்து கொள்வாயோ. அப் படித்தான் பிறர் உன்னிடம் நடந்து கொள்வார்கள். நீ தன்னலம், பொறாமை ஆகிய சோர்வூட்டும் பண்புகளை ஒழிக்குந்தோறும், உன் சூழல் எல்லையிலுள்ள அனைவருமே அவற்றைவிட்டு உயர்வார்கள். நீ தானுயர்வதுடன் அவர் களையும் உயர்த்தி உன் புதிய உயர்வுக்குப் புதிய ஊக்கமும் பெறுவாய். அழிவு எண்ணங்கள் அழிவு விதையாகி அழிவுப்பயிர் வளர்ப்பது போல, ஆக்க எண்ணங்கள் ஆக்க விதையாகி ஆக்கப்பயிர் வளர்க்கும். உன்னிடத்திலிருந்து எழும் இன்ப எண்ணங்கள் இன்ப அலை எழுப்பி இன்ப

---

1. Instinct.

மாகப் பொங்கிப் பொதுளும். உன் தன்னடக்கம் அந்த இன்பங்களைப் பெருக்கும்.

உன்னைச் சூழ நீ வளர்க்கும் இன்பம் உன்னை இன்ப உல கத்தில் ஊடாடவைக்கும்; அந்த இன்பச்சூழலே பொன்னுலகு. இந்த உலகவாழ்வை நீத்தபின்தான் அதைப் பெறவேண்டு மென்று நீ காத்திருக்க வேண்டுவதில்லை. அதை இவ் வுலகிலே இவ் வாழ்விலே, இன்றே நீ பெறலாம். அதைப் பெறுமலே மண்ணுலகில் வாழ விரும்பினால், அல்லது துன்ப உலகிலே வாழ ஒருப்பட்டால், அதுவும் இங்கேயே உனக்கு வந்து அமையும். மூன்று உலக வாழ்வும் உன் அகப்பண்பு மூலம் உனக்கு இவ் வுலகிலேயே காத்துக் கிடக்கின்றன. உன் விருப்ப மொழி எப்பக்கமோ அப்பக்கமாக நீ அவற்றை அடையலாம்.

உயிர் இயல்பாகவே இன்பமயமானது. இன்பத்தில் பிறக் கிறது. இன்பத்தில் வாழ்ந்து வளர்கிறது. அது இன்பத்தி லேயே நிறைவடைய முடியும். இயற்கையும் இன்பமய மானது. இன்பமாகவே இருக்கிறது. இவை யிரண்டி னிடையேயும் ஒரே ஒரு வேற்றுமை உண்டு. இயற்கைக்கு வளர்ச்சி தளர்ச்சி கிடையாது. அலைகள் தோன்றி வளர்ந் தழிந்தும் அழியாத கடல்போல அது நிலவுகிறது இயற் கையினுள் ஒரு சிறு இயற்கையாக உருவாகும் உயிர் அவ் வியற்கையின் ஒரு சிறு கூறாக, ஆனால் முழுநிறைகூறாகத் தோன்றுகிறது. அது அவ் வியற்கையோடொத்து வளர் கிறது. ஆனால் சில சமயம் அதனுடன் முரண்பட்டு நலி கிறது. எனினும் இறுதியில் அது இயற்கையுடன் ஒத்து அதன் இன்பத்தில் நிறைவுறுகிறது. துன்ப இன்ப வேறு பாடற்ற இயற்கையில், அது துன்ப இன்பம் நுகர்ந்து இன் புருவாய் வளர்கிறது

இயற்கை தன்னியல்பாய் இயங்குவது. இயற்கையை இயக்குவது இயற்கையின் உள்ளம். இயற்கையின் இந்த உள்ளத்தின் கூறுகளே உயிர்கள். அவை இயற்கையை இயக்கும் பேருயிரின் பகுதிகள். இயங்கா இயற்கையாகிய புற

இயற்கையின் உடலினுள்ளிருந்து இயக்கும் பேருயிராகிய இறைவனின் கூறாக நின்று, அவை இயற்கையை இயக்கு கின்றன.

மனிதன் பேருயிருடன் அணுக்கத் தொடர்புடைய அறிவுயிர். அவன் இயற்கையால் இயக்கப்படும் நிலையில் இருத்தல் கூடாது. அந்நிலையே சோம்பல் அல்லது செயல்திறமற்ற துயில்நிலை. இந் நிலையில் இருப்பவையே கீழினமாக்களும் விலங்கினங்களும். மனிதன் சோம்பல் அல்லது திறமற்ற துயில்நிலையை உடையவன் அல்லன். செயல்நிலையை வளர்க்கும் நிலையுடையன். அவன் கொள்ளும் துயிலும், ஓய்வும், மோன நிலைகளும் ஆகும். இவற்றின்மூலம் அவன் தன் வளர்ச்சியை இயற்கையோடமைந்த அமைதிநிலை அல்லது ஒழுங்குடையதாக்கிக் கொள்கிறான். இறுதித் துயிலாகிய இயற்கைநிலை எய்தும்போதுகூட, அவன் தன் அறிவுள்ளத்தின் படிவமாக ஒன்று அல்லது பலவான உயிர் மரபுகளைப் படிவித்தே செல்கிறான். மனிதனின் பரந்த, தலைமுறை தலைமுறை தொடர்ந்த, உயிர்மரபும் இனமரபும் இயற்கையுள்ளமாகிய பேருயிரை நோக்கி வளர்கின்றன. முழு நிறை வளர்ச்சியை அடைந்த தனிமனிதன் எல்லையற்ற பேருயிரின் ஒரு கட்டற்ற சிறியபடிவம் ஆகிறான். அவனை அப் பேருயிரிலிருந்து பிரிப்பது அவன் எல்லை ஒன்று மட்டுமே. ஆனால் பேருயிரில் அந்த எல்லை அவனைப் பேருயிரின் ஒரு சரிசம உறுப்பு அல்லது கூறு ஆக்குகிறது. அவன் பேருயிரின் ஒரு பகுதியாகிறான்.

பொன்னுலக முகடேறப் போதுதியோ நீ,
போலி உலகு அளற்றினை அவாவுதியோ நீ?
மின்னுகனவார் அழகை மேவுவையோ நீ,
மீளாத அவலநிலை பாவுவையோ நீ? க

வானகமும் உன் எண்ண வடிவழகுதான்,
மறுகுநரகு உன்கருத்தின் சீர்குலைவுதான்!
மேனிமிர்ந்த அகநோக்கல்லால் பேரின்பம்,
வேறில்லை இழிநோக்கே துன்பமாகும்! உ

கருத்தல்லால் சொல்லேது, பொருளும்ஏது?
கனவல்லால் அழகேது, இன்பமேது?
உருத்தெழுந்த எண்ணவண்ணம் அல்லால் ஏது
ஊழூழிதொடர் உலகக் கூத்துத்தானே? ரு

ஊழ்ஆளும் கருத்தன் உளக்கருத்தேயாகும்,
ஒண்கருத்தாம் நாடிஅதன் துடிதுடிப்பே!
வீழ்துயர் நன்மதிப்பொடவ மதிப்பாய் வேறு
வேறுமுகமூடியுடன் கருத்துத் தோன்றும்' சு

வேறான் வண்ணஒளிக் கதிர்கலந்தே
வெள்ளொளியின் கதிராக விளங்குதல்போல்,
மாறுகின்ற முரண்பாடு பலவும் சேர்ந்தே
மாறாத கனவழகாய் நிலைத்து இயங்கும்! ௬

கனவொளியை உன்னகத்தே கதிக்கவிட்டுக்
கனவாளன் இரவொழியக் காத்துநின்றான்,
இனவொளியின் விடியலுற நீவிழித்து
நனவொளியை காண்கவென நயந்தளித்தே! சு

நிழலிட்ட கனவூடு நினைவைத் தீட்டி
நிறைஅருளின் திசைநின்று நனவை மீட்டின்,
அழலிட்ட கனவொளியின் வண்ணமாக
ஆன்றநிறை அறிவொளியின் உலகுதோன்றும்! எ

ஒளிபடாக் கூறே இருள்; நிறை தூய்மை
ஒளிரா இடமே கறைஎனல் போல,
களிதரு நல்ல கருத்தே நினைவின்
கரு, அதன்பிறழ்வே தீது எனலாகும்! அ

மீயுயர் நலமே விரும்பி அயர்க,
மீயுயர்நலமே மேவுவை பெரிதே!
மீயுயர் பொருளே விழியுறக் காண்க,
மீயுயர் பொருளாய் விளங்குவை இனிதே. கூ

ரு. வெற்றியின் மறைநுட்பம்

குழந்தைப்பருவத்தில் இன்ப ஒளியிலே குளித்து மகிழும் சிறுவர் சிறுமியர் எவ்வளவு ஆர்வத்துடன் வன தெய்வங்கள், நீர்த்தெய்வங்களின் கதைகளைக் கேட்கின்றனர்! சிறுவர் சிறுமியராயிருக்கும்போது அந்தக் கதைகளில் காட்டிய ஆர்வத்தை, அந்தக் கதைகளைக் கேட்கும்போது அதன் ஒவ்வொருபகுதியிலும் பெற்ற அளப்பிலா இன்பத்தை, வளர்ந்தபின் மக்கள் அந்தக் கதையிலாகட்டும், அல்லது வேறு எந்தக் கதையிலாவது, செய்தியிலாவது ஆகட்டும், பெறுவதில்லையல்லவா? இதற்குக் காரணம் என்ன?

சிறுவராயிருக்கும்போது ஒரு நல்ல பையன், அல்லது நல்ல பெண்ணின் வாழ்வுதாழ்வில் நாம் எவ்வளவு உள்ளார்ந்த அக்கறைகாட்டினேம்! துன்பநேரத்தில் பாது காப்பற்ற அச் சிறுவர் சிறுமியர்களுக்கு நல்லாதரவுதர நம் உள்ளம் துடித்தது. அந்த நல்லாதரவுத் துடிப்பின் வடிவமாகவே கதையின் நல்தெய்வங்கள் வந்ததைக்கண்டு, எதிர்பார்த்து அவாவிய அந்த அவா நிறைவேறப்பெற்றது உணர்ந்து நாம் கைகொட்டி மகிழ்ந்தோம். சிலசமயம் நம் சிறுதோழன் வாழ்வில் தீமைவந்து விடுமோ என்று அஞ்சினேம். வருமோ என்று ஐயுற்றேம். நம் அச்சமும் ஐயமுமே வடிவாகத் தீய குறும்புத் தெய்வங்கள் வந்தன. எதிர்பார்த்த ஐயமும் அச்சமும் நிறைவேறக்கண்டு அதில் கருத்தூன்றினேம். ஆனாலும் உள்ளூர நன்மை அவாவினேம். அச்சம், அவநம்பிக்கையிடையே நம்பிக்கை ஒளி நாடினேம். அந்த உள்ளார்ந்த நம்பிக்கைவடிவமாகவே கதைமுடிவு அமைந்தது. நல்ல இனிய பண்புடைய தெய்வங்கள் வந்து துன்பமகற்றின. இன்பம் அளித்தன. சிறுவர்சிறுமியர் பிரிவின் பின்கூடி, துன்பத்தின்பின் மகிழ்ந்து, உற்றார்பெற்றருடன் குறைவிலா நிறைவாழ்வு வாழ்ந்தனர்; ஊழூழிகாலம் வாழ்ந்தனர் என்று முடிகிறது கதை! நம் அவாவும் அத்துடன் நிறைவேறுகிறது.

குழந்தைகளுக்கு இத்தகைய கதை தரும் களிப்பின் மறைநுட்பம் யாது? அது, அவர்கள் உள்ளார்ந்த அச்சங்கள், அவாக்களின் உருவமாயமைகின்றது என்பதுதான். குழந்தைப் பருவம் தூய அழகு நலம் வாய்ந்தது. அது உருக்கம் தரும் அச்சங்களுடையது. அதேசமயம் ஊக்கந் தரும் அவாக்களும் நிறைந்தது. அச்சம் அவர்களுக்கு உருக்கமும், அவாக்கள் அச்சந்தவிர்த்து ஊக்கமும் அளித்தன. மனிதர் எல்லாருமே வளர்ந்த குழந்தைகள்தான் என்று கூறுவதுண்டு. உண்மையில் அவர்கள் வளர்ந்த குழந்தைகள்தான். ஆனால் அவர்கள் முழுவதும் அல்லது செம்பாகமும் வளர்ந்த குழந்தைகளாயிருந்தால், உலகில் வாழ்வு ஒரே இன்பக்காடாகத்தான் இருக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை. குழந்தைப்பருவம் என்னும் மஞ்சள்வெயில் அல்லது குளிர் நிலவு, வாழ்க்கை யென்னும் நண்பகலொளிபட்டு மறைகிறது. அதன் இளந்தளிர் அழகு பெரிதும் கெடுகின்றது. ஆனால் வளர்ந்த மனிதர் வாழ்க்கையிலும் நம்பிக்கை என்னும் இடை நிலவொளிகள் உண்டு. அந்த நம்பிக்கை நிலவொளியினூடாகக் குழந்தைப்பருவ அவா ஆர்வங்கள், வாழ்வின் பகலொளிபட்டுக் கனவார்வங்கள் ஆகின்றன. குழந்தைக் கதையை வாசிக்கும் குழந்தைகள், கதையின் உச்சத் துயரக் கட்டத்தில்கூட கதை துன்பமாக முடியும் என்று நம்புவதில்லை. யாராவது துன்பமாக முடித்தால் கூட "இல்லையப்பா? இப்படியா கதைமுடியும். நீ முழுவதும் சொல்லவில்லை" என்றுதான் கூறும். குழந்தைப் பருவத்தின் இந்த நம்பிக்கை உறுதி வாழ்க்கை என்னும் சறுக்குகளத்தில் வந்து சிந்திச் சீர்குலைகின்றது.

குழந்தைகளின் உலகைவிட மனித உலகு அறிவு வளர்ச்சியுடையதா யிருக்கலாம். ஆனால் அறிவு வளர்ந்த அளவுக்கு குழந்தைப்பருவ நல்லவா ஆர்வங்கள் களங்கமிலா நம்பிக்கை, துடிப்புக்கள், பற்றுறுதிகள் வளரவில்லை என்பது தெளிவு. குழந்தைகளின் ஆற்றலுணர்வு குறும்புத் தெய்வங்களிடம் அக்கரைகாட்டின. ஆனால் குறும்புத்தெய்வங்களைவிட நல்தெய்வங்களே ஆற்றல் மிகுதி உடையவை என்பதில்

அவர்கள் உறுதியாக நம்பிக்கை வைத்திருந்தனர். வளர்ந்த பின் குழந்தைமனம் தெய்வங்களின் தன்மைபற்றி ஆராயத் தலைப்பட்டது. ஆனால் தீமையின் ஆற்றலைவிட நன்மையின் ஆற்றல் பெரிது என்ற பழைய நம்பிக்கை அறிவாக மாற வில்லை. அறிவு வளர்ந்தது. ஆனால் பழைய நம்பிக்கை போய்விட்டது. பழைய நல்லநம்பிக்கை இல்லாமல், வேறு வகையான நம்பிக்கையுடனேயே, அறிவு வளரத் தலைப் பட்டது. அவ்வளவுதான்.

அறிவு வேறு, உணர்வு வேறு. குழந்தைப்பருவ உணர்வு அறிவாயிற்று. அது நன்றே ஆனால் குழந்தைப் பருவ நல்லுணர்வு நல்லறிவாகவில்லை. குழந்தைப்பருவத்தின் தூய்மை, ஆர்வ அவாக்கள் குறைந்துவிட்டன. மக்கள் அறிவுப்பண்புடன் இக் குழந்தை உணர்ச்சிகளும் வளர்ந் தால், அவற்றின் கூட்டு நிறைமனிதப் பண்பு ஆகும். அப் பண்பாளரே கனவாளர்கள்; அவர்கள், குழந்தை உணர்வுக் கண்ணால் காணும் உலகை, தம் அறிவுக் கண்ணால் கண்டு, உணர்வற்ற வெள்ளறிவுக்காட்சியாளர்களுக்கு வழி காட்டு கின்றனர்.

அறிவைவிட உணர்வு எந்த வகையில் மேம்பட்டது என்று பலர் கேட்கக்கூடும். உணர்வு என்பது உணர்ச்சியல்ல என்பதை நாம் இங்கே கவனிக்கவேண்டும். உணர்ச்சிமீது அறிவு படிந்தவடிவமே உணர்வு. அறிவு தீமையகற்றமட்டுமே உதவும். உணர்வு நன்மையாக்க உதவும். உணர்ச்சிவசப் படும் தன்னடக்கமற்றவன் போக்கை அறிவு திருத்துகிறது. ஆனால் அறிவுக்கு அப்பாற்பட்ட அல்லது அறிவால் தழு வப்பட்ட உணர்வு அறிவையே நல்வழிப்படுத்தத் தக்கது. அவ் வுணர்வே உடல்நலத்தையும் உளநலத்தையும் உண்டு பண்ணுவது. அவ் வுணர்வே ஒருவனை நல்லவன், அஃதாவது சமூகத்தை வளர்ப்பவனாக்குகிறது.

மனிதன் இயற்கையில் உணர்ச்சி வசப்பட்டவன் மட்டு மல்ல, உணர்வு வசப்பட்டவன். வனதெய்வக்கதையில் குழந்தைகள் இவ்வளவு ஈடுபடுவதற்குக் குழந்தைகளின் இயற்கையுணர்வே காரணம். வளர்ந்த மனிதரிலும் இவ்

வுணர்வுடையார் உண்டு. அவர்களையே பொதுப்படியாக நாம் நல்லார் என்றும், சிறப்புப்படியாகக் கனவாளர் என்றும் கூறுகிறோம். அவர்கள் மீயுயர் நலம் அல்லது தெய்விகப் பண்புகளை ஒவ்வொருநாளும் தம் உள்ளத்தில் தோய வைத்து, அவ் வுள்ளப்பண்பை உலகப்பண்பாக்க முயலு கின்றனர் அப் பண்பே அவர்களுக்கு உண்மையான உடல்நலம், உளநலம். உண்மையான செல்வம் ஆகிய வற்றைத் தருகின்றன. அறிவு நல்லதுதான். ஆனால் இப் பண்புடன் அது ஒப்பிடத் தகுந்ததல்ல. அது இப் பண்பு செயலாற்றுவதற்குரிய ஒரு கருவிமட்டுமே. அறிவுடையார் நல்லார் ஆகிய இருதிறத்தாருள் அறிவு இல்லாத இடத்திலும் கூட நல்லாரே சிறந்தவர். ஆனல் நல்லார் அறிவுடையா ரானல். இன்னும் சிறப்புடையவர். அவர்கள் சிறப்பு இன்னும் அரிது. இத்தகைய அருஞ்சிறப்பாளரையே நாம் கனவாளர் என்கிறோம்.

நல்லார் என்றசொல் பொதுவாக சமூக ஒழுக்கத் துக்குக் கட்டுப்பட்டவர்களைக் குறிக்கவே வழங்கப்படு கிறது. அதிலும் அவ் வொழுக்கத்துக்கு மாறாக நடக்காத வர்களை அஃதாவது தீமை செய்யாதவர்களை மட்டுமே அது அடிக்கடி குறிக்கிறது. ஆனல் உண்மையாக நல்லவர்கள் என்பவர்கள் தீமைசெய்யாதவர்கள் மட்டுமல்ல. அவர்கள் தீமைசெய்யாததுடன் கூடியமட்டும் நன்மையே செய்பவர்கள்; நன்மை செய்வதற்காகவே வாழ்பவர்கள்; அதற்கென்றே அறிவும் ஆற்றலும் நாடுபவர்கள். அது மட்டுமன்று. அவர்கள் சமூக ஒழுக்கத்தினைப் பின்பற்றுபவர்களல்ல. அவர்களே சமூக ஒழுக்கத்தை ஆக்குபவர்கள்; பேணு பவர்கள்; வளர்ப்பவர்கள். அவர்கள் வளர்த்த சமூகமே, அச் செயலைக்கண்டு விரும்பியபின், அவர்களைப் பின்பற்று கிறது. அவர்கள் ஒழுகிக்காட்டிய ஒழுகலாறு சமூக ஒழுக் கத்தின் மேல்வரிச்சட்டம் அல்லது அடிப்படைக் குறிக் கோள் ஆகிறது.

நல்லார் என்பவர்கள் தூய கருத்துடையவர்கள்; உயர்ந்த அவா ஆர்வங்களுடையவர்கள்; தன்னலங் கடந்த

பொதுநல ஆர்வமுடையவர்கள்; புகழார்வம்கூட இல்லாது சமூகத் தொண்டார்வம் உடையவர்கள். அவர்களிடம் வாழ்க்கைத்திட்டமும் அதைச் சமூகக் கண்பார்வையில் காட்டும் ஆற்றலும், அதை நோக்கி வழிகாட்டி ஈர்த்துச் செல்லும் திறனும் இருந்தால், அப்போதுதான் அவர்களைக் கனவாளர் என்று சிறப்பிக்கிறோம். இத்தகையோர் தங்கள் வாழ்வைச்சுற்றி ஒரு உளப்பண்பொளியை வீசிக்கொண்டே இருக்கின்றனர். அது இனிமை பயக்கும் ஒருபண்பு வளி மண்டலமாக, ஆற்றல் தரும் ஒரு மின் ஓட்டமாக இயங்கு கிறது.

தீமை கொழிக்கும் எண்ணங்கள் எதிர்மறை எண்ணங்கள். ஆனால் நன்மையைப் பெருக்கும் எண்ணங்கள் ஆக்க எண்ணங்கள். அவற்றின் கூரொளிக்கதிர்களின் முன் செயலற்ற தீய ஆற்றல்கள் யாவும் எழுஞாயிற்றின் ஒளிக்கரங்களைக் கண்டோடும் இருள்போல மாய்ந்தொழியும். அகத்தில் இருந்த இருளும் மாசும் கெட, அவ்வெண்ணங்கள் உள்ளத்தில் களிபரப்பி ஒளிவீசும். அத்தகைய உள்ளத்தில் தூய அன்பும் நல்லவாவும் நற்பற்றுக்களும் நடனமிடும்.

தளரா உறுதியுடைய, நிமிர்ந்த, தூய்மையும் பற்றுறுதியுமுடைய இடத்தில் உடல் உள நலங்களும் ஆற்றலும் வெற்றியும் மிளிரும். நோய், தோல்வி, இடர் ஆகியவை இவற்றை உடையவனை அணுகமாட்டா. ஏனெனில் அவை பற்றிவாழ்வதற்குரிய மாசு, இருள் ஆகிய பற்றுக்கோடுகள் எதுவும் அவனிடம் இருக்கமாட்டா.

உடலின் நிலைகள் பெரும்பாலும் உளநிலை சார்ந்தவையே. அறிவியல் உலகு இந்த உண்மையை விரைந்து கண்டுவருகிறது. மனிதன் உளநிலை அவன் உடல் நிலையையே பொறுத்தது என்ற பழைய இயற்பொருள்வாத நம்பிக்கை விரைந்து மாய்ந்து வருகிறது. மனிதன் உடற்பண்புகளுக்கு அப்பாற்பட்டவன் என்னும் உயர் ஆன்மிகக் கருத்து வளர்ந்து வருகிறது. கருத்தின் ஆற்றலாலேயே உடலின் இயல்பு வரையறுக்கப்படுகிறது. செரிமான மில்

லாமையினுல் மனிதன் மனக்கலக்கமடைகிருன் என்ற கருத்தினிடமாக, மனக்கலக்க மடைவதனுலேயே செரிமானமில்லாமை ஏற்படுகிறது என்ற கருத்து வலுப்பட்டு வருகிறது. அணிமை வருங்காலத்தில் நோய்கள் யாவுமே உளப்பண்புகாரணமாக ஏற்படுபவைதான் என்பது உறுதிப் படக்கூடும் என்னலாம். இயற்கையிலுள்ள எந்தத் தீங்குகளும் உளப்பண்பு சாராததென்று கூறமுடியாது. நோய், துயர், துன்பம் ஆகியவை உளம் சார்ந்ததேயன்றி இயற்கையின் அமைதி சார்ந்தவையல்ல. ஆகவே, தீமை பொருள்களின் இயல்பில் இல்லை. உளநிலையின் சார்பிலேயேதான் இருக்கிறது. அவை பொருளுலகின் அடிப்படைப் பண்புகளல்ல. அடிப்படை உயிரின் பண்புமல்ல. தற்காலிகமான உளநிலையின் பண்பே—எண்ணங்களின் சாயற் படிவமே! இன்னும் தெளிவாகக் கூறப்போனுல், பொருள்கள் நிகழ்வுகள் ஆகியவற்றின் தொடர்பு பற்றிய உள்ளத்தின் அறியாமையிலிருந்தே தீமை பிறக்கிறது.

மிகப்பொது நிலையாக, நூற்றைம்பது ஆண்டுக்குக் குறையாது வாழ்ந்துவந்த ஓர் இந்திய அறிவு வகுப்பு இருந்தது என்று மரபுரை வழங்குகிறது. மாசு மறுவற்ற தூய்மையும் எளிமையும் அவர்கள் வாழ்க்கைமுறையின் கண்டிப்பான கட்டுப்பாடுகளாய் இருந்ததாக அறிகிருேம். அவர்களிடையே யாராவது சிறிது நோய் உற்ருல், அவர்களால் மன்னிக்கத்தகாத இழிசெயல் செய்யப்பட்டுவிட்டதாக கருதப்படுவார்களாம். ஏனெனில் இயற்கையின் மாரு அமைதியை மீறியதாக அவர்கள் கருதப்பட்டனர்.

நோய் ஒரு தற்செயல் நிகழ்ச்சியென்ருே, கோபமுடைய ஒரு தான்தோன்றித் தெய்வத்தின் தண்டனையென்ருே கொள்வது தவறு. அதைக் கடவுளின் சோதனை என்று கொள்வது இன்னும் மோசமானது; ஏனென்ருல் அறிவு நிறைவுடைய கடவுளுக்குச் சோதனை செய்து உண்மையறியவேண்டிய தேவை இருக்கமுடியாது. அது நம் சென்றகாலப் பிழைகள் அல்லது பழிகளின் நேர்விளைவாகமட்டுமே இருக்கமுடியும். இவ்வுண்மையை நாம் எவ்

வளவு விரைவில் உணருகிறோமோ, அவ்வளவும் நேரடியாக உடல்நல வழியை நாம் கடைப்பிடிப்போம். நோய்ப்பண்பைக் கவர்ந்தீர்த்து அதற்கு—அதைப்பற்றிய எண்ணங்களுக்கு—உள்ளத்தில் இடம் கொடுப்பவர்களிடமே அது வந்துசேரும். நெஞ்சுரம், தூய்மை, ஆக்க எண்ணங்கள் நோய்வருமுன் அதைத் தடுத்தோட்டுகின்றன. வந்தபின்னும் அதனைக் குறைப்படுத்தும் சிறந்த முறைமையாகின்றன.

சீற்றம், தொல்லைகள், அழுக்காறு, பேரவா முதலிய தீயப்பண்புகளுக்கு இடந்தந்து, உள்ளத்தின் சமநிலை நலத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டே முழுநிறை உடல்நலத்தையும் எதிர்பார்ப்பது முடியாது. ஏனெனில் அங்ஙனம் செய்பவர்கள் அப்பண்புகள் மூலம் ஓயாது நோய்விதைகளை உள்ளே தூவிவருகிறார்கள். மெய்யறிவாளன் சாக்கடைத் தேக்கமுள்ள வீட்டையோ, தொற்றுநோய்ப் பிடிப்புள்ள வீட்டையோ தெரிந்தெடுத்தாலும் கூடத் தெரிந்தெடுப்பான். இத்தகைய பண்புகளுக்கு உள்ளத்தில் இடம் கொடுக்கமாட்டான்.

உளப்பண்புக்கும் உடல்நிலைக்கும் உள்ள தொடர்பைக்காட்டும் சான்றுகள் பல. ஒருவன் பெரும்பீழை தரும் ஒரு நோய்க்கு ஆளாயிருந்தான். ஒருவர்பின் ஒருவராகப் பல மருத்துவரிடம் மருந்துதவி பெற்றான். ஒன்றும் பயன்படவில்லை. மருந்து நீரூற்றுகளுக்குச் சென்று குளித்தாடி இருந்துபார்த்தான். நோய் பெருக்கமுற்றதே தவிரக் குணநலம் பெறவில்லை.

ஓரிரவு கனவில் ஒருதெய்விக வடிவம் அவன்முன் தோன்றிற்று. "எல்லாவகை மருத்துவமும் பார்த்துவிட்டாயா?" என்று அது கேட்டது. "ஆம்" என்றான். "எல்லாம் பார்த்திருக்கமாட்டாய். இதோ, என்னுடன் வா, நீ கவனியாத ஒருமுறை காட்டுகிறேன்" என்று கூறி வடிவம் அவனை அழைத்துச் சென்றது. ஒருபடிகநிற நீராழியைக்காட்டி, இதில் முழுகு" என்று கூறி அது மறைந்தது. நீராழியின் படிக்கட்டிலுள்ள அறிவிப்புப்

பலகையில் "தன்மறுப்பு" என்ற எழுத்துப் பொறித்திருந்தது. அவன் அதில் மூழ்கியதும் நோய் நீங்கியதாகக் கனவு கண்டான்.

விழித்தெழுந்ததும் நீராழி, நீராழியல்ல; தன்மறுப்பின் அறிகுறியே என்று கண்டுகொண்டான். அவன் தன் வாழ்வின் பழக்கங்களை, தன் உள்ளத்தைத் துருவித் தேடினான். தகா எண்ணம் ஒன்றும் அது சார்ந்த பழக்கமொன்றும் தன்னிடம் ஊன்றியிருப்பதாகக் கண்டான். அரும்பாடுபட்டுப் பழக்கத்தை நீக்கியபோதே, பாதிக்குமேல் குணங்கண்டது. எண்ணங்களை அடக்கியதே, நோய் இருந்த தடம் தெரியாமல் அகன்றது.

மிகுதி உழைப்பால் நாங்கள் உடல்நலத்தைக் கெடுத்துக்கொண்டோம் என்று பலர் கூறுவதுண்டு. ஆனால் பெரும்பான்மையாக மிகுதி உழைப்பினால் ஏற்படும் தொல்லையைவிட வீணுழைப்பு, அமைதியற்ற படபடப்பு ஆகியவற்றால் ஏற்படும் தீங்கே மிகுதியாயிருக்கும். படபடப்பினால் வேலைக்குத் தேவையான அளவுக்குமேல் உழைப்பவர் உழைப்புக் கருதி உழைக்கவில்லை. தாம் உழைப்பதாகக் காட்டிக்கொள்ளவோ, தம் மனத்தில் உழைப்பில் பற்றில்லாமையை மறைக்கவோதான் அப்படிச் செய்கின்றனர். தவிர, பேரவாவால் உடலாற்றல் மீறி உழைக்கவோ, திறமை வளர்ப்பதாகத் தவறான எண்ணங்கொண்டு வேலையின் நுட்பங்களில் மட்டுமீறிக் கருத்துச் செலுத்தவோ செய்வதனால், உடல்கெடுவதுடன் அதற்கு அடிப்படையான உளநலமும் கெடுகின்றது. உழைப்பில் அமைதியும் ஒய்வும் உளநலத்துக்கும் உடல்நலத்துக்கும் இன்றியமையாதது. கவலையும் நச்சரிப்பும் இரண்டையும் கெடுக்கும். இவற்றால் வேலையின் தரமும் அளவும்கூடக் குறையும். திட்டமிட்ட அளந்தவேலை ஒருவனைத் திறமையுடைய நல்ல உழைப்பாளி ஆக்குவதுடன் உளநலம், அறிவுநலம், உடல்நலம் ஆகியவற்றையும் வளப்படுத்துகிறது.

உண்மையான உடல்நலமும் செயல் வெற்றியும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று அகலாத பிணைப்புற்ற உளப்பண்பி

ளுலானவை. ஏனெனில் இரண்டும் மனஅமைதியின் பயன்களே. ஒருபுறம் மனஅமைதி உடல் நலத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. மறுபுறம் அது உழைப்பினைத் திட்டப்படுத்தி நிறைவேற்றுகிறது. அத்துடன் மனஅமைதி எண்ணங்களை ஒழுங்குபடுத்தி அவற்றுக்கு உருவும் வடிவும் உண்டுபண்ணுகிறது. அதனால் வாழ்க்கை திட்ட அமைதிப்படுகிறது. உணர்ச்சிக் குமுறல்களின்மீதும் தப்பெண்ணங்களின்மீதும் அது தன் ஆற்றலைப் படியவைத்து வாழ்வின் இன்னல்களைத் தடுக்கிறது.

வாழ்வு என்னும் கடலில் உயிர் என்னும் கலம் ஏதமில்லாமல் பயண முற்றுவித்து வெற்றியடைய அமைதியும் பற்றுறுதியும் பெரிதும் உதவுகின்றன. அமைதிக்கடலின் புயலை அமைத்து அது கலஞ் செல்லும் வழியை எளிதாக்குகிறது. இன்னலமிக்க தளராத பற்றுறுதி கலத்தை ஓட்டும் மீகாமனுயிருந்து வழிகாட்டிப் பயணத்தைப் பின்னும் இனிது நிறைவேற்றுகிறது. எல்லாக் காரியங்களிலும் வெற்றிக்கு முதலாகும் சீரிய பண்பு பற்றுறுதியே. மீயுயர் பொருளாகிய தெய்வத்தினிடத்தில் பற்றார்வம், இயற்கையின் உயர் அமைதியில் பற்றார்வம், உங்கள் பணியில் பற்றார்வம், பணியை முடிக்கும் ஆற்றலில் பற்றார்வம் எனப் பற்றார்வம் வாழ்க்கையின் கொந்தளிப்பிடையே எங்கும் துணையாகவும், எல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படையான சலியாத கருங்கற்பாறையாகவும் நிலவுகின்றது.

உன் அகத்துள்ள உயர் குரலுக்கு எப்போதும் செவி கொடுத்து அதைப்பின்பற்று, தெய்விக ஆற்றல் உடைய ஆன்மாவிடம் உண்மை தவறுதிரு; உள்ளொளி, உள்ளக் குரலில் பற்றுறுதி கொள்; உன் ஒவ்வோர் எண்ணத்தின் பயனும், ஒவ்வொரு முயற்சியின் விளைவும் வருங்காலத்தில் உன்னை வந்து எய்தும் என உறுதியாக நம்பு. இவை இயற்கையின் அமைதி. இரண்டும் இரண்டும் நான்கு என்ற முடிவு எப்படி பிழைக்காதோ, அப்படியே இவை தவற மாட்டா.

இயற்கையின் இவ் வமைதியில் பற்றுறுதியும் திட்டமான நம்பிக்கையும் கொள். ஏனெனில் இத் தகைய பற்று ஓர் உயிர்ப்பண்பு ஆகும். அதை உடையவன் செயலைச் செய்வான்; விளைவு பற்றிக் கவலைப்படமாட்டான். அவன் வெற்றியில் மகிழமாட்டான்; தோல்வியில் வருந்தமாட்டான். முயற்சியைச் சரிவர முற்றுவிப்பதுடன், அவன் மனம் நிறைவடைந்து விடும்.

ஊசிவழி நூல் செல்வது எவ்வளவு இயல்போ, அவ் வளவு இயல்பாகவே, வெற்றி அதற்குரிய முயற்சியைத்தொடரு மென்பதை அவன் அறிவான். வெற்றி வெளிப்படையாகத் தெரிந்தாலும் அவன் கவலை கொள்ளமாட்டான், வெற்றியில் மகிழவும் மாட்டான்; ஏனெனில் வெற்றியினளவு முயற்சி யின் அளவையும், முயற்சியின் அளவு வெற்றிக்குமுன் ஏற்படும் தடைகளின் அளவையும் மட்டுமே பொறுத்தது. முயற்சி கடுமையும் நீட்டிப்பும் அடையுந்தோறும், பயனும் அந்த அளவுக்கு அருஞ்சிறப்புடையதாகிறது.

பற்றுறுதி மிக்கவன் அவா ஆர்வமுடையவனுயிருப்பதனுல், இடையூறுகள் அவனை விட்டகலுகின்றன. ஐயமென்னும் அழுக்குப்பாசி, அவா ஆர்வத்தின் மூச்சுப்பட்டதே விலகிக் கொள்கிறது. அதன் கதிரொளியின் முன், இடையூறுக ளென்னும் பனிமலைகள் தாமாக உருகி அழிகின்றன. பற்றுறுதி இத் தடைகளை ஊடறுத்து வழிவகுக்கின்றது. விலைமதிப்பற்ற கருந்தனமாகிய இப் பற்றுறுதியை ஒருவன் எப்பாடுபட்டும் பெறத்தகும். இன்பம், வெற்றி, அமைதி, ஆற்றல் ஆகியவை அடங்கிய பேழையின் திறவுகோல் அதுவே. துன்பந்தாண்டி வாழ்வில் பெருமையடைய மிகச் சிறந்த நூலேணியாக அது பயன்படுகிறது.

உலகியல் செல்வங்கள், இன்பங்கள்மீது உன் வாழ்வை எழுப்பாதே. அவை மணல் பரப்புக்கள். அவற்றின்மீது கட்டமைக்கப்பட்ட கட்டடம் எவ்வளவு உறுதியாயிருந் தாலும் பயனில்லை. நிலத்தளத்தின் நொய்மையால், கட்டடம் சரிந்துவிடும். **பற்றுறுதி என்கிற கடும்பாறைமீது**

வாழ்க்கைக் கட்டடத்தை எழுப்பு. காலங்கடந்த நிலையான மெய்ம்மையுடன் பிணைக்கப்பட்ட அப் பற்றுறுதி உனக்குப் பற்றுறுதியின் வலுவுடன் அந் நிலையான மெய்ம்மையின் வலுவையும் அளிக்கும்.

பற்றுறுதி வாழ்வுக் கட்டடத்தின் அடித்தளமட்டுமன்று. கட்டடத்திற்கான செங்கல்லும் மண்ணும் அந் நிலத்தின் திண்மையின் செல்வமாகவே இருக்கும். ஆகவே உன்வாழ்வு நிலையான மெய்ம்மைமீது நிலையான மெய்ம்மை கொண்டு கட்டமைந்ததாய், மாறா உறுதியுடையதாய் இருக்கும். மகிழ்ச்சியின் அலை முகட்டில் நீ மிதந்துயர்ந்த போதிலும், துன்பத்தின் ஆழ்கசத்தில் நீ தள்ளப்பட்ட போதிலும், பற்றுறுதியாகிய இப் புணையை நீ பற்றியிருக்கு மட்டும், நீ அதன் துணை நீங்காது அதன் நடுநிலை நெறிக்கு வந்து சேர்வது உறுதி. பெரும்பாறையுடன் இணைக்கப் படடுள்ள சிறு பாறையும் பெரும்பாறையின் உறுதியுடையதாகி, தான் நொறுங்காமல் அதைத் தன்மீது நொறுங்க விடுவதுபோல, நிலையான மெய்ம்மைமீது பற்றிக்கொண்ட உன் பற்றுறுதி தீமையின் ஆற்றல்கள் முழுவதையும் தன் மீது ஏற்று நொறுங்கச் செய்யும்.

“ஐயுறவுகளால் அசைக்கமுடியாத பற்றுறுதிகொள்க. அதன்பின் உன் ஆணைமீது, மலைகள் நகரும். மலைகளின் உதவியால் கடல்கள் தூர்படும். இவ்வரும் பண்பு கைவரப் பெற்று அதனைக் கடுந்தேர்வுகளால் கெட்டிமைப்படுத்தியவர்கள் உண்டு. அவர்கள் ஊனுடல் கோயில் கொண்ட ஆண் பெண் மனிதத் தெய்வங்களாய், இப் பற்றுறுதியின் பேராற்றலால், அதன் பேரொளியிடையே, அதன் பெரும் பயன்கண்டு, பீடுபட வாழ்கின்றனர். இருள் நீக்கும் கதிரவன் ஒளிக்கதிர்கள் போல, அவர்கள் இன்ப அமைதியொளியின் ஆற்றலுக்கு உடைந்து துன்பம், பிணி, வறுமை ஆகியவை விலகி ஏகின்றன. அவர்கள் ஆணையால் மலைகள் மடிகின்றன; புயல்கள் அமைகின்றன; புதர்க்காடுகள் பூம் பந்தர்களாகத் திகழ்கின்றன.

பற்றுறுதியுடையவர் தம் வருங்கால வெற்றிபற்றிக் கவலைப்பட நேர்வதில்லை; கவலைப்படத் தேவையுமில்லை. விரும்பியன யாவும் விரும்பிய வண்ணமே பெறும் வாய்ப்புடைய ஒரு நங்கையை யான் அறிவேன். ஆ, என்ன தவப்பேறுடையவர் என்று அவரைக்கண்டு வியவாதார் இல்லை. அவர் விரும்பும்தேவை எதுவும் இல்லாத அளவுக்கு அரும் பெறற் பேறுகள் அவருக்காகச் சூழ்ந்து காத்திருந்தன. முயற்சி இல்லாமலே அமைந்தனபோல வாய்த்த இந்தச் சூழல் நற்பேற்றைக் கண்டு பலர் உண்மையிலேயே அவர் முயற்சியற்று வாழ்வில் மிதந்தவர் என்று நினைத்தனர். ஆனால் இத்தனையும் அவர் இடைவிடா நன்முயற்சிகளின் விளைவேயன்றி வேறல்ல.

அவர் பண்பின் முழு நிறைவு நோக்கி இடைவிடாப் பயிற்சி மேற்கொண்டவர். புறப்பண்பு நிறைவைவிட அகப் பண்பு நிறைவில் கருத்துச் செலுத்தியவர். முயற்சியின் விளைவைப்பற்றி அவர் கவலைப்பட்டதில்லை. அறிவிலார் போல முயற்சியில் தளரவோ முனகி முணுமுணுக்கவோ செய்ததில்லை. மெய்யுணர்வுடன் முயற்சியை வாழ்வாக்கி வாளா அமைந்திருந்தனர்.

கண்காணுக் கருத்தியல் அலைகளை எழுப்பிப் பற்றுறுதி என்னும் மணிகள் இழைத்து அவா, ஆர்வம், இன்பம், பற்றார்வம், அன்பு ஆகிய ஒளிதிகழ் பொன்வண்ணங்களின் வாயிலாகப் பேரொளி வாழ்வின் கோட்டம் அமைத்துள்ளவர் அவர். அதன் இளநிலாக் கதிர்கள் அவர் விழிகளில் நிலவின; அவர் இன்முகத்தில் தவழ்ந்தன; அவர் குரல் நாளங்களை இயக்கி இசைத்தன. அவரது சூழலில் வந்தடைந்த அனைவரையும் அச் சூழலின் கருத்துக்கடந்த கவர்ச்சியாற்றல் ஈர்த்து எழில்பெறச் செய்தது.

இந் நங்கையின் எழில்வாழ்வு எல்லா நங்கையரின் வாழ்வாகவும், எல்லா நம்பியரின் வாழ்வாகவும், உன் வாழ்வாகவும் ஆகத் தடை எதுவும் கிடையாது. தான் இருந்து வாழும் இல்லத்தைத்தானே தூக்கிச் செல்லும் நத்தையினம்

போல, உன் வாழ்வை, வாழ்வின் வெற்றிதோல்வி வித்துக்களை, உன் செல்வங்களை, செல்வாக்கை நீயே சுமந்து செல்கின்றாய். உன் உள்ளத்தை விரிவுபடுத்தி அதில் பொதுநலம் என்னும் வெள்ளத்தைப் பெருகவிட்டால், அதில் அன்புக் கனிவுள்ள, தூய இன்பகரமான கருத்தலைகளை இயங்க விட்டால், உன்வாழ்விலும் சூழலிலும் எல்லா நலங்களும் வந்து தவழும். உன் உள்ளத்தைக் குறுகலாக்கித் தன்னலத்தால் சுருங்கவைத்தால், மாசடைந்த வெறுப்புணர்ச்சிகளையும் துன்பகரமான கருத்தலைகளையும் இயங்கவிட்டால், எல்லாவகைப் பழிகேடுகளும் உன் வாழ்விலும் சூழலிலும் வந்து மொய்க்கத் தவறமாட்டா. கோடி குவித்த செல்வம் தரும் பெருமையையும் செல்வாக்கையும்விட, விரிந்த உள்ளத்தின் நற்கருத் தலைகள் உனக்களிக்கும் பெருமையும் செல்வாக்கும் எப்போதும் மிகுதியாகவே இருக்கும்.

தன்னலமற்ற இத்தகைய தூய உள்ளத்தை அன்பு என்னும் ஏரால் உழுது பண்படுத்து. பற்றுறுதி, ஒருமுகச் சிந்தனை ஆகியவற்றை உரமாகச் செறிய வை. நோக்கங்களாகிய நல்ல விதைகளை விதை. அதன்பின் உன்வேளாண்மை இயற்கையின் வேளாண்மையாகத் தானே இயலும்.

ஒருவேளை உன் தற்கால நிலைமை உனக்குப் பிடிக்காததா யிருக்கலாம். உன் வேலையில் உன் மனம் பற்றாதிருக்கலாம். ஆனால் அந்த நிலையிலும் உன் கடமைகளில் தவறு வரவிடாதே. உன்நிலை மேம்படுவது உறுதி என்றும், உன் வாய்ப்புக்கள் பெருகும் என்றும் உன் உள்ளத்தை நம்பவைத்துக் கடமையில் அதை ஈடுபடுத்து. அதே சமயம் உன் அகக் கண்களைத் திறந்து விழிப்புடன் இருக்கவைத்து, அத்தகைய வாய்ப்புக்கள், நிலைகள் ஆகியவற்றை எதிர் நோக்கும்படி செய். உன் கடமையாற்றி இப்போதைய உன்நிலை, உன் வாய்ப்புக்கள் ஆகியவற்றைக் கெடுக்காமலே, உன் அகக் கண்கள் உன் வருங்காலத்துக்கும் குறைவற உழைப்பதைக் காண்பாய். புதிய வாய்ப்பு, புதியநிலை கண்டு கிட்டிய உடனே, உன் அக உள்ளம் அதனைப்பற்றி முன்னேறிவிடும். அதேசமயம் கடமையாற்றிய புறமனம்

சோர்வின்றி உன் புதிய வாழ்விலும் முனைந்து செயலாற்றும். கடமையிடத்துக் கண்ட வெற்றியினும் பன்மடங்கு வெற்றி உன் புதிய வாழ்விலும் உனக்குக் கிட்டும். கடமை அதற்கான பயிற்சியை ஏற்கெனவே உனக்குத் தந்து விட்டது.

சின்னஞ்சிறு நுண்ணிய வேலைகள் எளியன; பாரிய வேலைகள் அருமையும் கடுமையும் உடையன என்று நீ கருதலாம். ஆனால் சின்னஞ்சிறு வேலைகளை நிறைவேற்றுவதில் நீ பெறும் பயிற்சிதான் பெருங்காரியங்களில் உனக்கு உறுதுணையாயிருந்து வெற்றிதரும். சிறு காரியங்களிலும், உன் உள்ளவா ஆர்வங்களை இயக்காத காரியங்களிலும் நீ காட்டும் கடமை உழைப்புத்தான், பெருங்காரியங்களிலும், நீ உள்ளார்வங்கொண்ட காரியங்களிலும் உனக்கு முழு நிறை வெற்றியைத் தரமுடியும். தவிர, சிறு செயல்களில் தொடர்ந்து உழைப்பதன் மூலமே, உன் இயற்கை தன் ஆற்றலெல்லைக்கு மேற்பட்ட செயல்களுக்குத் தேவையான நீடித்த இடைவிடா உழைப்பு, பலதோல்விகளால் சலியாத அயரா ஊக்கம், பல படியாகச் சிறுசிறு வெற்றிகளைக் கடந்து பெருவெற்றி நோக்கி உழைப்பதற்கு வேண்டிய பொறுமை, விடாமுயற்சி ஆகியவற்றை நீ பெறத் தக்கவன் ஆவாய். இயல்பான ஆற்றல் எல்லை கடந்த பேராற்றலை நீ பெறுவதற்குரிய மறைதிறவு இதுவே.

இயற்கையின் ஆற்றல்வேறு, இயல்பான ஆற்றல்வேறு. இயல்பான ஆற்றல் கடந்து செயலாற்றும் திறம் இயற்கையில் அடங்கிக் கிடக்கிறது. இவை புயல், சூறாவளி, இடி, மின்னல் ஆகவும் செயலாற்றும். வளந்தரும் மழையாகவும், வளர்ச்சி தரும் உயிர்ப்பெருக்க மாகவும் செயலாற்றலாம். நீ இயற்கையில் ஒரு சிறு நுண்பகுதியே யாயினும், இயற்கையை விட ஆற்றலில் குறைந்தவனல்ல. ஏனெனில் இயற்கையின் எல்லையற்ற, உள்ளடங்கிய ஆற்றலின் வளர்ச்சிப்பகுதியாகிய பேருயிரின் ஒருபகுதி நீ. ஆகவே உன் உள்ளடங்கிய ஆற்றலும் எல்லையற்றதே. உன் இயல்பு அஃதாவது சூழ்நிலைகள் தான் உன் உடல் உருவில் உன் வாழ்நாளில் இடம், காலம்

ஆகிய எல்லைகளால் குறுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவ்வியல்பு கடந்து, உன் உடலின் சிறுமைகடந்து நீ செயலாற்றத்தக்க எல்லைகள் பல. சமூகத்தை இயக்கி, நீ அருஞ்செயலாற்றலாம். இது கூட்டுழைப்பாற்றல். கருவிகளை உண்டுபண்ணி நீ ஊர்திகளில், மரக்கலங்களில், வானூர்திகளில் சென்று நிலமும் கடலும் வானும் கடக்கலாம். உயிர்களைப் பெருக்கியும், கருவிகளை முறுக்கியும் நீ இயற்கையின் வளத்தைப் பன்மடங்கு பெருக்கிப் புதுப்பிக்கலாம். இடமும் காலமும் கடக்கும் இதே வகைகளில் போதிய அளவு முயன்றால், நீ உன்வாழ்நாள் எல்லையைக் கூடக் கடக்கமுடியாது என்றில்லை. உண்மையில் உன் உள்ளடங்கிய ஆற்றலின் எல்லை, இயற்கையின் எல்லையற்ற எல்லை அல்லது கடவுளாற்றல்தான் என்பதை நீ மறந்துவிடாதே.

எல்லா மனிதரும் — ஏன், எல்லா உயிர்களும் — இயற்கையின் உயிராற்றல்; அஃதாவது கடவுளின் கூறுகளே. ஆதலால் உயிர்களில் பெருமை, சிறுமை என்பதெல்லாம் பல தரப்பட்ட படிமுறைகளே யன்றி வேறல்ல. இது உன் தன் மதிப்பையும் உயர்த்த வேண்டும். எல்லா உயிர்களிடத்திலும் நீ கொள்ளும் மதிப்பையும் உயர்த்தவேண்டும். இந்நிலையை நீ அடைந்தால், எப்படி நீ ஒரு மனிதனை—ஓர் உயிரை—வெறுக்கமுடியும்? உன் அகரவரிசையில் நன்மை தீமை, அஃதாவது பொதுநலம் நோக்கியபண்பு, அதனின் அகன்ற பண்பு என்ற வேறுபாடு இருக்கமுடியுமே தவிர, நல்லார், தீயவர் என்ற வேறுபாடு இருக்கமுடியாதன்றோ? உன் நண்பர்களிடமும் பகைவர்களிடமும் — உண்மை நண்பர்களிடமும், உண்மைப் பகைவர்களிடமும் கூட — நீ என்ன வேறுபாடு காட்டமுடியும்? உன் நண்பர்களை நீ அன்புக்கனிவுடன் ஆதரிப்பாய்! உன் பகைவர்களையும் அதே அன்புக் கனிவுடன் நீ — பகைமையற்ற உள்ளத்துடன் — எதிர்ப்பாய்! கூடுமானால், நீ ஆதரிக்கும் உன் நண்பர்களிடம் நீ காட்டும் அன்புக்கனிவைவிட, நீ எதிர்க்கும் உன் பகைவர்களிடம் மிகுதியான கனிவைக்காட்டி, அவர்களையும் கூடியவிரைவில் நீ நண்பர்களாக்கிக் கொள்வாய்! தீயவர்களாகத் தோன்றும்

அல்லது செயலாற்றும் பகைவர்களும் இங்ஙனம் நல்லவர் களாகி நட்பாடத் தொடங்கிவிடுவர்.

புதிய ஆற்றலைப் பெறுவதைவிடப் பழைய ஆற்றலைப் புதிதாகப் பயன்படுத்தும் திறமே பெரிது. ஏனெனில், இயற்கையில் புதிய ஆற்றல் என்ற எதுவுமே கிடையாது. உன் இயற்கை ஆற்றலை நீ நன்கு பயன்படுத்தவேண்டுமானால், அதை வீணழிவு செய்து கெடுக்காமல் பேணவேண்டுவது உன் முதற்கடமை ஆகும். அறிவில்லாதவர்கள் தங்கள் கைப்பொருளை வீண்காரியங்களில் செலவிடுவதுபோலவே, தங்கள் உடலாற்றலையும், உளஆற்றலையும் தங்கள் சூழ்நிலை வாய்ப்புக்களையும் தகாத சிறு செயல்களில் வீணே ஈடுபடுத்திப் பயனற்றன ஆக்கி அழிக்கின்றனர். எனவே அறிவுடையவன் பொருளில் சிக்கனத்தை நாடிச் செல்வம் ஆக்குவது போல, உடலாற்றலிலும் சூழ்நிலைவாய்ப்புக்களிலும் அதேவகையான சிக்கனத்தைப் பேணப் பயிலவேண்டும். எடுத்துக்காட்டாக, தீயவழியில் அவாக்களை ஓடவிட்டவன், தன்னலச் சிறுதிற இன்பங்களில் ஆர்வங்களைப் பயிலவிட்டவன், நல்வழிகளிலும்சரி, தனக்கும் தன் சூழலுக்கும் நிலையான ஆக்கவளர்ச்சி தரும் பொது நலவழிகளிலும்சரி, அவற்றின் திறங்களைக் குறைத்துவிடுகிறான். வீணுரையாடல், வீணின்பம் ஆகியவற்றால் இயற்கையின் இன்பச் சேமநலத்தை அழிவுக்காளாக்குகிறான்.

மேலீடாகப் பார்ப்பவருக்கு இயற்கையின் அழிவாற்றல்கள் தான் பெரிது என்று தோற்றும் புயல், மின்னல், இடி, சூறுவளி, காட்டுத்தீ ஆகியவை காலத்தின் சிற்றெல்லையில் பேராற்றல்களாகத் தோற்றுகின்றன. ஆனால் காலங்கடந்த இயற்கையின் அமைதியில் அவை கணநிகழ்ச்சிகளே. திண்ணிய பாறைகளுக்கு உடையாத அலையின் மோதல், அலைதாங்கிகளில் பட்டு உடைதல்போல, இவ்வழிவாற்றல்கள், ஊக்கஆற்றல்களாகிய உயிராற்றல்களுக்கு நாளடைவில் உடைவது உறுதி. கடலின் ஆழத்தில் அலையுடன் அலையாய் இயங்கும் பவளப்புழுவின் கூடுகள், ஆழ்கடலில் பவளக் கொடிகளாகி வளர்ந்து, பவளக்குன்றுகளாகவும், பவளத்

தீவுகளாகவும், நாளடைவில், பிறபாறைகள் உடைந்தாலும் அவற்றின் அழிவுகடந்து எஞ்சிய பகுதியாகவும் நிலவுகின் றன. அழிவின் கூளங்களிடையே பாசியும் காளானும் பயிரிடுவாரின்றிப் படர்ந்து உயிர் ஆற்றல்கள் ஆகின்றன. இவ்வுயிராற்றல் முனைத்தெழும் ஆற்றலன்று; அமைந் தெழும் ஆற்றல்! புறநின்றுவளரும் ஆற்றலன்று; அகநின் றுவளரும் ஆற்றல்! எதிர்த்தழிக்கும் ஆற்றலன்று; தாங்கி நின்று அழிக்கும் ஆற்றல்!

பேரவா, கோபம், அழுக்காறு, குறுகிய தன்னலமுனைப்பு ஆகியவை இயற்கையின் அழிவாற்றல்களுக்கு ஒப்பானவை. அவை அந்நொடியில், அன்று வலிவுடையவை. ஆனால் அவை காலத்தில் நின்று அழிபவை. அடங்கிய அமைதி ஆற்றல்களாகிய வீரம், தன்னடக்கம், பொறுமை, தியாகம் ஆகியவை நின்று வெல்வது உறுதி.

பழங்காலக் கிறித்தவ உலகின் சமயப் பெருந்தலைவர் (போப்) ஆணையையும் பேரரசர் கட்டளையையும் கண்டு, மார்ட்டின் லூதரின் நல்லன்பர்கள் நடுநடுங்கி, அவ்விடம் செல்லவேண்டாம் என்று அவரைத்தடுத்தனர். புயல் கண்டு நடுங்கிய பாறைகளாகவே அவர்கள் காட்சியளித்தனர். ஆனால் புயலிடையே புகுந்து அதன் ஆற்றலில் உடையாமல் மீண்டும் தலைநிமிரும் நாணற் புல்லின் தன்மை லூதரிட மிருந்தது. அவர்பணிவுடன், ஆனால் அமைந்த வலுவுடன், "மோட்டில் உள்ள ஓடுகளைவிடப் பலவான அச்சந்தரும் பேய்கள் ஒம்ஸ் நகரில் இருந்தால்கூட இருக்கட்டும், நான் அதற்காகப் போகாமலிருக்கப்போவதில்லை!" என்றார்.

பிரிட்டனின் அரசியல் மாமன்றத்தில் பெஞ்சமின் டிஸ்ரேய்லி முதல்நாள் அடைந்த தோல்வி பெரிதாயிருந் தது. மன்றமுழுதும் அதுகண்டு கைகொட்டி நகைத்தது. ஆனால் அவர் "இதே மன்றம் திறந்தவாய் மூடாது என் பேச்சின் ஒவ்வோர் எழுத்தையும் கேட்கும் நாள் ஒன்று உண்டு என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன்," என்று அன்று கூறினர். அக் கூற்றுப் பொய்க்கவில்லை என்பதை வரலாறுகாட்டும்.

பேராறுகள் சிற்றோடைகளாகவும், சிற்றோடைகள் சிறுநீர்க் கசிவுகளாகவுமே தொடங்குகின்றன. அதுபோலப் பேராற்றலும் சிறுதிற ஆற்றல்களிலிருந்தே பெருக்கமடைகின்றன. செயற்கரிய செய்து முடிக்கும் திண்பேராற்றல், அறிவாற்றலின் பயன். ஆனால், அறிவாற்றல் நீடித்த பயிற்சியாற்றலின் விளைவேயாகும். பயனற்றனபோலத் தோன்றும் சிறு பயன் உடைய சிறுதிறக் காரியங்களில் பெறும் பயிற்சி அறிவைத்தரும். அவ்வறிவே பெருந்திறங்களில் செயல் வெற்றிகாணும் பெருந்திறங்கள் ஆகும்.

அடங்கிய, அமைந்த ஆற்றல்களுள், தலைசிறந்த ஒன்று நகைமுகம், புன்முறுவல்! அறிவாற்றல்களுள் ஒன்று, அடங்காச் சிரிப்பும் ஏளனமும்! முன்னது அறிவை வளர்க்கும். பின்னது அறிவு அகன்ற இடத்திலேயே தோன்றும். திட்டமிட்ட, ஒருமுகப்பட்ட செயல் அமைந்த உள்ளத்தின் விளைவு. அது பொறுமை, விடாமுயற்சி ஆகியவற்றுக்கு மூலவிதை. இரண்டுபட்ட உள்ளம், இருதலை நோக்கம் சிதறிய வாழ்வின் சின்னம். ஒன்றுபட்ட உள்ளம் உள்ளத்தின் உட்குரல் கேட்டு நடக்கும். இரண்டுபட்ட உள்ளம் புறக்குரல்கள் கேட்டுச் சிதறிய வாழ்வுடையதாயிருக்கும். ஒன்றுபட்ட உள்ளம் உள்முகநோக்கி இயற்கையின் அமைந்த ஒருமை உள்ளங் காணும். இரண்டுபட்ட உள்ளம் அதன் பன்முகத் தோற்றங்களில் சிதைவுற்று, அழிந்து இயற்கையின் புறப்பொருள்களுடன் ஒன்றுபட்டு ஒடுங்கும்.

இயற்கையின் அமைதி உயிர்களின் உள்ளத்தில் உளநலமாகி, உடலில் உடல் நலமாகிறது.

பாதையோ பல, வாயில்கள் பலப்பல; சூழப்
படர்ந்து நின்றன, கிடந்தன, பார்க்கும் என்முன்னே ;
வீதியாம்சில, விரிவிலாதொடுங்கிய சிலவே ;
மேனிமிர்ந்தன, தாழ்ந்தனசில ; சில நடுங்கும்.
ஊதை செல்வன, வெய்துயிர்ப்பன ; இளங்காற்றின்
உலவுகாவனம் ஆயினசில ; சில ஒளியின்
போதவிழ்வன, சில இருள் அடர்வன ; இவற்றுள்
போதல் சாலும் கால் விரைந்திட, மெல்லென இனியே! (க)

உறுதி வாய்ந்த நல்நெஞ்சொடு செல்லுவன்யானே,
உளத்து வாய்மையும் தூய்மையும் துணைக்கொள அமைத்தே!
பொறுதியோடு உயர்ந் தோக்கிய நல்வழிகண்டே
பூம்பொழில்தடம் நண்ணுவன், பூம்பொழில் நெறியின்
இறுதிமுள் திரள் வெந்துயர்ப் படுகர் என்றுணர்வேன்;
எனது நெஞ்சத்தில் எக்கமும் தயக்கமும் கண்டால்,
மறுதி சைச்செலும் அகல்நெறி அது இனிதென்றே
மருட்டுவார் வழி மயங்கிடநேரும் என்றறிந்தே! (உ)

முடிவில் இன்பமே முடிவினில் பெற்றிட உள்ளம்
முனையும், ஆதலின் முனைந்திலேன் கணந்தரும் இன்பம்!
நெடிது செல்லுறும் காலத்தின் ஒவ்வொரு கணமும்
நிமிர்ந்து நோக்கிமெய்ப் பயனுற நாடுவன் பெரிதே!
உடல்நலம் உளநலம் திரு வீறுடன் வெற்றி
உறுதியாக நான்பெற் றிடுவேனெனும் உணர்வால்,
கடுமைநோன்புடன் கடிதெலாம் பொறுப்பன், தீ நெறியில்
கால்சறுக்குறு தொவ்வொரு கணமும் கண் விழித்தே! (ங)

துன்பம்ஓய, மெய்யின்பத்தின் ஆர்ஒளிதோயத்
தூய என்உளம் நாடிய தாதலினாலே,
மன்பதைக்கெலாம் வெற்றியும் வாழ்வுமே வகுக்கும்
மாசிலா ஒரு தூநெறியதன் தடம்பிறழேன்!
என்பிழைக்கினும் பிழைத்திடா அந்நெறி வளையாது
என்றும், ஆதலின் அதன் வழிநின்று நான் வளர்ந்தே
இன்ப துன்பமும் வெற்றியும் தோல்வியும் படியாய்
இடைவிடாது ஒளிபெற்று உயிர் வெற்றியில் மடுப்பேன். (ச)

தன்னலத்துடன் ஆணவம் தடங்கெட அழித்துத்
தாழ்ந்த மென்பணி வமைதியில் செல்லுவன்யானே!
தன்ன தென்றிடும் உரிமையும் கட்டளைத் தருக்கும்
தவிர்த்து மெய்அறிவறிவுறும் ஆர்வத்தில் திளைப்பேன்!
பன்னலங்களும் பண்பினில் ஒத்துமெய்யின்பப்
பாதையே சென்று சேர்ந்திடும், ஆதலினாலே
இன்னலங்கொடு தனித்தனி சிறுசெயலதுவும்
இழைப்பன், இன்னலிற்பிழைப்பன், பேரின்பத்தில்இழைந்தே!
(ரு)

---

௬௯. பொங்கும் இன்பத்தின் புதைதிறவுகோல்

இன்பத்தின் வேட்கை எங்கும் பெரிதாகவே இருக்கிறது; ஆனால், இன்பப் பேறு எங்கும் அரிதாகவும் காணப் படுகிறது. வறுமைக்கு ஆட்பட்ட மக்களில் மிகப் பெரும் பாலோர் தமக்குப் பெருஞ் செல்வம் கிடையாதா என்று தான் ஏங்கித் தவிக்கின்றனர். அந்தச் செல்வம் மட்டும் கிடைத்துவிட்டால், அந்தச் செல்வமே தமக்கு முடிவில்லாத இன்பத்தைத் தந்துவிடும் என்று அவர்கள் கருது கிறார்கள். ஆனால், ஏற்கெனவே பெருஞ் செல்வத்தைப் பெற்றிருப்பவர்களில் மிகமிகப் பெரும்பாலோர் தங்கள் ஒவ்வொரு சிறு அவாவையும் ஆவலையும் அதனால் தீர்த்துக் கொள்ள முடிந்தாலும், வறுமையுடையவர்களைவிட இன் பத்திலிருந்து தொலைவிலேயே இருக்கின்றனர். ஏனென்றால் இன்பம் நுகரும் ஆற்றலே அவர்களிடம் குறைந்துவிடு கிறது. அவர்கள் நுகர்ச்சிக்குரிய நரம்பு நாடிகள் தளர்ந்து செயலற்றுப் போகின்றன. இவ்விரு சாரார் அனுபவங்களை யும் பார்த்தால், இன்பம் என்பது புறப்பொருளை அடைவ தனால் மட்டும் வருவதல்ல என்றும், துன்பம் என்பது அதனைப் பெறாததால்மட்டும் எய்துவதல்ல என்றும் உணர லாம். இன்ப துன்பங்கள் புறப்பொருளைப் பொறுத்த வையாயிருந்தால், ஏழைகள் எப்போதுமே துன்பமுடைய வர்களாகவும், செல்வர்கள் எப்போதுமே இன்பமுடைய வர்களாகவும் இருக்க வேண்டும். மெய்ந்நிலை இதற்குக் கிட்டத்தட்ட நேர் மாறாகவே இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

என் வாழ்வில் நான் கண்ட தலைசிறந்த இன்ப வாழ் வுடைய மக்கள் சிலர் மிகக் குறைந்த வாழ்க்கை வாய்ப்புக் களை உடைய ஏழைகளாயிருந்ததுண்டு. நேர்மாறாக, மிகவும் துயருக்காளான சிலர், நிறை இன்பப் பொருள்களின் சூழலில் இருந்த பெருஞ் செல்வராகவும் இருந்திருக்கின் றனர். அதுமட்டுமோ? தாமே பெரும் பொருள் திரட்டிய பலர் அதனால் தாம் பெற்ற தன்னல நிறைவுணர்ச்சியே தம் வாழ்க்கையிலுள்ள எல்லா இன்பங்களையும் போக் கடித்து விட்டதென்றும், ஏழைகளா யிருந்தபோது தாம்

கண்ட இன்பத்தைத் தாம் மீண்டும் எப்போதும் கண்ட தில்லை என்றும் மனமுருகி ஒத்துக் கொண்டுள்ளனர்.

அப்படியானால், இன்பம் என்பதன் இயல்புதான் என்ன? அது கணக்கு வழக்கில்லாமல் தானாக எப்போதோ வரும் ஒன்று, அல்லது அதை அடைவதற்கான திட்ட வட்டமான வழி துறைகள் உண்டா? இன்பம் தற்காலிகமான ஒரு மாயத் தோற்றம், துன்பமே என்றும் நிலையானது என்று கூறலாமா?

மெய்யறிவின் எல்லைக் கோட்டைக் கடந்த ஒரு சிலர் தவிர மற்ற எல்லாருமே இன்பத்தை அவா நிறைவால் ஏற்படும் உணர்ச்சி என்றுதான் கொள்ளுகிறார்கள். இது பொதுவாக அறியாமையாகிய நிலத்தில் விளையும் களை போன்ற ஒரு தவறான குருட்டு நம்பிக்கையே யாகும். தன்னல இச்சைகள் இக் களைப்பயிரை வளர்க்கின்றன. உலகத்திலுள்ள எல்லாத் துன்பங்களுக்கும் இந் நம்பிக் கையே மூல காரணம் என்னலாம்.

மேலும் இங்கே அவா என்று நாம் கூறியது கீழ்த்தர விலங்கவாக்களை மட்டுமல்ல, உயர்தர உள அவாக்கள் கூடத் தன்மையில் அவற்றைப் போன்றவைதான். முந்தி யவை கீழ்த்தர அவாக்களானால், அவை கீழ்த்தர உள்ளங் களையே அடிமைப்படுத்துகின்றன. பிந்தியவையோ, உயர் தர அவாக்களானாலும், அறிவுத் திறமும் நயநாகரிகமும் உடைய உயர்தர உள்ளங்களையும் மெல்ல வசப்படுத்தி அடிமையாக்கும் நுண்திறம் உடையவையாயிருக்கின்றன. இன்பத்துக்கு அடிப்படையான அழகு, இணக்க அமைதி, தூய்மை ஆகிய தாயகப் பண்புகளை அவை அரித்துத் தின்றுவிடுகின்றன.

உலகில் துன்பங்களுக்கெல்லாம் தன்னலமே காரணம் என்பதை எல்லாருமே எளிதாக அட்டியில்லாமல் ஒத்துக் கொள்வார்கள். ஆனால், அவர்கள் தன்னலமென்று கூறும் போது தம்மைத் தவிர மற்றவர்களின் தன்னலத்தை மட்டுமே எண்ணிக் கொள்வார்கள். இது ஒரு ஆன்ம வஞ்சகம். ஒரு நச்சுத் தற்கொலைப் பண்பு. அவரவர்

துன்பம் அவரவர் தன்னலத்தின் பயன்தான் என்பதை ஒருவன் ஒத்துக் கொள்ளத் தொடங்கினால், அவன் தெய்விக உலகின் வாயிலை எட்டிவிட்டான் என்று கூறலாம். அது வேறு எவரது தன்னலமோ என்று கருதுமளவும், அவன் பழியுலகத்தின் சிறைக் கோட்டத்துக்குள் அடைபட்டே கிடக்கவேண்டும்.

இன்பம் என்பது உண்மையில் உள்ளத்தின் அகத்தே உள்ள ஒரு முழுநிறை அமைதியேயாகும். அவாக்கள் என்னும் அலைகள் ஒய்ந்த பின் இவ்வமைதி உண்டாகிறது. அவாக்களின் நிறைவேற்றம் தரும் இன்பம் தற்காலிகமானது. அது துன்பமாகவும் மேலும் அவாவைத் தூண்டுவதாகவும் அமைகிறது. அவாக்களை ஒருவன் நிறைவுபடுத்தக் கருதுந்தோறும் அவை அலையாகத் தோன்றுகின்றன. அவற்றின் அரவம் கடலின் அரவம்போல எல்லையற்றதாய்க் குமுறி எழுகின்றது. அதன் மாய மருட்சிக்கு ஆட்பட்ட உள்ளத்தை அது முழுதும் ஆட்படுத்தி ஆண்டு, அம் மனத்தின் முழு ஆற்றலையும் உழைப்பையும் அது தனக்கே திறையாகக் கொண்டுவிடுகிறது. உடலாற்றல், உள ஆற்றல் முழுதும் தளர்ந்த பின், அவாக்கள் மனிதனைத் துன்பம் என்னும் தீயில் தள்ளுகின்றன. அவாவைச் சுட்டெரிக்க இத் தீ பயன்படுத்தப் பட்டாலன்றி, அதுவே அவாவுடையவனுக்கு அல்லல் படுத்தும் அளறு ஆகும். அவாக்களை இயக்க அல்லது அறுக்க இத்தீயைப் பயன்படுத்தினால், வாழ்க்கை வழிப்போக்கன் விரைவில் இன்ப உலகை அடைகிறான்.

காணாத இன்ப உலகு எங்கே என்றும்,
கரையிலாத் துன்ப உலகு இயல்பு ஏது என்றும்,
காணுதற்காய்க் காட்சியினுக் கப்பால் என்றன்,
கருத்தினை யான் அனுப்பினேன், மீட்டுவந்து,
“காண்க, நீ கருதும் இன்ப உலகும், துன்ப
உலகும் நான்” என்று கட்டுரைத்ததன்றே!

இன்பஉலகும் துன்பஉலகும் வேறெங்கும் இல்லை. நம் உள்ளத்தில் அகநிலையின் உள்ளேயே இருக்கின்றன. தற்

பற்றிலும் அவாநிறைவிலும் ஈடுபட்டு ஆழ்பவன் நரகில் உழல்கிறான். தற்பற்றொழித்து அது கடந்த மேல்புலத்திற்கு ஒருவன் எழுவானானால், அவன் வானுலகில் தவழ்பவன் ஆகிறான். தற்பற்றுத் தானும் குருடாய், உள்ளத்தையும் குருடாக்கிக் குருட்டுப் பாதைவழியே நம்மை இருளுக்குக் கொண்டு செல்கின்றது. அது மெய்யறிவுத் துணிபற்றது; என்றும் துன்பமே தருவது. சரியான காட்சியுணர்வு, சார்பிலா நடுநிலையுணர்வு, உண்மை அறிவு ஆகிய மூன்றும் அவா அடங்கிய அமைதியுடைய இடத்திலேயே தோன்றும். அதுவே இன்பந் தரும்.

தற்பற்று மாயஇன்பங்களை நாடித் துன்பங்களையே வரவழைக்கும். தற்பற்றற்றதன்மை துன்பங்களை எதிர்த்து மடக்கி நிலையான இன்பத்தை உண்டுபண்ணும். தற்பற்றுப் பிறரிடம் தற்பற்றுக்கண்டு கண்டித்துத் தன் தற்பற்றை வளர்ப்பதனால், பிறர் தற்பற்றையும் தூண்டி வளர்த்து அல்லற்படும். தன்மறுப்புத் தற்பற்றொழித்துப் பிறர் தற்பற்றையும் மாற்றியமைத்து எல்லையில்லா நிறை பயன் உடைய இன்பச்சூழலை உருவாக்கும்.

அன்பு, பெறுபவனை மகிழ்விக்கும். ஆனால் பெறுபவன் அடையும் மகிழ்வு கொடுப்பவன் உளநிறைவுக்கு ஈடாகாது. பெறுபவன் மகிழ்வு கொடுப்பவன் காட்டிய அன்பின் அளவு. கொடுப்பவன் மகிழ்வின் அளவு எல்லையற்றது.

கொடையினில் கொடுப்போன் உள்ளம்
  கொடைபெறு பவனு ளத்தில்
எடையினிற் பெரிதாம் சால;
  எண்ணிய அன்பின் பீடும்
தடையிலாது அன்ன தேயாம்;
  தனக்கிலாது ஈந்தவெல்லாம்
கொடுப்பவன் உள்ளத்துள்ளே
  குன்றெனக் குணத்தின் ஓங்கும்!

பசி பெரிதென்று உணவின் அவாவை வளர்ப்பவன் உணவை மட்டின்றிப் புசிக்கிறான். அதனால் பசி மட்டும்

போகிறது. பசியின் சுவையும் போகிறது. பசியின் அவா மட்டுமே மீந்துநிற்கின்றது. அவாவும் அவாவை நிறைவேற்ற அவன் முன்பு அலந்து தேடிய உணவும் இருக்கின்றன. அவாவை நிறைவேற்றுவதற்குரிய பசிச்சுவையும் செரிமானமும் கெட்டுவிடுகின்றன. உணவு நோயைத் தருகிறது. நோய் புதுத் துன்பங்களையும் கவலையையும் தருகிறது. சாவச்சத்தைப் பெருக்குகிறது. தொடக்கத்திலேயே பசிக்குமட்டும் உண்டு, அவாவை அடக்கி, பிறர் பசி நீக்க முயன்றிருந்தால், அவன் உடல்நலமும் உளநலமும் கெடமாட்டா. அமைதியும் இன்பமும் பெருகியிருக்கும். பழங்கதை ஒன்று இதனை நன்கு சுட்டிக் காட்டுகிறது.

ஓர் எலி ஒருபானையில் பண்டம் நிரம்ப இருப்பதைக் கண்டது. ஆனால் மற்ற எலிகளும் அதனுடன் சென்று அதைப் பங்கிட எண்ணின. முதல்எலி மற்றவற்றை எதிர்த்துத் துரத்தித் தான்மட்டுமே உள்ளே புகுந்து தின்றது. தின்றபின்பும் மற்ற எலிகளை வரவிடாது தானே இருந்திருந்து தின்றது. மிகுதி உணவினால் அதன் உடல் மிகவும் பருத்துவிட்டது. பானையிலிருந்து வெளிவர முடியவில்லை. நுழையும்போது பல எலிகள் உள்ளே செல்லத்தக்கதாய் இருந்த பானையின் வாய், இப்போது இந்த ஒரு எலி திரும்பிவர முடியாத அளவு சிறிதாயிருந்தது. உள்ளேயே கிடந்து பண்டத்தை அழித்த எலி பண்டத்துக்குரியவர் கையில் எளிதாக அகப்பட்டு மாள வேண்டியதாயிற்று.

'இழப்பவன் பெறுவான்; பெறுபவன் இழப்பான்' என்று பழைய அறிவுரையின் பொருள் இதுவே. அடிமைத்தனம் உடைய நம் கீழ்த்தர அவாக்களைப் பின்பற்றித் தற்காலிக இன்பங்களில் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பதன்மூலம், நாம் நிலையான உயர் இன்பத்தை இழக்கிறோம். அச் சிறுதர அவாக்களை அடக்கி இயக்குவதால், நாம் உயர் இன்பத்துக்குரியவராய்ப் பெரிதும் நலமடைகிறோம் இதிலும் பயன் தெரிந்து மனமார இழப்பவனே துறப்பவன் ஆகிறான்.

துறவுள்ளம் இன்றி, அஃதாவது தன்னலமில்லாமல் இழவாதவன், இழப்பதன்மூலம் ஆதாயம் நாடும் வணிகனுகிறான். இத்தகையவன், விரும்பும் ஆதாயத்தைப் பெறமுடியாது. தனக்கென நாடாது, பிறர்க்கு அல்லது பொது இனத்துக்கென நாடுபவனே பிறர்நலம் பெருக்கித் தானும் அதன் வழியாக நலம் அடைகிறான்.

நீரில் இழுத்துச் செல்லப்படுபவன், நிலையான உறுதியான பொருளைப் பிடித்தாலன்றி இழுப்பிலிருந்து விடுதலை பெறமுடியாது. நிலையில்லாது மிதந்தோடும் பொருள்களைப் பிடித்தால், அவன் தன் பழைய இழுப்புடன் இப் புதிய இழுப்புக்கும் ஆளாவானே யன்றி, இழுப்பிலிருந்து தப்பமாட்டான். கீழ்த்தர அவாக்கள் நிலையில்லாதவை ஆதலால், அவற்றைப் பற்றுபவன் நிலை, மிதந்துசெல்லும் கட்டையைப் பற்றிக்கொள்பவன் நிலையேயாகும். மாருத மெய்ப்பயன் பத்தை நாடுபவர் நிலையில்லாத மாறுபடும் கீழ்த்தர இன்பங்களைக்கடந்து மாருத உயர்பண்பமைதியைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். உளத்தூய்மை, தன்மறுப்பு, வரையறையில்லா விரிந்த அன்பு அல்லது அருளாண்மை ஆகியவை இத்தகைய அமைதிநிலையை எய்துவிக்கும். நிலையற்ற மற்ற இன்பங்களுக்கெல்லாம் எதிரீடு ஆன துன்பங்கள் உண்டு. மணிப்பொறியின் ஊசல்குண்டுபோல் மனிதன் அப் போலி இன்பங்களிலிருந்து துன்பத்துக்கும், துன்பத்திலிருந்து புதிய போலி இன்பங்களுக்கும் இடையே அல்லாடுவான். அமைதியின்பம் இவ் வின்பங்கள் போன்றதன்று. இன்பங்களுள் இந்த ஒரு இன்பத்துக்குமட்டுமே எதிர்நிலையான துன்பம் கிடையாது.

தன்னை மறுத்து, கிட்டத்தட்டத் தன்னை மறந்து, அமைதி பெற்றநிலை துன்ப நீங்கிய இன்பநிலை மட்டுமன்று, அதுவே அழிவில்லாத் தெய்விக நிலை, அதுவே பேரின்பம். இந் நிலையடைந்தவர் சிறு இன்பங்களைத் திரும்பிப் பார்க்கவேண்டிய தேவை இராது. ஆனல் வாழ்வின் தன்மை காண அவர்கள் திரும்பி நோக்கினல், தம் பழைய செயல்களிடையே சில, மின்மினிகளாகச் சுடரிடுவதைக் காண்பர். அவையே

அவர்கள் இரக்கச்செயல்கள், தன்மறுப்புச் செயல்கள்! வரவிருக்கும் இன்பத் தேனாரமுதத்தின் முனிமுகமான சிறு துளிகளாக அவை விளங்குகின்றன.

ஆன்மநிலையில் இன்பம் என்பதும் இயைபமைதி என்பதும் ஒருபொருட் சொற்களே. உயிரின் இயைபமைதி என்பது இயற்கையின் பேரமைதியின் ஒருகூறே. இயற்கையின் பேரமைதியின் ஆன்மிகநிழலே அருள் அல்லது நிறைந்த அன்பு. இவ்இயைபமைதியைப் பேணும் அன்புநலத்தையே நாம் பொதுநலம் என்கிறோம். உயிர்வாழ்வின் வீணைநாதமாக இயங்கும் இவ் வியைபமைதியைக் கெடுக்கும் கீறலாகத் தன்னலமும் தற்பற்றும் விளங்குகின்றன. ஆன்மிக வீணையினின்று எழும் தெய்விக இசையில், இவை முரண் ஓசைகள் உண்டுபண்ணிக் கெடுக்கின்றன. பொதுநலமும் விரிந்த அன்பும் இக் கீறல்களைத்தடுத்துப் பேரின்ப இசை அலைகளை எழுப்புகின்றன.

ஆடவ்ரும் பெண்டிரும் இன்பத்தை நாடி எங்கெங்கெல்லாமோ கண்ணைமூடிக்கொண்டு அலைந்து அல்லற்படுகின்றனர். ஆனல் அது அண்டமெங்கும் உள்ளது, தம்மைச்சூழ உள்ளது—சிறப்பாகத் தம்முன்னே இருக்கிறது என்பதை உணர்வது வரை அவர்கள் அதைக் காணப்போவதில்லை. தன்னலமாகிய சிறுசிறைக்கூடத்தில் நம்மை அடைத்துவைத்துக்கொண்டு நாம் தான் அதை உள்ளே புக விடாமலிருக்கிறோம் என்பதை அவர்கள் அறிவதில்லை.

படர் ஆல மரமேறி, படர்கொடிகள் தாவி,
பாவை இன்பச் செல்வியை நான் பற்றிவிட விரைந்தேன்;
விடர்தாண்டி, மலை ஏறி இறங்கி, அவள்மாய
வெளியுருவைப் பின்தொடர்ந்து வேடனெனச் சென்றேன்;
இடர்தரு கானற்றிடையே நீந்தினேன், கழுகுக்கு
எட்டாதகொடும்பாறை எட்டி எட்டி அலுத்தேன்!
கடலகமும் வானகமும் ஓடிஎன்றன் நாட்டம்
கடந்தகன்று கண்மறைந்தாள் கருத்திழந்து நின்றேன்.

இளைத்த உடல் துவள, கால்மடங்க, கண்சோர்ந்தே
இருந்திட்டேன் பாலைவனத்திடையே! ஆங்கு ஓர்நாள்,
களைத்தொருவன் பிழைத்த என்றன் கை உதவிநாட,
கையுணவும் கருத்தன்பும் கலந்த வனுக்கு அளிப்ப;
துளைத்த துயர் அரிப்பவந்த துணைஒருவர்க் காங்கே
துணைதரு நன்மொழிபுகன்று துயர் தேற்றிநிற்ப,
முளைத்தங்கு வந்தவள்போல் வந்துநின்றாள், 'உன்றன்
குறிப்பறியும் கொள்கை யிளங்கொடி இதோ' என்றே!

தற்காலிகமான இன்பத்தையும் தனிப்பட்ட குறுகிய தனி மனித எல்லையிலுள்ள இன்பத்தையும் துறந்துவிடு; உலகெலாம் இன்பமுறுவித்து அதனுடன் உனக்கும் நிலையான இன்பந்தரும் பேரின்பம் உன்னிடம்தானே வந்தெய்தும். இதுவே பொங்குந்தன்மையுடைய பீடுமிக்க இன்பத்தின் மறைதிறவுகோல். பொது நலமாகிய வானிலேதான் துயர் என்னும் நிழலாடாத உயர் இன்பங்களாகிய வானணங்குகள் நடமாடுவர். பொதுநலத் தெய்வ ஒளியில் நீ அவர்களுடன் கைகோத்து உலவுவாய்! பிறர் துயரில் உன் துயரை மறக்கப் பயிற்சி மேற்கொள். பிறர் இன்பம் உன் இன்பமாய்விடும். உலக சேவையில் தன்னலம் மாய்க்கக் கற்றுக்கொள். உலகம் உனக்காக வாழும்; உலகத் துன்பத்தை அகற்றப் பாடுபடும் உன்னைத் துன்பம் அணுகாது. உன்மீது படக் கூடும் அதன் நிழல்தோற்றங் கூட உனக்கு இன்பமாகவே மாறும். ஏனெனில் உலகமுழுவதும் அதில் பங்கு கொண்டு அதன் இயல்பை மாற்றிவிடும்.

"நல்ல எண்ணங்களை எண்ணுக. இது முதற்படி. நல்ல சொற்களைச் சொல்லுக. இது இரண்டாவதுபடி. நல்ல செயல்களைச் செய்க. இது மூன்றாவது படி. இவற்றின்பின் நான்காவதுபடி என்று ஒருபடி கிடையாது. ஏனெனில் அதன்பின் உன்மெல்லடிகள் படிந்தும் படியாமலும் பொன்னுலகத்தில் மிதந்துசெல்லும். உன் எண்ணங்கள் இப்போது உன்னைச் சூழ்ந்த பொன்னிலவொளியாயிருக்கும். உன் சொற்கள் இப்போது உன்மீது தவழும் இனிய தென்றலலைகள் ஆய்விடும். உன் செயல்கள்,

உன் நடையுடன் நடைபயிலும், மெல்லிசைப் பண்ணுய் இயலும்.”

“ஆம், பொன்னுலகை அடையும் வழி இதுவே. அது உனக்குமேல், அப்பால் இல்லை. அது உன்னைக் கடந்து தொலைவில் இல்லை. அது உனக்கு எட்டாத ஆழத்தில் இல்லை. அதைப் பெற நீ நடக்கவேண்டிய தில்லை. கை நீட்டிமுயலவேண்டியதில்லை. தலைநிமிர்ந்து பார்க்கவேண்டியதில்லை. அது உன்னுள்ளேயே இருக்கிறது. கருத்து அதன் கோயில். குறிக்கோள் அதன் கோபுரம் பண்பு அதன் படித்தடம். பொதுநல அவா அதன் கருத்தடம். அமைதி அதன் இறைப்பீடம்”

பரமனை அடையப் பத்திமை வேண்டும். பத்திமை என்பது மேனோக்கிய அன்பு. கீழ்த்தர எண்ணங்களை அகற்ற அம் மேனோக்கிய அன்பு பயிற்சி தரும். ஆனால் மேனோக்கிய அன்பினும் அகநோக்கிய அன்பு சிறந்தது. ஏனெனில் அதுவே தூய்மை என்பது. பத்திமை பரமனைக் காட்டுவது போல, தூய்மை இன்பத்தைக் காட்டும். பரமன் இன்ப உருவினன். பத்திமையால் அவனைக் காணலாம். ஓரளவு ஒரொருகால் அணுகும் அருவாய்ப்புப் பெறலாம். ஆனால் தூய்மை பரமனின் இன்ப உருவுடன் கலந்து நிலவும் அரும்பெறற்பேறு தரும். தன்னலத் தளை அகலாதவர் பத்திமை நாடுவர். பொதுநலப் பாசத்தினுல் அத் தளையற்று, அன்பெனும் கனிந்த நிலவொளியில் குளிப்பவர் தூய்மையும் அமைதியும் கைவரப்பெற்றுப் பத்திமையாலும் பெறற்கரிய உயரின்பவாழ்வு எய்துவர்.

பற்றிய பொருளே நம்மைப்பற்றவல்லது. பற்ருதன நம்மைப் பற்றமாட்டா? தளைப்படுத்துபவரே தளைப்படுவர். தளைப்படுத்தாதவர் தளையுருர். கொள்ளுதலால் வரும் இன்பதுக்கு ஓர் எல்லையுண்டு. ஓர் இறுதி உண்டு. ஒரு குறையுண்டு. கொடுப்பதில் இன்பங் காண்பவர்க்கு அவ்வின்பத்திற்கு எல்லை கிடையாது, குறை கிடையாது, இறுதி கிடையாது. உடலைப்பற்றியவர் உடலுடன் வீழ்வார். உயிரைப்பற்றியவர் உயிருடன் உய்வார்.

கொடை கையினின்று தொடங்குகிறது. ஆனல் விரைவில் அது கருத்தின் கொடை ஆகிறது. இறுதியில் அது உள்ளத்தின் அன்புக்கொடையாக மலர்கிறது. கையினின்று புறப்பட்ட கொடை சென்று சேர்ந்தவிடத்தில் கையினின்று எதிரலை எழுப்புவதில்லை. கருத்தினின்றே எழுப்புகிறது. கொடை இங்ஙனம் செயல்தளத்திலிருந்து எளிதில் கருத்துத் தளத்துக்கு நம்மை உயர்த்திவிடும் தன்மையுடையது. கருத்துத் தளத்தின் அலைகள் இது போலக் கருத்துத் தளத்துடன் நின்றுவிடுவதில்லை. அவை உள்ளத் தளத்தில் மிதந்துயர்வுற்று அன்பலைகளாகின்றன. தளத்தில் உயருந்தோறும் நுண்மையடைந்து ஆற்றல் பெருகுகின்றது. உயர்தளத்தின் நுண் இயக்கங்கள் தாழ்தளங்களின் தடமில்லாப் பேரியக்கங்களாகின்றன. அன்பலை எழுப்புபவன் அவ்வுயர்தளத்திலிருந்து உலகை இயக்கி ஆள்கிறன்.

தாழ் தளத்திலிருந்து பிறரை ஆள்பவர் ஆட்சி வெங்கதிரொளிபோல வெப்பந்தரும் ஆட்சி. உயர் தளத்திலிருந்து பிறரை ஆள்பவர் ஆட்சி தண்கதிரொளிபோலத் தண்ணிலவார்ந்த ஆட்சி. ஏனெனில் தாழ்தளத்திலுள்ள உயர்வு தாழ்வு, கொள்வோன் கொடுப்போன் வேறுபாடு, இன்பதுன்ப எதிரலைகள், ஆதாய நட்டங்களாகிய செயலெதிர்செயல் விளைவுகள் அன்புத்தளத்தில் கிடையாது. காதலில் கொள்வோர் கொடுப்போர் வேறுபாடோ, பயன் நுகர்வு வேறுபாடோ கிடையாததுபோல, அன்புத்தளத்தில் ஆட்சியில் வேறுபாடற்ற ஒருமை நிலவும். காதலில் தனிமனிதன் இன்பமே இருதுணைவர் இன்பமாய், பின் இருநிலவாழ்வின் இன்பமாவது போல, அன்புத்தளமடைந்தவன் இன்பம் அவனை அடைந்தவர்க்கும் இன்பமாய், நாளடைவில் அவனை அடையாதவர்க்கும் இன்பமாய் ஆக்கமும் பெருக்கமும் பெறும்.

'நன்றி மறப்பது நன்றன்று.' இது, 'கொள்வது இன்பம்' என்று கருதும் தாழ்தளத்தில் உள்ளவருக்குக் கூறப்பட்ட உலகியலொழுக்கம். 'நன்றியை எதிர்பார்ப்பது

நன்றன்று.' இது தாழ்தளத்திலிருந்து மேல்தளநோக்கிச் செல்லப் பயிற்சி நாடுபவர்களுக்காகக் கூறப்படும் உலகியலொழுக்கம். தன்னலத் தளமாகிய உலகியல் தளங் கடந்தவர்களுக்கு நன்றியை எதிர்பாரா நற்செயலே இயற்செயலாய் விடுகிறது. கீழ்த்தளத்தில் கொடுப்பவர் கொடுக்கும் பொருளால் ஏற்பவர் இன்பம் பெற எண்ணுவர். ஆனால் உயர்தளத்தில் இருசாராரும் பெறும் இன்பம் பொருளில் இல்லை. பொருள்கடந்த செயலில், கொடையில், செயல் கடந்த பண்பில், பொதுநல அவாவிலேயே அவர்கள் இன்பம் அடங்கியுள்ளது.

'கொள்பவன் இழக்கிறான். கொடுப்பவன் பெறுகிறான்.' இது முரணுரை அன்று, மிகையுரையன்று; அணியுரையன்று, வாயடியுரையன்று. இதுவே மெய்மை, மெய்மை கடந்த வாய்மை, வாய்மை கடந்த உண்மை.

இந்நிலை இன்று உன் வாழ்விலிருந்து தொலைவிலிருக்கலாம். ஆனால், அதே பொருளில்தான், இறைவனும் உன்னிடமிருந்து தொலைவிலிருப்பதாகக் கூறமுடியும்.

நீ உள்ளே நோக்கு. உன் கருத்துத் திரையை விலக்கு. உன்னைச் சூழ்ந்த மாசகற்று. உன்னுள்ளே திகழும் புகழொளியின் இன்பம், உன் அகநிறைந்து, புறம் போந்து, நீ உலவும் உலகத்தில் நிலவொளி வீசும். நீ அதன் ஒளிவண்ணமாவாய்.

வாடா இன்ப உலகைநாடி வாட்டம் அடைகின்றாயா நீ?
கோடா உவகைக் கோட்டை தேடிக் கோட்டம் உறுகின்றாயா நீ?
ஆடா அமைதி அன்பின் உயிரில் அணைய விழைகின்றாயா நீ?
ஓடா ஆவல் அற்ற உள்ளம் உகந்து கொள்க அமைதியே!

நீடு துன்பம் நெஞ்சில் கொண்டு நெகிழ்ந்து நைகின்றாயா நீ?
கூடுநெறியில் வளைந்துதிரிந்து குலைந்து மலைகின்றாயா நீ?
நாடும்அமைதி தேடிப்புன்கண் நலிய விழைகின்றாயா நீ?
வீடுபெறுதி, குறுந்தன்னலங்கள் வீழ்த்தி, அமைதிப்பொதுவிலே!

எ. செல்வப்பேறு

இன்பம் என்பது ஒருபொருளல்ல. இன்பந்தரும் பொருள்கள் இன்பங்களாகா; இன்பத்துக்கான கருவிகளாகவே அவை கொள்ளத்தக்கன. இன்பத்தை நாடுபவர்கள் அதற்குக் கருவியான செல்வத்தைத் தேடுகிறார்கள். ஆனால் இன்பம் அவர்களுக்குத் தொலைநோக்காகி விடுகிறது. செல்வத்தையே அண்மைநோக்காக, நேரடி நோக்காகக் கொண்டுவிடுகின்றனர். அது ஒரு கருவி, அக இன்பம் நாடுவதற்குரிய புறக்கருவி என்பதை மறந்துவிடுகின்றனர். எனவேதான் கடுமுயற்சி செய்து அரும்பெறலாகச் செல்வத்தைப் பெற்றபின்னும், அவர்கள் நோக்கம் நிறைவேறுவதில்லை. நாடிய செல்வத்தின் பயனான இன்பத்தையும் அவர்கள் பெறுவதில்லை. நூறு பெற்றபின் பல நூறும், ஆயிரம் பெற்றபின் பல ஆயிரமும் எனச் செல்வப்பற்றுப் பெருகிக்கொண்டே போவதால், முயல்பவர் எந்தநிலையிலும் முயற்சிக்கு முன்னைய நிலையிலேயே இருக்கின்றனர். தேவைப்பொருள் கிட்டியபின் இன்பப்பொருள், இன்பப் பொருள் கிட்டியபின் உயர் இன்பப்பொருள் என அவர்கள் முயற்சி எல்லைக் குறிக்கோளின்றி விரிந்து செல்கிறது. இன்பப்பொருள் இன்பந் தருவதில்லை. தேவையின் துன்பம் தேவை தீர்ந்தபின்னும் நீடிக்கிறது. உண்மையான இன்பம் புறப்பொருளிலன்று, அகத்திலேயே உள்ளது என்பதை இது சுட்டிக்காட்டுகிறது. உண்மையான செல்வமும் புறப்பொருளன்று; உண்மையான இன்பந்தரும் ஓர் அகப்பண்பு ஆகும். அது புறச்செல்வத்தை ஆக்குவது, பயன் உறச் செய்வது, வளர்ப்பது, அது இல்லாத புறச் செல்வமும் புறவறுமையும் ஒரு நீர்மையுடையனவேயாகும்.

உண்மையான செல்வம் அல்லது அகப்பண்பு என்பது என்ன? புறச் செல்வத்தின் பயன், பயனின்மை ஆகியவற்றிலிருந்தே அதை உணரலாம். ஒருவன் சமூகத்தில் வாழாமல், காட்டில் வாழ்கிறான் என்று வைத்துக் கொள்வோம். அவன் புறச்செல்வத்துக்குப் பயனே இராது. அங்கே புறப்பொருள்கள்தான் பயன்தரும். ஆனால்

காட்டிலோ புறப்பொருள்கள் வகைவகையாக, ஏராளமாக முயற்சியின்றிக் கிடைக்கும் அருவி நீர், மலைத்தேன், மூங்கிலரிசி, வகைவகைப் பழங்கள், வேட்டைவிலங்கு, பறவை முதலிய உயிரினங்களைப் போட்டியின்றி அவன் பெறலாம். அவன் இன்பவாழ்வுக்கு வேண்டியன இரண்டே. ஒன்று அறிவுடன் கூடிய தன்முயற்சி. இது அவனிடத்தே உள்ளது. இது அவன் தனிப்பட்ட அகப்பண்பு அவன் வளர்க்கவேண்டிய பண்பு. இரண்டாவது அவனது உயிரின, மனித இனப்பாசம். மனித இனத்தோழமை இல்லாவிட்டால், அவன் நாய், பூனை, மான் ஆகியவற்றினிடமாவது பாசங்கொண்டு வளர்ப்பான். அவன் பாசங்கொண்ட பொருள் அவனுக்கு முற்றிலும் புறப்பொருளன்று. அவன் வளர்க்கும் மானின் அருமை அதன் தசையின் அருமையினும் பெரிது. மனிதத் தோழமை அவனுக் அங்கே கிடைத்தால், அவன் இன்னும் மகிழ்வான். உயிரின் அன்பு, பிற மனிதர் நேசம், மதிப்பு, புகழ் ஆகியவையே மனிதனுக்குப் புறப்பொருளின்பத்திலும் மேம்பட்ட இன்பம்.

இன்பந்தரும் உண்மைச்செல்வம் இங்ஙனம் ஓர் அகப்பண்பு என்றும், அது தனி அகப்பண்பு அன்று, பொது அகப்பண்பாகிய சமூகப்பண்பு என்றும் காண்கிறோம்.

புறச்செல்வம் எத்தனை ஏற்பட்டாலும் மனிதனுக்கு மன நிறைவும் இன்பமும் தோன்றாததன் காரணத்தைக் காண்பது எளிது. அவன் உள்ளார்ந்த சமூகப்பண்பு தன்னைச் சமூகமாக்கிச் சமூக ஆட்சிசெய்ய விதிர் விதிர்க்கின்றது. இதன் முதல் தூண்டுதல் அவனைக் குடும்ப உறுப்பினனாக்குகிறது. இங்கே அவன் போட்டிப் பண்பைப் பயன் படுத்தவில்லை. அன்புப்பண்பை, கூட்டுறவுப் பண்பையே பயன்படுத்துகிறான். ஆனால் தன்னைக் கடந்து தன் குடும்பத்தில் பற்றுக்கொண்டபின், அவன் போக்கில் திசைமாற்றம் ஏற்படுகிறது. அவன் குடும்ப நலனுக்காகவே புறப்பொருள் நாடுகின்றான். அன்பு அடிப்படையில் மேலும் முன்னேறிச் சென்றால், அவன் பின்னும் கூட்டுறவுப் பண்பையே

வளர்க்கவேண்டும். அப்படிப் பழங்கால நல்லோர் வளர்த்ததுதான் சமூகம், ஊர், நாடு, மனிதசமூகம் அல்லது மனிதப் பொதுவினம். ஆனல் புறப்பொருளில் பற்றுக் கொண்டவன் புறச்செல்வமே செல்வமென்று நினைத்துப் போட்டிப் பண்பை வளர்க்கிறன். பிறரை ஆள்வதற்கு எளிய இனிய வழியாகிய அன்பு, கூட்டுறவுப் பண்புகளை மறந்து, போட்டி, ஆதிக்கம் ஆகியவற்றை நாடுகிறன். புறச் செல்வமும் புறவலுவும் இவை சார்ந்த புற அறிவும் இதில் அவனை ஊக்குகிறது. இவற்றின் பயனுகத் துன்பமே நிகழக்கூடும். அவன் செயலறிவு வெற்றிபெற்றுல், அத் துன்பம் செல்வத்துடன் கூடிய துன்பமாய், செல்வர் துன்பமாகும். அன்றேல் செல்வத்தை நாடும் துன்பமாய் வறுமையின் மிடிமைத் துன்பமாகும்.

அகப் பண்பின், நல்லொளி புறப்பொருளில் உலக முழுவதையும் பொன்னுகவும் மலராகவும் பொன் மலராகவும் ஆக்கக்காத்துக் கொண்டிருக்கையில், உலகின் மக்கள் பலர் ஒரு கைப்பிடி பொன்னை அல்லது ஒரு சில காணி நிலங்களைநாடி அலமருகின்றனர் என்பது எத்தனை அறியாமை! தன்னல அறிவாகிய கண் பண்பொளிகாணுது; தன்னலச் செயலாகிய கையாலும், தன்னலப் பண்பாகிய போலித்திறமைத் திரையாலும் அதைமறைத்து, தன்னழிவு என்ற வற்றற்பாலையில் மனித வாழ்க்கையைச் செலுத்தி அழிக்கிறது.

இயற்கை கொடுக்கிறது. வரையாது வாரி வழங்குகிறது. எத்தனைபேர் அள்ளினுலும் அள்ள அள்ளக் குறையாதது அதன் வளம். ஆனல் சிறுமையுள்ளம் படைத்த மனிதன் ஆத்திரமடைந்து அதை இயற்கையிடமிருந்து தட்டிப் பறிக்கவும், இயற்கையின் மற்றச் செல்வர்களான தன் தோழர்களிடம் அது செல்லாமல் தடுக்கவும் அரும்பாடு பட்டுச் செல்வத்தைத் திரட்டி, அச் செல்வத்தைக் கொன்னே கழித்துத் தானும் வறுமையுற்று, உலகிலும் வறுமை பரப்புகிறுன்.

போட்டியே இயற்கையின் அமைதி என்று பலர் நம்புகிறர்கள். அறிவியல் ஆராய்ச்சியைக்கூடப் பலர் இந்த

மெய்ம்மையை நிலைநாட்டத் துணைக்கு அழைக்கிறார்கள். 'இயற்கையில் தகுதியே அழியாது நின்று வெல்கிறது,' (Survival of the Fittest) என்ற தத்துவம் போட்டியின் தத்துவமே என்று அவர்கள் கொள்கின்றனர். இதனிலும் போலி யறிவின்பாற் படும் தத்துவம் பிறிதில்லை. தகுதி என்பது திறமை மட்டுமன்று. திறமையால் ஒரு தனி உயிரினம் அல்லது தனிமனிதன் திறமையற்ற தன் தோழ இனத்தை வெல்லலாம். ஆனால் இது தற்காலிக வெற்றியாகவும் போலி வெற்றியாகவுமே முடியும். ஏனெனில் திறமையில் தாண்டிய பிறிதொரு தனி உயிர் அல்லது உயிரினத்தின் தாக்குதலால் அது அழியவே செய்யும். மனிதன் இப்படி அழியவில்லை என்பதை அறிவியலும் வரலாறும் காட்டுகின்றன. உடல் வலுவில் மேம்பட்ட உயிரினங்களைத் தாண்டி, அவன் வளர்ந்திருக்கிறான். இந்த அறிவு புற அறிவாகிய சூழ்ச்சியறிவு மட்டுமல்ல. அதுவும் திறமையைப் போலத் தற்காலிக வெற்றி மட்டுமே தரக் கூடியது. மனித இனத்துக்கு நிலையாகத் தொடர்ந்த, வளர்ச்சியுடைய வெற்றியைத் தரும் திறங்கள் அகநோக்கு, பொதுநோக்கு ஆகிய இருநோக்குகளே. புறச் சூழல்களை இயக்கும் தன்மையில் அவன் தன்னைத் திருத்திக் கொள்ள அகநோக்கு அவனைத் தூண்டிற்று. பொதுநோக்கு அவனைத் தனிமனிதனாய் நின்று போராடாமல் தடுத்து, படிப்படியாக விரிந்து செல்லும் இனப்பண்பு வளர்த்தது. உலகமே குடும்பம், சமூகம், இனம், ஊர், நாடு, உலகம் என்ற விரிவுப் படிகளை வளர்த்து, அது இறுதியில் எல்லாமே தானாகும் நிலையை அவனுக்கு உண்டுபண்ணுகிறது. நாகரிகத்தின் இப் படிப்பினையை அறியாதவர்கள் அறிவியலையோ, வரலாற்றையோ அறிந்தவர் ஆகமாட்டார்கள்.

போட்டி மனப்பான்மை யுடையவர் "நேர்மை வெல்லாது சூழ்ச்சிவெல்லும்'; "அறம் வெல்லாது, மறம் வெல்லும்," "அன்பு வெல்லாது, ஆற்றல் வெல்லும்;" என்ற தவறான குருட்டு நம்பிக்கையை எப்படியோ உறுதி

யாகப் பற்றிக் கொண்டு விடுகின்றனர். இஃது உண்மையில் அறியாமை அடிப்படையாகப் பிறந்ததேயாகும். ஆயினும் இந்தப் போலிப் புற அறிவையே நாம் அறிவு என்று கூறுவதால்தான், உண்மையான மெய்யறிவை நாம் அறிவென்று கூறாமல், பண்பு என்று கூறுகிறோம். தன்னலத்தின் குறுகிய சிறு சூழலில், புற அறிவும் சூழ்ச்சியும் ஆற்றலும் போட்டியும் தற்காலிகமான சிறு வெற்றிகளை உண்டு பண்ணும். ஆனால் இவை போலி வெற்றிகள். நிலையான தோல்விகளுக்கே இவை வழிவகுப்பன. அவை இன்ப உருவம் போர்த்த துன்பங்கள். உண்மையான இன்பமும் செல்வமும் நாடுபவன் இந்த மாய வெற்றிகளான மின்மினிகளில் நம்பிக்கை கொள்ளக்கூடாது. தன்னலம், போட்டி ஆகிய மடமை குறிக்கும் சொற்கள் அவன் பண்பின் அகர வரிசையில் இடம்பெறக்கூடாது. அவற்றை ஒழித்த அன்றே அவன் இயற்கையின் உள்ளுயிராகிய இறைவனிடத்தில் உண்மையான பற்றுக்கொண்டவன் ஆகிறான். இயற்கையின் அன்பமைதியாகிய அருளறத்தில் அவன் காலடி எடுத்துவைத்து,'நேர்மை வெல்லும்', என்ற நம்பிக்கை ஒளி நோக்கிச் சலியாது செல்கிறான்.

தீயவர்கள் வெற்றி பெறுகிறார்களே, தீமை வெல்கிறதே என்ற கவலையும் தன்னம்பிக்கைக் கேடும் பண்பு அல்லது மெய்யறிவுடையவனிடத்தில் எழமாட்டா. காற்றிலடித்து மேலெழுந்து பறக்கும் பதர்களாக அவன் அவ் வெற்றிகளை எண்ணுவான். நேர்மை தோற்குமிடங்களில் அவன் அதைத் தற்காலிகத் தோல்வி என்றே கொள்வான். அதுமட்டுமல்ல. நேர்மையின் இயற்கையமைதியில் ஊன்றிய நம்பிக்கை உடைய அவன், அத் தோல்விகளையும் அறிவுதரும் வெற்றிப் படிகளாகவே கொள்வான். தவறான பாதையில் செல்லும்போதுகூட நேர்மையுணர்வாகிய அகச் சான்றே தன்னைக் கட்டாயமாக நேர்வழியில் உய்க்கும் திறமுடையது என்பதை அவன் அறிவான். ஏனெனில் தன் அமைதியில் நின்று நேர்மையின் வெற்றியில் அவன் கொண்ட பற்று புற ஆற்றல்களை வெல்வது மட்டுமல்ல, புற ஆற்றல்

களையே இயக்கி ஆட்கொள்வது ஆகும். அது செல்வத்தை இயக்கிப் பயன் உண்டுபண்ணுவது மட்டுமல்ல; வறுமையையும் இயக்கிச் செல்வமாக்குவது. அது இன்பத்தை இயக்கி வாழ்வை வளர்ப்பது மட்டுமல்ல; துன்பத்தையும் இயக்கி இன்பமாக்குவது.

இறைவர் இயற்கையில் பரந்து உலவுகின்றார்: ஆனால் உன்னுள்ளே செறிந்து நிலவுகின்றார்! இயற்கையை அவர் இயக்குபவர், அதேசமயம் இயற்கை வழிநிற்கும் உன்னை அவற்றைவிட முனைப்பாக அவர் இயக்க வல்லவர். அவர் அறிவொளி உன் இழப்புக்களைப் பேறுகளாக்கும். உன்னையடையும் பழிகளை அவர் பண்புகளாக்குவார். ஆனால் இவற்றுக்குரிய அடிப்படைத் தன்மைகளை நீதான் வளர்க்க வேண்டும். அவையே வாய்மை, நேர்மை, பெருந்தன்மை, அன்பு ஆகிய பொதுநலத் திறங்கள். தன்மையிடந்தான் முதன்மையிடம் என்று கூறும் உலக வழக்கை[1] நீ ஏற்றுக் கொள்ளாதே. ஏனெனில் தன்னலம் பேணுபவனது வெற்றி நீர்மீது எறிந்த கல்போல நீரைச் சிதறடிக்கும். ஆனால் அக் கல் அமிழ்வதுபோல அது நீருள் அமிழ்ந்து கிடக்கும்; தன்னினும் நொய்மையான மணலுக்கும் சேற்றுக்கும் அடியில் அது நாளடைவில் புதையுண்டு மறையும். ஆனால், நுட்பமும் நொய்ம்மையும் உடைய பொருள்கள் போல, பொதுநலம் நீரில் மிதந்து சென்று அதனுடன் உயர்வுற்று இயங்கும். தன்னை முதன்மையாக நினைப்பவன் தன் நலத்திலேயே முழுதும் அக்கறையுடையவனாயிருப்பான். ஆனால் இதன் மூலம் அவன் உலகை இழப்பதுடன் தான் பற்றிய தன்நலத்தையும் மெய்யாக இழப்பான். ஏனெனில் தன்னலம் விரும்பும் அவனைப் பிறர் வெறுப்பர், எதிர்ப்பர், பகைப்பர். பொதுநல அவாவுடையவரோ அவனை

1. ஆங்கிலத்தில் தன்மை முதல்இடம் என்றே வழங்குகிறது. சமஸ்கிருதத்தில் அது முதன்மையிடம் (உத்தம புருஷர்) என்று வழங்கப்படுகிறது. தமிழர்பண்பு தமிழர் இடப் பெயரிலேயே அமைந்து கிடக்கிறது. தன்மை தகுதிக்குரிய இடம் மட்டுமே. படர்க்கை சென்று பரவும் இடம் ஆகும்.

விட்டு ஒதுங்குவர். தன்னந்தனியிலிருந்து புண்பட்ட உள்ளத்துடன் அவன் ஆறுதல் நாடும்போதுகூட, மனிதர் எவரும் அவனைப் பொருட்படுத்தமாட்டார். பொது உள்ளமாகிய இறைவனும் அவன் உள்ளத்தின் திசையை நாடமாட்டார். ஆறுதல் தரும் பண்புடைய மனச்சான்று அவனுக்கு ஆறுதல் தராது. ஊறுதான் தரும். அமைதி தரும் பெருமித உணர்வு அவனை அணுகாது. குறுகிய எல்லையில் அடைப்பட்டுப் புழுங்கி வாடி அவன் உயிர்ப் பண்பு நலியும்.

நேர்மை யென்னும் நேர்நெறிவிட்டு விலகுபவர்கள் போட்டி என்னும் முள்பாதையுள் புகுவர். முன்போகவும் முடியாமல்பின் போகவும் முடியாமல் அலமருவர். ஒருகாலில் முள்ளெடுக்க மறுகாலூன்றில், அதிலும் முள்தைத்துச் சொல்லொணாத் துயர் பெருக்கும். போட்டியென்னும் இவ் இனப்பகைமையி னின்று ஒருவனைக் காப்பது வாய்மை, பாசம், பற்றுறுதி ஆகியவையே. இது வெறும் அணிந்துரையன்று, மெய்ம்மை! போட்டித்திறம் ஒருசிறிதும் அற்றவர்கள் பலர் வாய்மையென்னும் இரும்பு மிதியடி மூலம் போட்டி முட்கள் எவற்றாலும் தாக்குறாமல் இருப்பது காணலாம். அவர்கள் மீது செலுத்தப்படும் பொறாமையுரைகளெல்லாம் புகழ்மாலையாகவும், போட்டியெல்லாம் ஊக்கும் முறை களாகவும் ஆகின்றன. அவர்கள் வாழ்வின்மீது தூவப்படும் வறுமைச்சேறு வள்ளன்மைச் சாந்தாக மணம் அளிக்கிறது.

அன்பு நேர்மையுடையவன் அகத்தே வளரும் பண்பு களின் தொகுதியே நற்குணம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. தீமையின் படைக்கலங்கள் எவையும் ஊடுருவாத இருப்புக் கவசமாகவும், கடுந்தேர்வுகளால் நிலை தளராத கனகப்பாள மாகவும் அது துலங்குகிறது. அது வெற்றிக்கோட்டைக் கெடுத்த உறுதியான கடைகாலாகவும் அமைகிறது.

ஒள்ளிய உள்ளத்தின் கண்காணு உயர் ஆடை
கள்ளப் பழித்துன்பம் பட்டுக் கறைப்படுமே!
கொள்ளைக் கழிவிரக்கம் குன்றனைய வழிபாடு
தெள்ளும் தெளிவதனில் ஊட்டாது, தேறிடுவாய்! க

அறிவை அறியும்நல் அறிவை அறியும்வரை
செறியும் அறியாமைச் சிக்கறுத்தல் ஆகாது;
முறிவும் உறுநோவும் முடங்கும் நெறிதோறும்
குறுகும், அளறுள் புதைமுட்கள் என்னவே! ௨

நல்லாடைச் சிக்கறுக்கும் நன்னீலம் மெய்யறிவே;
வல்லவாவின் பிணைந்த மாசகற்றும் நன்னீராம்
மெல்லிய அன்பு; நயம்; இந்த முப்பண்பும்
அல்லல் தொலைத்தின்ப அமைதி அளித்திடுமே! ௩

பழிதரு துன்பமும் பழியின்பின் கழிவிரக்கும்
அழிதரு துன்பமும் எனுநச்சுச் சுழலிடை
வழிதரும் இன்னலம், பொறுதியின் நன்னலம்,
கழிபெரு மகிழ்வீன்று கடுந்துயர் போக்குமே! ௪

தானெனும் ஒன்று மறைய, அகனிடத்தே
யானென வாய்மை இடம்பெறும்; மாயும்,
ஊனிடை மாயா உயிரென நின்று
பானுரையாக்கும் பரமன் உள்ளத்தையே! ௫

மெய்யுரைத் துணுக்குகள்[1]

உடலின் ஒவ்வோர் அணுவும் ஓர் உயிரணு அல்லது அணு உயிரே. ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு சிற்றுயிர் உண்டு. இச் சிற்றுயிரையே பண்டைத் தமிழ்மறை இயலார் சித்து என்றழைத்தனர். பல்வேறு வகைப்பட்ட பன்னூறுயிரம் கோடி உயிரணுக்களின் கூட்டுறவாட்சியினால் அமைந்துள்ள உடலில் அணு உயிர்களெல்லாவற்றையும் ஆட்கொள்ளும் பேருயிர் தங்கி அவற்றை இயக்கி உடலுக்கு உயிர் உண்டுபண்ணுகிறது. இப்பேருயிரையே தமிழர் சிவன் அல்லது சிவன்கூறு என்றும்; அதன் விரிவாகிய இயற்கையின்பெரும் பேருயிரைச் சத்து என்றும் பெருமம் அல்லது பிரமம் என்றும் கூறினர். பிந்தியசொல் (பிரமம்) வடமொழியில் உடலையும் தத்துவங்கடந்த மெய்ப்பொரு

1. தமிழாக்க ஆசிரியர் குறிப்பு.

லேயும் மறைநூலேயும் குறிக்க வழங்கியதன் காரணம் இதுவே.

சிற்றணுக்களின் கூட்டுறவான பேருயிர் அல்லது சிவன் இயற்கையின் உயிராகிய பெரும்பேருயிர் அல்லது கடவுள் அல்லது சிவன்கூறு ஆகும். கடவுள் இயற்கையின் உள்ளுயிரையும் உடலின் உள்ளுயிரையும் ஒருங்கே உடல்களாக, அரங்கங்களாக, கூத்தாடும் அம்பலங்களாகக் கொண்டுள்ளார். இதனாலேயே சிற்றுயிர் சிற்றம்பலம் அல்லது சிதம்பரம் என்றும் பேருயிர் பேரம்பலம் என்றும் வழங்குகின்றன. உலகுக்கு இதயமாகத் தமிழர் தில்லையையும் நெற்றிமையமாக மதுரையையும் கொண்டு அவற்றை முறையே சிற்றுயிர், பேருயிர்ப்பீடங்களாக உருவகித்தனர். முன்னது சிற்றம்பலம், பொன்னம்பலம் என்றும் பின்னது பேரம்பலம், வெண்பொன் அம்பலம் என்றும் அழைக்கப்பட்டன. தில்லையிலாடிய ஆட்டத்தைக் கூத்தர்பிரான் மதுரையில் மாறியாடினார் என்ற வழக்கின் பொருள் இதுவே. இதயத்தில் ஊன்றிய ஆட்டம் அறிவில் ஊன்றிய ஆட்டமாக மாறிற்று.

அம்பலம், மன்றம் என்ற சொற்கள் தமிழர் சமய, அரசியல் வரலாறுகளைத் தம்மகம் பொதிந்த சொற்கள். அம்பலம் என்பதன் முதற்பொருள் தங்கு தடையற்ற வெட்டவெளி என்பதே. சமய ஏடுகளில் பாழ் என்ற சொல்லும், மக்கள் வழக்கில் பொட்டல் என்ற சொல்லும் இன்றளவும் இதே பொருளில் வழங்குகிறது. அம்பல் (பலரறிந்த செய்தி) என்ற இலக்கியச்சொல் இதனுடன் தொடர்புடையதே. தமிழர் வீடு, ஊர், நகரம் ஆகிய யாவற்றையும் தொடக்கக் காலத்தில் இத்தகைய ஓர் அம்பலத்தை நடுவாகக் கொண்டே அமைத்தனர். முற்றிலும் திறந்தவெளியான இப்பகுதி பின்னாளில் முற்றிலும் அடைபட்ட வெளியாகி 'அரங்கம்' என்று வழங்கப்பட்டது.

II. அமைதிநெறி

க. கருத்தின் ஆற்றல்

உண்முகச் சிந்தனை ஒன்றே உலகளாவிய உயிர் ஒளியைப் பெறுவதற்கான நெறி. மேலோர்கள் யாவரும் அந்நோக்கத்துடன் விரைந்தேறிச் சென்ற மறைநிலை அக அறிவின் ஒளியக ஏணி அதுவே. கீழோர்களும் முன்னோ, பின்னோ; இடறிவிழுந்தோ, இடையறாது தேடியோ, இறுதியிற் சென்று தட்டித்தடவிப் பிடித்தேறவேண்டிய இருளக அனுபவ ஏணியும் அதுவே. தன்னை மறுத்துத் தன் சூழலையும் அடக்கியாண்டு மறப்பவன் எவனோ, அவனே அதன் பொற்படிகளில் காலூன்றுகிறான். மனம் என்னும் உள்ளத்தின் காலடி அதனில் பற்றியவுடனே உள்ளுணர்வு எனும் அதன் கண்நோக்கிற்கு மங்காத நிறை அமைதியின் ஒளி தென்படும். ஊனக்கண் காணும் ஊறுபடு காட்சி மறைந்து உயர் வானக்கண் காணத்தக்க வாய்மையின் நிறை நீளொளி எங்கும் பரவி ஒளிரும். திருநிலை வானரசு, திருநிலை வடிவழகு, திருநிலை இன்பம், தூய திருநிலை நிறை இசை ஆகியவை தன்னை மறுத்தவன் உள்ளுணர்வு ஒன்றினாலன்றி எய்தப் பெறமாட்டா.

சிந்தனை என்பது அமைதியின் செல்வம். அமைதிபேணியவன் எண்ணங்கள் ஒருமுகப்பட்டுச் சிந்தனை ஆகின்றன. பொதுப்படையாகப் புறப்பொருளை ஒருவன் பார்க்கிறான், காண்பதில்லை. பார்வை மேற்போக்கானது; அதில் அகத்தின் கருத்துத் தோய்வதில்லை. காட்சி பொருள்களின் பண்பு அல்லது அகக் கூறுகளைக் கவனிக்கிறது. பண்புக் கூறுகளின் தொடர்புகளில் காண்பவன் கருத்துச் செலுத்தும் போது அவன் காட்சி நோக்கு ஆகிறது. பலவழி நோக்கி ஒருபொருளை முற்ற உணர்வதே சிந்தனை ஆகும். ஒரு பொருளைப்பற்றி இடைவிடாது ஆழ்ந்து சிந்திப்பவன், அப்

பொருளே ஆகிறான். அஃதாவது அவன் அகத்தில் அப் பொருளின் அக உருவம் அஃதாவது பண்பு வடிவம் கட்டமைகிறது. அவ் அகப்பண்பே பொருளின் உயர்நிலை யாதலால், அதனை இயக்குவதன் மூலம் அவன் பொருளை யும் பொருளுலகையும் இயக்குகிறான். புறப்பொருள்கள் மட்டுமன்றி, உயிர்களும் இங்ஙனம் அகநிலைபோல் முழுதும் உணர்ந்து இயக்கப்படத் தக்கனவே.

தன்னலமுடையவன் புறப் பொருள்கள்மீதும் புற உயிர்கள்மீதும் தன் தன்னலத்தை, ஏற்றி அவற்றை அல்லது அவர்களைப் பகைப்பண்புகள் ஆக்குகிறான். சூழல் இவ்வாறு அவனுக்கு எதிராகிறது. ஆனால், பொதுநல முடையவன் நிலை இதற்கு நேர்மாறானது. அவன் உள்ளத் தின் பெருமிதப் பண்பு சூழுள்ள யாவரையும் பெருமிதப் பண்புடைய நண்பர் ஆக்குகின்றது. பொருள்களும் இது போலப் பயனுடையவை ஆகின்றன. ஏனெனில் பொருள் களின் பண்புகளையும் பண்புத் தொடர்புகளையும் அவன் முழுதும் அறிவதால், அவற்றின் பயனேக்கி அவற்றைக் கையாள முடிகிறது. காலில் குத்தும் முள்ளை அவன் முள்ளெடுக்கப் பயன்படுத்துவான்; தாள் துண்டுகளை அறுக்கும் கத்தியைக் காலில்பட்டு அதை அறுத்துவிடும்படி அவன் விட்டுவைக்க மாட்டான்.

நோக்கமுடையவன் நோக்கி முழுதுணரும் பொரு ளையோ காட்சியுடையவன் பகுதியளவு காண்பவன். நோக்க மும் காட்சியுமில்லாவிடினும் கண் தன்னியல்பில் பார்க்காம லிராது. அதுபோல நோக்கமும் அமைதியும் பேணி ஒரு முகமாகச் சிந்திக்காதவன் வகையிலும் உள்ளம் வாளா இருப்ப தில்லை. அது தன்னியல்பாக ஒய்வு கிடைத்த வேளையிலெல் லாம் சிந்திக்கவே செய்யும். ஆனால், நோக்கமுடைய சிந்த னைக்கும் இந்த இயல்பான சிந்தனைக்கும் வேறுபாடு உண்டு. நோக்கமுடையவன் சிந்தனை பொருளின் பயன் நோக்கி அதைக் கையாளும். நோக்கமற்றவன் சிந்தனையோ பொரு ளுலகின் பண்பில் மிதந்து, சூழலின் பரப்பில் திரிந்து, உள் ளத்தின் பண்படா அவாக்களென்னும் சுழல் காற்றுக்களில்

அலமரும். செயலற்ற ஒய்வுநேரங்களில் எவ்வளவு பண்பாடற்றவரும் இத்தகைய இயல்பான சிந்தனைவயத்தராய் இருப்பது காணலாம். இத்தகைய இயல்பான சிந்தனையின் தன்மையே ஒருவர் அகப் பண்பை வரையறுத்துச் சிறைப்படுத்துவது ஆகும்.

ஒய்வு நேரங்களில் ஒருவன் உள்ளம் எத்தகைய சிந்தனைகளில் அமைதி நாடுகிறது என்று கண்டால், அதுவே அவன் பண்பு என்று நேரலாம். மனிதன் கருத்து, செயல், வாழ்வு ஆகிய யாவுமே இந்தப் பண்பின் விளைவுகளானாலும், வாழ்விலும் செயலிலும் அவற்றை துனித்துணர்வதைவிட எளிதாக இந்த அமைதி காலக் கருத்தில் உணரலாகும். இதனாலேயே "ஒருவன் செய்வது எது என்பதைவிட அவன் செய்யாமலிருப்பது எது என்பதே அவன் வாழ்வின் உயிர்நிலைக் கூறு" என்ற கூற்று மெய்ம்மை யுறுகிறது.

ஓடுகின்ற இயந்திரங்களில் இயந்திரத்தின் உள்ளார்ந்த இயல்புகளை ஓரளவு காணலாம். ஆனால், அது ஓடி அமைந்து ஓய்ந்தபோதுதான், அதன் இயல்பு முழுவதும் விளங்கும். அதன் இயக்க இயல்புகளின் அடிப்படை அதுவே.

ஒய்வு காலச் சிந்தனைகள் இயல்பாய் எழுபவையானாலும், அவை இயல்பாக விளைவின்றிச் செல்பவை அல்ல அவை உளப் பண்பின் சின்னம் மட்டுமல்ல. அவை உளப்பண்பை மேன்மேலும் தம் வழியில் உருவாக்கிக் கொண்டே செல்கின்றன. அவற்றில் இயல்பான வழிகள் என்பது இயற்கையின் புறச்சூழல் வழியே. எனவே, தன்னியல்பான சிந்தனைகளுக்கு இடந்தருபவன், புறச்சூழல் வழியே இயங்கி அவற்றுக்கு அடிமைப்படாமல் இருக்கமுடியாது. புறச்சூழல்களை நோக்கமாகக் கொள்வதனிடமாக, பொருள்களின் பயனுணர்ந்த மெய்யுணர்வை நோக்கமாகக் கொண்டவன் சிந்தனை மேலானது. அது இந்த இயல்பான சிந்தனையை மாற்றி யமைத்து. அதன் மூலம் வாழ்க்கைச் சூழலையே புதிதாக உருவாக்க வல்லதாகிறது. எண்ணங்களை எப்போதும் உயர்வுபடுத்துபவன். 'உள்ளுந்தோறும் உயர்வுள்ளுபவன்.' தன்னை

யறியாமலே அமைதி நேரத்திலும் உயர் சிந்தனைகளிலாழ்ந்து உயர்வுறுகிறான். நோக்கத்துடன் அவற்றை இயக்குவதன் வாயிலாக, அவன் உயர்வு பெறும் ஆற்றல் பெருகுகிறது.

உலகத்தில் ஆன்மிக ஞானியர் அனைவரும் உயர்நிலை பெற்றவழி இந்த உயர்ந்த சிந்தனைவழியே. புத்தர்பிரான் வாய்மையைப்பற்றியே ஓயாது சிந்தித்தார். இறுதியில் "நானே வாய்மை, வாய்மையே நான்" என்று கூறும் நிலையை அவர் சென்றெய்தினர். இயேசுபெருமான் இறைவன் அறிவுத் திருவுருவிலேயே உள்ளத்தை ஓயாது ஓடவிட்டார். அதனாலேயே "நானும் என் தந்தையும் ஒருவரே" என்று அவரால் கூற முடிந்தது.

நோக்கமுடையவன் சிந்தனை இயல்பான சிந்தனையி லிருந்து வேருயிருப்பதுபோலவே, நோக்கமற்ற மனக் கோட் டையிலிருந்தும் வேறானது. உண்மையில் மனக் கோட்டை இயல்பான சிந்தனையைவிட மோசமானது. இயல் சிந்தனை உள்ளார்ந்த அவாவினால் மட்டுமே தூண்டப்படுவது. மனக்கோட்டை அவ்வவாவை மேன்மேலும் வளர்ப்பது. பயனுடைய சிந்தனை இவ்விரண்டுக்கும் மாறாக, கலப்பற்ற வாய்மையின் தூய உருவத்தைக் காண முயலும் முயற்சி ஆகும். அம்முயற்சியில் அது எத்தகைய வழுவும் குறையும் வைப்பதில்லை. அது முழுநிறை முயற்சி. அம்முயற்சியில் எதுவும் அதைத் தடைப்படுத்த முடியாது. அது உறுதியுடன் கூடிய இடையறு விடாமுயற்சி. குருட்டு நம்பிக்கைகள் அத்தகைய சிந்தனையின்முன் நிற்கமாட்டா. ஏனெனில் அது காரண காரியத் தொடர்பு நாடுவது. அழலெழும் அதன் ஆற்றலின்முன் பத்தரை மாற்றுத் தங்கம் போன்ற வாய்மை ஒன்றே அழியாது நிற்க வல்லது. மனித உள்ளத்தின் வாய்மை நாடும் இம் முயற்சி யில் அவன் தன்னையே மறந்து விடுகிறான். வாய்மையன்றி வேறெதனையும் அவன் காண விரும்புவதுமில்லை; காண்பது மில்லை. சென்ற காலத்தின் பழைய நம்பிக்கைக் கோட்டை களின் ஆராயாக் குருட்டு நம்பிக்கைக் கூறுகளாகிய போலிக் கற்கள் யாவும் தூளாகி விழுகின்றன. மீந்த நன் னம்பிக்கைகளும் ஆராய்ந்து கண்ட புது முடிவுகளுமே

அவன் வாய்மைக் கோட்டைக்கு உறுகூறுகள் ஆகின்றன. பழமையின் தூசுகள் அகல அதன் தாய்ப் பாறை மீதே புதிய வாய்மை கட்டமைக்கப் பெறுகிறது.

உள்ளத்தின் உள்ளார்ந்த உள்ளமே மெய்ம்மையின்
அள்ளிக் கொளும் பேரழகுருவம்—உள்ளச்
சிறையில் அதையடைத் தாருயிர் என்றே
மறையப் புறஞ்சூழ் மதில்கள் எழுப்பி
தசைபொதி யாம் அஃது உடலெனச் சாற்றி
நசையில் உணர்விழப்பர் நாடி—அசைவிலா
அவ்வொளியின் வாயில் அடைத்தே இருளின்கண்
எவ்வமடைந் தின்னுமை எய்துவர்—செவ்விதின்
நேரார், அறிவை அறிதர நேர்வழி
காரார் இருளின் கதவுதிறந்—தேரார்
ஒளிபுறஞ் செல்லவிடுதல்—வெளியிருந்து
ஏக விடலன் றென.

நாள்தோறும் சிந்தனைக்கென ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தை நீ விட்டு வைப்பாயாக. அதை உனக்குரிய திருநிறை நேரமாகக் கருதிப் பேணுக. அந்நேரம் புலர்காலை நேரமாயிருந்தால் மிக நன்று. ஏனென்றால் அதுவே இயற்கையின் ஒய்ந்த அமைதி நேரம். இயற்கையின் இயல்பான சூழல் அமைதி உன் சார்பாக முழுதும் அமைந்திருக்கும் நேரம் அதுவே. இரவின் நிறைதுயிலால் உன்னிடம் இயல்பாய் நிலவும் விசை யுணர்ச்சிகள்கூட அச்சமயம் ஒய்ந்து அமைந்து கிடக்கும். முந்தின நாளைக்குரிய கிளர்ச்சிகளும் கவலைகளும் அத் துயிலின்போது உன் உள்ளத்திலிருந்து தற்காலிகமாவது விடைகொண்டேகி, அதனை அலைக்கழிக்காது விட்டிருக்கும். இத்தகைய நேரத்தில்தான் உள்ளம் உன் விருப்பத்துக்கேற்பப் புதுப் பண்பை விரும்பி ஏற்கத் தக்கதாயிருக்கும். மேலும் இவ்வேளையே ஒய்வின் நேர்மை எல்லை. ஒய்வு இது கடந்து நிலவினால் அது சோம்பலாய் விடும். உன் சிந்தனை ஒய்வை நீடிக்க விடாமல் அதை முயற்சியில் செலுத்தும் அத்துடன் அம் முயற்சி தொடங்கு முன்னேயும் எளிதில் உருவாக்கும். ஒய்வின் முடிவில் சிந்தனையில்

கூட முனையாதவன் முயற்சியிலும் எளிதில் முனைய மாட்டான். சிந்தனையும் முயற்சியும் இல்லாதவன் வாழ்வு சீர்ப்படாது. ஏனெனில் ஓய்வின் பின் உழையாது சோம்பியிராதே என்பது இயற்கையின் விலக்க முடியாக் கட்டளை. அதை மீறினால் அவன் இயற்கையின் கடுந்தண்டனைக்கு ஆளாவது உறுதி.

உடலக விழிப்பு அறிவக விழிப்பாகவோ, உள்ளக விழிப்பாகவோ அமைய வேண்டுமென்பதில்லை. ஆனால், உள்ளக விழிப்பு அறிவக விழிப்பாகவும் உடலக விழிப்பாகவும் அமைதல் உறுதி. விழிப்பில் உடலையும் அறிவையும் இயக்கும் உள்ளகம் அதை எப்போதும் இயக்குமாதலால், உடல்நலமும் அறிவுநலமும் உள்ளக நலம், அஃதாவது அக நலத்தின் விளைவாகவே கிட்டுகின்றன.

புலர்காலையில், கதிரவன் எழும் முன்னே, காரிருள் வானில் விண்மீன்களின் கண்ணொளிக் காவல் கழியு முன்பே, விண்மீன்களின் தோழனாக விழித்தெழுதல் நன்று. விண்மீனில் ஒரு விண்மீனைப்போல, அரையிருளிடையே உன் உள்ளொளிச் சிந்தனை எழுப்பி அதனுடன் உன் செயற்களப் போராட்டத்தைத் தொடங்குவாயாக. இவ்வழியில் இன்னும் உலகில் பெரும் பகுதி இருளில் கனவில் அயர்ந்துறங்கும்போதே, நீ விழிப்புற்று, மெய்ம்மையின் விடியல் ஒளியைக் காண ஆயத்தமாய் விடுகின்றாய். புற உலகின் விடியற்போதே உன் அக உலகின் விடியற்போதை வருவிக்கப் பெருந்தூண்டுதலா யிருக்கும். ஏனெனில் அப் புற விடியற் போதுகளில் நீ சிந்தனை மூலம் படிப்படியாகப் பெறும் அமைதி, உன் அக விடுதலையின் அமைந்த பேரொளிக்கு வழி வகுக்கும்.

பெரியார் உற்ற பீடுறும் முகடெலாம்
ஒருபெருங் குதியுடன் உற்றன ஆகா!
சிறியார் துயில்வரு சிற்றிராப் பொழுதினில்
சிறகப் பயில் சிறு நடை விளைவறிதி.

விடியற்போதிலேதான் இயேசு தனிமையில் குன்றேறி நின்று இயற்கையின் அரையிருளில் அதன் உள்ளத்துடன்

உறவாடப் பயின்றார். புத்தர்பிரான் விடிய ஒரு கடிகை முன்பே எழுந்து ஆழ்நினைவமைதியில் திளைத்து வந்தார். இத்தகு செய்திகள் தற்செயலான நிகழ்ச்சிகள் அல்ல. அவர்கள் அரிய உள்ளக நிலைகளின் பண்புக்குரிய பயிற்சிப் பழக்கங்களே இவை. புத்தர் இப் பழக்கத்தைத் தம் சிடர்களுக்கும் வலியுறுத்தி வந்தார்.

விடியற்காலையில் சிந்தனைக்கு ஒருமணிநேரம்தர உனக்கு எக்காரணத்தாலேனும் வாய்ப்பில்லாமல்போனால், அதற்கு அடுத்தபடி சிந்தனைக்குரிய நேரம் ஒன்று உண்டு. அதுவே உன் நாள்அலுவல் முற்றியபின் நீ ஓய்வுகொள்ளப் போகும்போதுள்ள இராநேரம். துயிலெழுமுன் இயற்கை தரும் அமைதி நேரத்துடன், துயிற்படுமுன் இயற்கை தரும் இந்நேரம் பேரளவு ஒப்புடையது. ஆனால் கடுமையான உழைப்புக் காரணமாக இதுவும் உனக்கு அரிதாய்விட்டால், அப்போதும் நீ அயர்ச்சியுற வேண்டிய தில்லை. இயற்கைதரும் இவ்வமைதிநேரங்களுக்கு அடுத்த படியாக, உன் வேலையினிடையே உனக்குக்கிட்டும் ஓய்வுவேளைகளில் ஒரு சிறுபகுதியை நீ பயன்படுத்தலாம் ஓய்வுடன் ஓய்வாகச் சிந்தனையில் செலவிடும் இப்பகுதி உன் ஓய்வை ஊறுபடுத்தாது. ஏனெனில் ஓய்வுதரும் அமைதியின்பின் நீ முயற்சியில் பெறும் புத்தாற்றலைவிட, சிந்தனை அமைதியின் பின் நீ பெறும் கிளர்ச்சி மிகுதியா யிருக்கும். இத்துடன் சிந்தனையின்போது நீ பெறும்பயிற்சியால், உன் அகநாட்டமும் பண்பும் உயர்வுபெறும். உன்னுடன் உழைப்பவர்களுடன் உழைத்துக்கொண்டே நீ அவர்கள் உள்ளங்களுக்கெட்டாத உயர் அகவெளியில் உலவத் தொடங்குவாய். நாளடைவில் ஓய்வு நேரத்தில்மட்டுமன்றி, உழைப்பு நேரத்தில்கூட உன் உள்ளம் அறிவின் அறிதுயிலமைதியில் அளவளாவி ஒளிதிகழும்.

அகமுகச் சிந்தனையும் தன்னடக்க நிறைஅமைதியும் இணைபிரியாத்தோழமை உடையன. அகமுகச் சிந்தனை தன்னறிவைத் தூண்டுகிறது. தன் குறைபாடுகள், பிழைகள், தன் உள்ளார்ந்த அவா முனைப்புகள் ஆகியவற்றையும் பொருளுல

கின் வாய்மையையும் மாற்றி அது ஆராய்ந்து நன்முடிவு காண முயல்கிறது. தன்னையும் உலகச்சூழலையும் ஒருநிலைப்பட வைத்தாராய்வதால், ஏற்படும் நடுநிலைமையமைதியே வாய்மையை உணரும் பாதைக்கு வழிகாட்டி ஆகும். இந்த நடுநிலைமையில்லாதவர் சுக்கானில்லாமல் கடலில் மிதக்கும் கலங்கள் ஆவர்.

ஒருவேளை உன்னிடம் வெறுப்பும் சீற்றமும் அடிக்கடி வெறியாடலாம். நடுநிலை அமைதி பெற்றபின் இப்பண்புகளே சீற்றம் பொறுக்கும் பொறுமையமைதியாகவும், வெறுப்பையும் பகைமையையும் பொருட்படுத்தாது மன்னிக்கும் அருள்மைதியாகவும் மாறிவிடும். அன்பமைதி எல்லாக் கீழ்க் குணங்களையும் உயர் குணங்களாக மாற்றிவிடும். தனி மனிதனை இனத்தோடு இணைப்பதன்மூலம் மனிதன் தனித் தன்னலத்தின் சூழலில் ஏற்படும் வாழ்க்கையின் எல்லாச் சிக்கல்களையும் அது தீர்த்துவிடும். இத்தகைய அமைதி இல்லாவிடத்தில் மனிதன் அலைகடல்புயலில் மிதக்கும் ஒரு துரும்பு ஆவான். எந்தச் சிற்றலையும் அவனை நிலைகுலைத்து அலைக்கழியச்செய்யும். அமைதிமட்டும் இருந்தால், பேரலைகள்கூட அவன்மீது தாவிச் சென்றுவிடும்.

மனிதன் உண்மைப் பகையாவதெல்லாம் உட்பகையே. அது உண்மையில் அவன் உள்ளத்தின் புறப்பகுதியாகிய தன்னலப்பகுதியே. இது அதன் நிலையான பகுதியன்று, அடிக்கடி மாறக்கூடும்பகுதி. எளிதில் அதை மாற்றியமைக்கவும்கூடும். எளிதில் மாறிவிடாத உட்பகுதியே சமூக உள்ளமாகிய அன்புப்பகுதி. புறமனத்தை இவ்வன்புப் பகுதியின் ஆட்சிமூலம் இயக்கிவிட்டால், புறமனத்தின் பகைமை மாறிவிடும். அது உள்ளத்திற்கோர் அரணாய் விடும். சிந்தனை புறமனத்தையும் அகமனத்தின் அன்பமைதியில் தோயவைத்து, அதனையும் அதன் வாயிலாகப் புறப்பொருளுலகையும் இயக்கும். அவாக்கள் என்னும் சிற்றலைகள் புறமனத்தின் பரப்பில் எழுந்து புறப்பொருள்களின் கவர்ச்சியால் புயலாகுமுன்பே, உள்ளமைதி அவ்வலைகளை அமைதிப்படுத்திவிடுகிறது. துன்பங்கள் புற

மனத்தைத் தீண்டுமுன்பே, அக அமைதி அவற்றை எதிர்த்து நிற்கும் உரத்தை அளித்தும், அத் துன்பங்களையே இன்பசாதனமான படிப்பினைகளாக்கியும் உதவுகிறது.

ஆழ்ந்த சிந்தனை பொருள்களின் பண்புகளையும் காரண காரியங்களையும் தொடர்புகளையும் காட்டி, பொருளுலகு ஒரே அமைதியுடைய ஒருமையுலகு என்பதை விளங்கவைக்கிறது. புறஉலகில் அது மெய்ப்பித்துக்காட்டும் அமைதியே அகத்திலும் அமைதி உண்டுபண்ணக் காரணமாயிருக்கும். புறஉலகில்பொருள்கள்யாவுமே ஒன்றுட ஞென்று காரண காரியமாயிருக்கும் தொடர்புடையதாய் ஒருலகின் உறுப்புக்களாயிருப்பதுபோல, அதுபற்றிய உன் அறிவும் ஒருகூறுடன் ஒருகூறு தொடர்புடையதாய், காரணகாரிய இணைப்புப்பெற்று, ஒரே முழுநிறை மெய்ம்மையின் ஒழுங்குபட்ட உறுப்பமைதியாய் நிலவும்.

அகஅமைதி இங்ஙனம் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பற்ற நிலைமட்டுமன்று. அது அறிவு முரண்பாடும் அற்ற முழுநிறை அறிவமைதி ஆகிறது. புறஉலகின் ஒவ்வொரு புதுக்காட்சியும் புத்தனுபவமும் அறிந்த அறிவமைதியுடன் சிந்தனைத் தழலிலிட்டு ஒரே உருவில் உருவாக்கப்பட்டு விடுகின்றது. உணர்ச்சியற்ற அமைதிநிலை சிந்தனைக்கு உதவுவதுபோல, சிந்தனைதரும் இவ்வறிவமைதி தீயவாக்களைக் களைந்தொறுப்பதிலும், நல்லவாக்களை உருவாக்குவதிலும், நிறைவேற்றுவதிலும் பெரும்பயன் தந்து அமைதியை வளர்க்கிறது. அறிவும் ஆற்றலும் உடைய இவ்வமைதி முழுநிறை வாய்மை, முழுநிறை ஆற்றல், முழுநிறை இன்பம் நோக்கி இடையருது முன்னேறுகிறது.

அறிவமைதியுடையவன் மதஉணர்ச்சி உடையவனுயிருப்பான்; மதவெறியுடையவனுயிருக்க மாட்டான்! 'மதவெறிக்கும் மதத்துக்கும் எந்தத்தொடர்புமில்லை' என்பதையும், அது மதத்தைச் சாக்காகக்கொண்டு எழும் கீழ்த்தர மனித உள்ளத்தின் புறமனஎழுச்சியேயென்றும் அவன் அறிவான். மதத்தின் கிளை, உட்கிளை, வகை வேறுபாடுகள் ஆகியவை அவனை ஒருசிறிதும் அலைக்கமாட்டா; அது மட்டு

மன்று. வேறுவேறுமதங்களிடையேகூட அவன் பொது நிலையமைதி பேணுபவனுவான். ஒரே பரந்த கடலில் குடா வளைகுடாக்களெனவே அவன் அவ்வேறுபாடுகளை எண்ணு வான்.

மதவேறுபாட்டைப்போலவே மொழிவேறுபாடு, தேச இனவேறுபாடு, நாகரிகப் பண்பாட்டு வேறுபாடு, பழக்க வழக்க வேறுபாடு ஆகியவற்றிலும் சிந்தனைப் பயிற்சியும் மனஅமைதியும் உடையவன் அலைவுறமாட்டான். அவன் தன் மதம், தன்மொழி, தன்தேசம் ஆகியவற்றுக்குத் தன்னலமின்றி உழைப்பான். ஆனால், தன்னலம் தன் சமூகத்தின் ஓர் உறுப்பு என்று அவன் அறிவதுபோலவே, தன்மதம் உலகமதவாழ்வின் ஓர் உறுப்பு, தன்மொழி உலகமொழி வாழ்வின் ஓர் உறுப்பு என்பதையும் அவன் நன்கு ஒர்ந்துணர்வான். எனவே தனக்கு உழைக்கும்போது சமூகத்தில் பிறரை எதிர்க்கா மல், அவர்களுக்கும் உதவும் முறையில் உழைப்பதைப் போல, தன்மதம், தன்மொழி ஆகியவற்றுக்கு உழைக்கும் உழைப்பையே உலக மதவாழ்வுக்கும், மொழிவாழ்வுக்கும் உழைக்கவேண்டிய உழைப்பின் ஒருபடியாக அவன் கொள் வான். அவன் சமூகத்தொண்டிலும் முரண்பாடு எதுவும் இடம்பெருது. எல்லாத்துறையிலும் அவன் விருப்பு வெறுப்புக்கள், உழைப்பு ஆகியவை திட்டமிட்டவையாக அமையும்.

வடமீனைத் தொலைவிலிருந்து பார்ப்பவன் அதன் மெய் யான பாரிய அளவை உய்த்தறியமாட்டான். உறுபோராற் றல்கொண்ட தொலைநோக்கிக் கண்ணுடிகள்கூட அதனை அணுக்கமாகக்காண உதவாத அளவு அண்டங்கடந்த பெருந்தொலைவில் அதுஇருக்கின்றது. ஆனல், மனிதன் காட்சியாற்றல், காட்சிப்பொறியாற்றல் மேம்படுந்தோறும், அதன் பருமன், ஆக்கம், பண்பு ஆகியவைபற்றிய அறிவு வளர்ந்துகொண்டே போகும் என்பது உறுதி. ஆயினும் வடமீனின் திசை, அதன்தொலை ஆகியவற்றைப்பற்றிய மட்டில், தொடக்கத்திலிருந்தே பார்ப்பவன் அறிவு மாரு அறிவாயிருக்கின்றது. இதுபோலவேதான் மெய்ம்மையை

நாடி முயல்பவன் நிலையும் அமைந்துள்ளது. முழுநிறை மெய்ம்மை அவனிடமிருந்து எவ்வளவோ நெடுந்தொலைவில் தான் இருக்கிறது. அதன் எல்லையற்ற பாரிய அளவை அவன் இன்று அளந்தறியமுடியாது. ஆயினும் அதனை அவன் அகக் கண்கள் நோக்கிவிட்டால், அவன் அதை நோக்கிச் செல்வது உறுதி. *அது தன்காட்சியளவிலும் பாரிய அளவுடையது என்ற உணர்வு, அதன்திசை ஆகியவை அதை உணர்ந்த நாளிலிருந்தே உறுதிப்படுகின்றன.* அவன் முன்னேறிச் செல்லும் ஒவ்வொருபடியும், அதாவது அவன் அடையும் ஒவ்வோர் இன்பதுன்ப நிகழ்ச்சியும். அதன் ஆராவின்பத்தின் நுகர்வைப் பெருக்கிக்கொண்டேதான் இருக்கும்.

சிந்தனை முழுநிறைமெய்ம்மையின் திசையை மட்டுமே காட்டும். அதைநோக்கிச் செல்ல உதவுவது புறப்பொருளுலகில் அவன் கொள்ளும் தொடர்புகளும் செயல்களும் நிகழ்ச்சிகளுமே. இவற்றில் *அவன் அடையும் பயிற்சிகளும் படிப்பினைகளுமே அவனை அதன் பண்புகளை உணரச் செய்யும்.*

சிந்தனை, செயல் *ஆகியவற்றின் படிமுறை* வளர்ச்சி *பற்றிப் புத்தர்பிரான் திருவாய் மலர்ந்தருளி யிருப்பதாவது :—*

“முதலாவது சிந்தனை அன்புச்சிந்தனையாகும். எல்லா *உயிர்களின் நலங்களையும்—உன் எதிரிகளென நீ கருதுபவர்களின் நலங்கள் உட்பட எல்லார் நலங்களையும் அவாவும் முறையில் கருத்தைச் செலுத்தி உன் உள்ளத்தை நீ திருத்தி அமைக்க இச் சிந்தனை உதவவேண்டும்.*”

“இரண்டாவது சிந்தனை அருளிரக்கச் சிந்தனை ஆகும். *எல்லா உயிரினங்களின் துன்பங்களையும் நினைந்து நினைந்து, எல்லா உயிரினங்களின் இன்ப துன்பங்களையும் உன் இன்ப துன்பங்களாகக் கருதி அவற்றுடன் ஒன்றுபட்டுப் படர்ந்த இரக்கத்தால் நீ அருள்நிலை பெறவேண்டும்.*”

“மூன்றுவது சிந்தனையாக நீ எல்லா உயிரின் இன்பங்களிலும் *கருத்துச் செலுத்தி, அவ் வுயிரிகளின் மகிழ்ச்*

சியை உன் மகிழ்ச்சியாகக்கொண்டு அவற்றின்மீது ஆர்வம் பெருக்கவேண்டும்.''

"நான்காவது சிந்தனையாக நீ உன் அகத்திலுள்ள துப்புரவுக் கேடுகள் பற்றியும், உயிரினங்களின் நோய்நொடி சாக்காடு ஆகியவற்றுக்குக் காரணமான துப்புரவுக் கேடுகள், பழிதீங்குகள், ஊழல் உளைச்சல்கள்பற்றியும் கருத்துச் செலுத்தி, அவற்றைக் காரண காரியப்படுத்தியுணர வேண்டும். பரந்த மாபெருந் தீங்குகளுக்கு எவ்வளவு சிறு திறப்பட்ட போலி இன்பங்கள் காரணம் என்பதனை நீ உணரும் உணர்வு பெறவேண்டும்.

"ஐந்தாவது சிந்தனையே சிந்தனையின் நிறைசெல்வம். இன்பதுன்பங்கள், விருப்புவெறுப்புக்கள், ஆதிக்க அடிமைத் தனங்கள், செல்வ வறுமைகள் ஆகியவற்றில் நிலையாமையையும் வெறுமையையும் போலித்தன்மையையும் உணர்ந்து, அவற்றிடையே நீ நடுநிலைவிறமைதி பெறவேண்டும். பிறர்வாழ்வின் இன்பதுன்பங்களைத் தனதாகக் கொண்டு பயிற்சிபெற்ற அமைதிமூலமாகவே, தன் இன்பதுன்பங்களையும் பிறர் இன்பதுன்பங்களாகக் கருதும் பற்றற்ற நிலை எய்தி, அவற்றுக்கு அப்பாற்பட்டு நின்று வாழ்க்கையை வீறமைதியுடன் காணல்வேண்டும்.''

புத்தர் பிரானின் சீடர்கள் இப் படிகளின் மூலம் முழு நிறை வாய்மைபற்றிய மெய்யுணர்வை நோக்கிச் சென்றார்கள். நாமும் இதே படிமுறைகளைப் பின்பற்றலாம். அல்லது படிமுறைகளை மாற்றியமைத்துக்கொள்ளலாம். வாய்மையை நோக்கிச் செல்லும்வரை, படிமுறை எது என்பது முக்கியமன்று. செல்லும் திசைதான் முக்கியம். அத்துடன் வாய்மை என்னும் அக்குறிக்கோளிலுள்ள நம் ஆர்வம் எந்த அளவு விதிர்விதிர்ப்புடையதா யிருக்கிறதோ, அந்த அளவுக்கே நம் முன்னேற்றம் விரைவுடையதாயிருக்கும். நம் நெஞ்சம் அந்த ஆர்வத்திடையே எந்த அளவு அன்பின் மெய் வீரத்தால் விரிவடைகிறதோ, எந்த அளவு நம் தனி நிலைகடந்த பிற உயிரினங்களுடன் பொதுமுறையில் ஒன்று

பட்டு அகற்சி பெறுகிறதோ அந்த அளவு நம் முன்னேற்றம் நிறைவுடையதாயிருக்கும்.

கதிரவனொளியைப் பெற்று வளம்பெறும் வண்ணம் கற்கள் வளர்வதில்லை. மரம் செடிகொடிகள்தான் அதை நோக்கி வளரத்தக்க உயிர்ப்பண்பு அஃதாவது மென்மைப் பண்பும் நெகிழ்ச்சிப் பண்பும் உடையவையாய் இருக்கின்றன. ஆனால் அவற்றிலும் கொப்புகிளைகளைவிட இலைகளும் தளிர்களும், அவற்றைவிட மலர்களும் இத்தன்மையை மிகுதியாக உடையன ஆகின்றன. காலையிளம்பரிதியின் இளஞ்சூட்டையும் அமுத நிறக்கதிர்களையும் ஆவலுடன் அள்ளிப் பருகும் வண்ணம் மலர் தன் மெல்லிதழ்ப் பூட்டவிழ்த்து விதிர்விதிர்த்து விரிகின்றது. கதிரொளி உட்புகுவதற்காக இதழ்கள் வழிவிடுகின்றன. இதே முறையில் நீ உன் உள்ளத்தை மலர்போன்ற தூய்மையும் மென்மையும் நெகிழ்வும் உடையதாக்கு. அப்போதுதான் வாய்மையின் அன்பொளி அதனூடு சென்று பரவமுடியும்.

பொதுநல அவாஆர்வமென்னும் அகல்சிறகு விரித்து வானளாவிப் பற. போலி அவாக்கள் எனும் முகிலினங்கள் கண்டு அஞ்சாதே. அவை உள்ளத்துக்குத் தான் அருகே இருக்கின்றன. ஆகவே அவை உன்னைத்தான் வாய்மையாகிய கதிரவனிடமிருந்து மறைக்கின்றனவேயொழிய, இயற்கையாகிய எல்லையற்ற வானிடத்தில் கதிரவனொளி பரவுவதை அவை தடுக்கவில்லை. நிலத்தைப் போர்த்த போர்வையாகிய முகிலினங்கள் அசைந்து விலகும்போது அவை உன்னை வந்தடையும். நீ முகிலினங்களைத் தாண்டிப் பறக்கக் கற்றுக்கொண்டால் நீ வேண்டும்போதெல்லாம் அவற்றைக் காணலாம்.

இயற்கையமைதியுடன் ஒன்றிய முழுநிறை இணக்க அமைதி உன்னால் பெறக்கூடிய ஒன்றே என்பதை நீ மனமார நம்பு. கறையற்ற நிறைதூய்மை வாழ்வு வாழமுடியும் என்பதில் நீ திடமான பற்றுறுதிகொள். முழுநிறை வாய்மை உன்னால் எட்டிப் பிடிக்கத்தக்க ஒன்றே என்பதை அசைக்கமுடியாத ஆணிப்பிடியாகப் பிடி. இம்மூன்று நம்பிக்கைகளும் சிந்தனையற்ற

மற்ற நம்பிக்கைகளைப் போன்றவையல்ல. ஏனென்றால் அவை சிந்தனையைச் செயலாற்றவைக்கும் பண்புகள். சிந்தனைக்கும் அவையே தூண்டுதல் தருகின்றன. இந்த நம்பிக்கை உடையவர்கள் குணம் என்னும் கோதிலா ஒளிக் குன்றேறுவர். ஒளிரும் வான்முகட்டில் உயர்ந்து பறப்பர். இந் நம்பிக்கைகள் அற்றவரோ, அடிவாரங்களைச் சுற்றுவர்; இருண்ட குகைகளிலும் ஆழ்கசங்களிலும் உளைந் தழுந்துவர்.

நோக்கம், ஆர்வம், நம்பிக்கை, பற்றுறுதி, அமைதி, சிந்தனை ஆகிய இந்தப் படிகளில் ஏறிச்சென்று நீ தெய்விக அன்பு, தெய்விக நேர்மை, தெய்விகத் தூய்மை, தெய்விக அமைதி ஆகிய நற்பண்புகளின் தொகுதியை அடைவாய். இத் தொகுதியே முழுநிறை நன்மை அல்லது கடவுள். இப் பண்புகள் கைவரப் பெற்றவனுக்கு, பழமை என எதுவும் எங்கும் இல்லை. எல்லாம் புதுமையாய், புத்துருவும், புதுவடிவும், புது வண்ணமும் உடையனவாய், ஒரே புத்தொளியின் பல திறப் பண்பாரவாரம் ஆகின்றன. பொருளுலகைப் போர்த்த திண்ணிய போலித் திரை, திண்ணமிக்க ஊனக் கண்களின் காட்சி நமக்குத் தரும் போலித் தோற்றமே. மென்மையும் அரிய நுண்ணயமும் உடைய மெய்யார்வ உணர்வுக் கண்களுக்கு அத்திரை மிகவும் மெல்லிதாய், தாள்வலைபோன்று ஒளியூடுருவ வல்லதாய் அமைந்துவிடுகிறது. அத் திரை கடந்து பார்வையைச் செலுத்தினல், ஆன்மிக உலகின் உண்மைநிலை தெளிவாகும். திரையின் இப்பாலுள்ள உலகின் இடவேறுபாடு, காலவேறுபாடு, திரைக்கு அப்பால் இருப்பதில்லை. வடிவுருக்களுக்குரிய இடமும் பிறப்பு வளர்ச்சி இறப்பாகிய காலமும் கடந்த அவ்விடையறு மெய்ம்மையில் கருத்தூன்றிப் புற உலகில் மிதந்து செல்பவரே உயிர்விடு பெற்றவர் (சீவன் முத்தர்) ஆவர். அவர்களே தேவர்கள் ஆவார்கள்.

அறிவுத்தாரகை

“ கண்ணன் பிறப்பும் கருதுபுத்தர் எசுபிரான்
வண்ணப் பிறப்பும் வரவுணர்த்தும்—விண்ணகத்தின்

நுண்மீனொளியே, நுனித்துன்னை நோக்கியவர்
எண்மானம் என்னென்றியம்புகேன்?—கண்மயங்கி
வையம் துயின்று வளர்கள் ளிரவதனின்
கொய்யும் இருளில் தம் கூர்விழியின்—பொய்யாத
உள்ளொளியைக் கண்டார் இதுவியப்பே!—அள்ள அள்ளக்
குன்றா அருட்செல்வன் கோவலர் தம்சேரிக்
கன்றினிடை ஏகிக் கனிவுடனே—சென்றங்கே
தங்கி இருந்தான் இதுவும் தரும்மலைப்பே!
பொங்கும் இதன்உட் பொருள் கேளீர்:—எங்குமுள்ளான்
இங்குமுள்ளான் அங்குமுள்ளான் என்றேத்தும் மெய்ப்
எங்கெங்கும் தேடி இடர்ப்பட்டே—தங்கச் [பொருளை
சிலைகள் வடித்தார், செயல் பல செய்தார்,
கலைகள் படித்தார், களைத்தயர்ந் தார்; இந்
நிலையில் பயில்நீள் நெறியின்—தொலையாத
ஆயா மடமை அதுவே இரவின் இருள்;
மேயும் அவாக்கள் விரியா னிரைகளவை
தோயும் தொழுவம்; அதனுள்ளே—தோயாது
தொக்குறையும் தூய உயிரே பரமனொளி
புக்குறையும் ஏசுபிரான், புத்தன், புகழ்க்கண்ணன்!
மிக்கார் அருட்கனிவில் மேவியே—பொய்க்கோலப்
போலி மத வாத இருளகற்றிப் போந்திட்ட
சீல ஒளியின் திகழ்துணையால்—ஞாலத்து
எளியார் எளிமையின் இன்கனிவி னூடே
தெளிந்தார் இறை உருவம் தேர்ந்து;—தெளிவிலா
வாத எதிர்வாதந் தன்னிலும் அன்பிலா
நீதி, உயிர்ப்பில் நெறியிலும்—பேதம்
பயிலும் வழக்கில் அலைந்திளைத்துப் பல்கால்
மயலுற் றிடர்ப்பட் டுழலும்—இயலொளியை
நேராக அன்புற்றார் சேர்ந்தார் பே ரின்புற்றுச்
சீராளும் செல்வம் சிறந்து.”

உ. இருதலை மணியம்

தன்முனைப்பும் வாய்மையும்

மனித உள்ளம் இரண்டு அரசுகளின் போர்க்களம். மனிதனை ஆட்சிசெய்ய அவ்விரண்டும் அக்களத்தில் நின்று ஓயாது போரிடுகின்றன. அவ் இரு அரசுகளுள் ஒன்று தன்முனைப்பு. அதனை நாம் பொருளுலகின் சார்பான, "உலகரசு" என்று கூறலாம். மற்றென்று வாய்மை அல்லது கடவுளின் சார்பான "ஒளியரசு." உலகரசு 'உலகக் கோமான்' ஆகிய தன்முனைப்பின் ஆட்சியிலுள்ளது. மற்றது தந்தையாகிய எம் இறைவன் ஆட்சியிலுள்ளது. தன் முனைப்பின் ஆட்சியே இறையாட்சி யமைதிக்கு எதிராக உணர்ச்சிபேதங்கள், தற்பெருமை, பேரவா, செருக்கு, தன்னடம் ஆகிய இருளாற்றல்களை இயக்குகிறது. வாய்மையோ இவற்றுக் கெதிராக மெல்லமைதி, பொறுதி, தூய்மை, தன்மறுப்பு, பணிவிணக்கம், அன்பு ஆகிய எளிமைவாய்ந்த, நொய்ம்மையும் நெகிழ்வும் தொய்வும் உடைய ஒளிபடர்ந் தொளிரவல்ல பண்புகளை இயக்குகிறது.

ஒவ்வோர் உள்ளத்திலும் இத்தகைய போராட்டம் ஒன்று நடந்து கொண்டிருக்கிறது. போராட்டத்தில் ஒவ்வொரு படைஞனும் இரண்டு எதிரெதிர் தரப்புக்களில் யாதாமொரு தரப்பில் சேரவேண்டியது இன்றியமையாதது. அதுபோலவே ஒவ்வோர் இதயமும் தன்முனைப்பு, வாய்மை ஆகிய இரு படை யாட்சிகளுக்குள் ஒரு படையாட்சியின் கீழ்ச்சேர்ந்து அணியமர்வு பெறவேண்டும். இரண்டுக்கும் இடைப்பட்ட இடை வழித்தரப்பு எதுவும் இருக்கமுடியாது. "தன்முனைப்பு என்ற ஒன்று உண்டு. வாய்மை என ஒன்று உண்டு. தன்முனைப்பு இருக்குமிடத்தில் வாய்மை இடம்பெறுது. வாய்மை இருக்குமிடத்தில் தன்முனைப்பு இடம்பெற மாட்டாது" என்றார் வாய்மையின் போதகராகிய புத்தர்பிரான். அருளாளவந்த இயேசுபெருமானே, "எந்த மனிதனும் இரு தலைவர்களுக்கு ஆட்பட்டிருக்க முடியாது. அவர்களுள் ஒருவரிடம் நேசங்கொண்டால், மற்றவரை

மனமார வெறுத்தாகவேண்டும். அல்லது மற்றவரைப் பற்றிக்கொண்டு முன்னவரை இழித்தாகவேண்டும். 'திரு' மகளையும் இறைவனையும் ஒருவரே ஒரேமூச்சில் வணங்கிப் பின்பற்ற முடியாது" என்று கட்டுரைத்தார்.

வாய்மை என்பது எளிமை வாய்ந்தது வளைவு நெளிவின்றி நேரடியானது. எத்தகைய உறழ்ச்சி பிறழ்ச்சிகளுக்கும் வகைதொகைச் சிக்கல்களுக்கும் இடம்தராதது. ஆனால், தன்முனைப்போ சூழ்ச்சித்திறம் வாய்ந்தது. பாம்பு போல் வளைந்து நெளிந்து பிறழும் நுண்ணயத்திறங்கள் உடையது. எல்லையற்ற எத்தனையோ மடிப்பு தொகுப்பு உறழ்வுகளுக்கு இடம்தருவது. மருள்வயப்பட்ட தன்முனைப்பின் அடியார்கள் உலகியல் அவாக்கள் ஒவ்வொன்றையும் நிறைவேற்றிக்கொண்டே வாய்மையையும் இழவாதிருக்கலாம் என்னும் மாய இன்பப் பகற்கனவு காண்கின்றனர். ஆனால், வாய்மை நெறியாளர்களோ வாய்மையின் பலிபீடத்தில் தங்கள் தன்முனைப்பையே பலியிட்டு வழிபாடாற்றுகின்றார்கள். உலகியல்பற்று, தன்னலவேட்டை ஆகியவற்றின் தொற்றுக்களிலிருந்து அவர்கள் விழிப்புடன் எப்போதும் தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்கின்றனர்.

வாய்மையை உணர்ந்து அதை வாழ்க்கையிலே நிலை பேறுடைய ஒன்றாக்க நீ விரும்புகிறாயா? அப்படியானால் நீ எப்போதும் எதையும் அதற்காகத் துறந்துவிட ஒருங்கியிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் தன்முனைப்பின் கடைசித் தடத்தின் சாயலும் அகன்றபின்பே வாய்மையின் முழுநிறை செவ்வொளியை நீ கண்ணாரக் காணக்கூடும். "நாள் தோறும் தன்னை மறுப்பவனே என்னை ஏற்கத் தக்கவனாவான்" என்று இயேசுபிரான் கூறியது இதனாலேயே ஆகும். உன் கீழ்த்தரப் புலன் சார்ந்த இன்ப அவாக்கள், உன் குருட்டுத் தப்பெண்ணங்கள், உன் தவிப்பட்ட கருத்துக்கள் ஆகியவற்றை விட்டொழித்துவிடு. அதன்பின்பே வாய்மையென்னும் இடுங்கிய நேர்நெறியில் நீ நுழைந்து செல்லமுடியும். அதனுள் நீ காணும் அமைதியை உலகிலுள்ள எதுவும் உன்னுடன் வந்து பங்குகொள்ளமுடியாது.

தன் முனைப்பின் முழுமறுப்பு, முழு ஒழிப்புத்தான் வாய்மையின் முழுநிறை படிவத்தை வெளிப்படுத்தும் என்று எல்லாச் சமயங்களும், எல்லா மெய்விளக்க முறைகளும் வலியுறுத்தியது இதனாலேயே.

தன்முனைப்பின் மறுப்பே வாய்மை. அதுபோல வாய்மையின் மறுப்பே தன்முனைப்பு. தன்னை இறக்க விட்டவன் வாய்மை ஒளியில் மீண்டும் புதிதாக மறுபிறப் படைகிறான். தான் வாழ எண்ணுகிறவனிடமிருந்து வாய்மை மறைந்து உறைகிறது.

தன்முனைப்பைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் வரை மனிதனின் வாழ்க்கைப்பாதை பல இன்னல்களும் இடையூறுகளும் துன்பங்களும் நிறைந்ததாகிறது. மீட்டும் மீட்டும் கட்ட நட்டங்களும் கடுந்துயர்களும் மனக்கசப்புக்களும் அவனை வந்தடுக்கின்றன. வாய்மைவழியைப் பின்பற்றி விடுதலை பெற்றவனுக்கோ, இவற்றின் தொடக்கு விட்டுப் போகிறது. துயரமோ மனக்கசப்போ அவனைத் தொடர்வதில்லை, தொடுவதுமில்லை.

வாய்மை தன்னியல்பில் ஒளிமயமானது. அது இருளில் இருளடைவதில்லை. மறைந்துலவுவதுமில்லை. அது ஒளியூடுருவிச் செல்லத்தக்க பளிங்கு போன்றது. அத்துடன் அதுவே என்றும் நிலைபெற்ற பேரொளியாக ஒரே நிலையில் நின்று இலங்குகிறது. ஆனால் கண்ணொளியற்ற குருட்டுத் தன்முனைப்பு வழிதவறிச் செல்வதுடன் வாய்மை இருக்கும் திசையையும் அறியாது தியங்குகிறது. பகல் தன்னியல்பில் ஒளிமயமாகவே இருந்தாலும், குருடனுக்கு இருள்மயமானதே. அவன் வெளியிடத்தின் ஒளியைக் காணாது வளைவு நெளிவுகளைத்தான் மெய்யால் தடவி உணர்வான். வாய்மையொளி காணாதவர் உணரும் உலகும் குருடன் தடவிச்செல்லும் இக் குருட்டு இருள்வழி போன்றது. ஒளியில் நன்மை தீமைகளின் மெய்யுருவங்களை மனிதன் அறிவான். ஆனால் குருடனை நன்மை தீமைகள்தான் தாமாக வந்தடைய வேண்டும் நிலை ஏற்படுகிறது.

இந் நிலையில், நன்மைகள் தாமாக வந்தடைவதில்லை, தீமையே அடையும் என்று கூறத் தேவையில்லை.

வாய்மையே இயற்கையின் நிலைபெற்ற மெய்ம்மை; அதுவே இயற்கையின் அகஇசையமைதி, அதன் முழு நிறை நேர்மை, அதன் இடையறு அன்புத் தாயகம். அது கடல்போன்றது; என்றும் அளவில் கூடுவதுமில்லை, குறைவதுமில்லை. அது எவரையும் எதனையும் சார்ந்ததன்று: ஆனல், எல்லாரும் எல்லாமும் அதைச்சார்ந்தே இயங்க வேண்டும். அதை மறைக்கும் ஆற்றல் தன்முனைப்பு ஒன்றுக்குத்தான் உண்டு. தன்முனைப்பின் பலதிறப்பட்ட படைப்புக்களான ஐம்புலஇன்பம், செருக்கு, தருக்கு ஆகியவை அதைப் பலவகையில் நிழலடிக்கின்றன அல்லது இருளடிக்கின்றன.

தன்முனைப் புடையவனிடமிருந்து வாய்மை யுடையவனைப் பிரித்துக் காட்டும் முனைப்பான பண்புக்கூறு பணிவிணக்கமே. இது வீம்புத் தற்பெருமை, முரண்டுப் பிடிவாதம், தற்செருக்கு ஆகியவற்றின் எதிரிடைப்பண்பு. வாய்மையுடையவன் தான் கொண்டது வாய்மை எனத் தருக்குவதில்லை. அவன் வாய்மையை நாடுகிறான். நிலையிலாக் கருத்துக்கள் கடந்து நிலையான அதன் வடிவத்தை ஆராய்ந்து தேடுகிறான். தன்முனைப்புடையவனோ, கண்ட கண்ட கருத்துக்களை யெல்லாம் வாய்மைகளாகக் கண்டு, மெய்யான வாய்மையை மட்டிலும் இழந்துவிடுகிறான். வாய்மையுடையவன் எல்லா மக்களையும் அடிப்படையில் வேற்றுமையில்லாமல் பார்த்து, எல்லாரிடமும் அடிப்படை வேறுபாடின்றி நேசம் செலுத்தி, அவரவர் பண்படிப் படையாகவும் கருத்தடிப் படையாகவும் வாய்மையுடையவர்களை வரவேற்கிறான். தன்முனைப் புடையவன் தன் மனங்கொண்ட கருத்தையே நிலையான வாய்மையாகக் கொண்டு, தன் நிழல்களைப் பெருக்கி வாய்மைக் கெதிராக ஒரு தடையரணை வளர்த்துக் கொள்கிறான். ஒருவன் அன்பின் ஒளியில் வாய்மையை எங்கும் காண்கிறான். மற்றவன் தன்னல

இன்பநாட்டமென்னும் இருளிலும் அதன் ஒளிப்படாத இடந் தேடித் தடவுகிறான்.

பெருத்த வாதச் சிக்கல்களில் ஈடுபட்டும் வாத எதிர் வாதப் போரிட்டும் பலர் வாய்மையைப் போராடிப் பெற்று விடவோ, போராடிப்பாதுகாக்கவோ முனைகின்றனர். ஆனால், இம்முறையில் அவர்கள் பாதுகாப்பது தத்தம் திறத்துள்ள நலங்களையும் தற்கருத்துக்களையுமே யன்றி வேறெதனையு மன்று. வாய்மை நாடுபவன் பாதுகாக்க வேண்டுவது வாய்மையையன்று, தன்னைத்தான் பாதுகாக்கவேண்டும்; அதுவும் தற்கருத்துக்களிலிருந்து, தன்முனைப்பி லிருந்தே தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஏனெனில், வாய்மை நித்தியமானது, எங்கும் நிறைந் தொளிவீசுவது. சாத்தன் கருத்தும் சாத்திகருத்தும், கொற்றன் கருத்தும் கொற்றி கருத்தும் அதை எதுவும் செய்யமாட்டா. அவை வாய்மையை அழிக்கமாட்டா. வாய்மை எய்தப் பெறுது தம்மையே தாம் அழித்துக்கொள்ளும். ஏனெனில் தனிப் பட்ட கருத்துக்களின் தனிமுனைப்புக்களை அழிப்பதா லேயே வாய்மை கைகூடப் பெறும்.

தத்தம் சமயம் அல்லது உட்சமயம் அல்லது கட்சி அல்லது கோட்பாடே நிலைபெற்றதென வாதிடும் சழக்கர் சத் துருவான சத்தியம் அல்லது வாய்மையை உணரமாட்டா தவர்கள் ஆவர். தத்தம் சமயமும் கட்சியுமே சரி என்று பிடிமுரண்டு வாதம் செய்து அதற்கு ஆட்சேர்த்துத் திரிவ தால் அவர்கள் போலி வாய்மை அதாவது பொய்மைக்கே உழைப்பவராகின்றனர். ஏனெனில், வாய்மை தங்குதடை யற்ற அகல் வெளியில் நிலவும் ஒளி. அது ஒரு சமயம், ஒரு கருத்து ஆகிய சிறு பேழைகளுக்குள் அடைபடுவ தன்று. சமயங்களும் கருத்தும் அப் பேரொளியைக் காணும் பலவகைக் கண்ணாடிகளாகத் தான் நிலவமுடியுமே யன்றி, அதை அடைத்துக் காக்கும் பேழையாக அமைய முடியாது. வழிகள் பல. ஆனால் குறிக்கோள் வழிச் செல்பவை எல்லாம் நல்வழிகளே. தவறான வழி ஒருவழி தான். அது திறந்த வழியுமன்று. அத்துடன் தன்முனைப்பு,

கட்டுப்பாடு, குருட்டு நம்பிக்கை ஆகியவற்றில் அடைபட்டுக் கிடந்துழலும் நெறியை ஒரு நெறி யென்றுகூடக் கூறமுடியாது. ஏனெனில், அது இருதிசை திறந்துள்ள நெறியன்று. ஒரு திசை வாயிலுடைய குருட்டுப்பாதை. அது மறுதிசையில் அடைப்புடைய இடர்ப்பொறியேயாகும். சமய வினைமுறைகள், சமயமுடிபுகள் ஆகியவை வாய்மைக்கு வழிமுறைகளாகாத இடத்தில், அடைபட்ட வழிகளே. அதுமட்டுமன்று. அவை வாய்மையருகே செல்லாமலே அடைபட்டுவிடுகின்றன. அவற்றின் மயிரிழைச் சிக்கல் விளக்கங்கள் முன்னேறிச் செல்லுவதற்கான வழிகாட்டிகளல்ல. வளைய வளைய அலையவிடும் அடைப்புப் பாதையின் திருகுமுருகுகளே அவை.

நீ வாய்மையின் சேயா, தன்முனைப்பின் அடிமையா என்பதை நீயே உன்னை அகமுகமாக ஆராய்ந்து கண்டுணர்வது எளிது. உன் உள்ளத்தில் ஐயம், பகைமை, பொறாமை, சிற்றின்ப அவாக்கள், தற்பெருமை ஆகியவற்றுக்கு மிகுதி இடம் ஏற்பட்டுள்ளதா? அவற்றை எதிர்த்து நீ முனைந்து போராடுகிறாயா? உன் உள்ளத்தில் அவற்றுக்கு இடங் கொடுத்தால், அல்லது இடங்கொடுத்து அவற்றுடன் போராட மறுப்பவனானால், நீ தன்முனைப்பின் அடிமைதான். அவற்றுக்கு இடந்தராமலோ, தந்தபின் அவற்றுடன் போராடியோ வருபவனாக நீ இருந்தால், நீ வாய்மையின் சேயாகலாம்.

நீ மட்டிலாத் தன்முரண்டு உடையவனாய், தன் ஆதாயத்தில் மட்டற்ற ஆர்வமுடையவனாகவும் தற்போக்குடையவனாகவும் தன் காரியக்குட்டியாகவும் இருந்தால், நீ அடிமை. பணிவும் இணக்கமும், மென்மையும் பொதுநல நோக்கும் உடையவனாய், தன்னடக்கத்தில் கருத்துடையவனாய் நீ இருந்தால்மட்டுமே நீ விடுதலை பெற்றவனாக, தனக்குத்தான் தலைவனாகக் கருதப்படத் தக்கவன் ஆவாய்.

நீ பணத்துக்காக, கட்சி, ஆட்சி ஆதிக்கத்துக்காக, தன் புகழ்விருப்பினால் தூண்டப்பட்டு, பகட்டாரவாரத்தை நாடி வாழ்கிறாயா? அப்படியானால் நீ செல்லும் வழி

அடிமைகள் ஏறிச்செல்லும் வழிதான். நேர்மாறாக, கடைசிப் படியிலும் மனநிறைவுடையவனாய், உன்னைக் கடந்து செல்பவர் கடந்து செல்லும் போதும் கருத்து உலையாதவனாய், பிறரால் கவனிக்கப்படாமலே வாழ்வதில் வெறுப்பற்றவனாய் இருக்கிறாயானால், நீ அடிமைத் தளைகளுக்கு அப்பாற்பட்டவன் ஆவாய்.

உன் உள்ளத்தில் செருக்கும் இறுமாப்பும் இருக்குமானால், நீ எந்தக் கடவுளை எவ்வளவு ஆழ்ந்து சிந்தித்து வழிபட்டு வணங்கினாலும், உன் தன்முனைப்பே உன் தெய்வமாய் அமையும். நேர்மாறாக உள்ளத்தில் பணிவு இருக்குமானால், நீ கடவுளை வணங்காவிட்டாலும் அவர் உன் விருப்பறிந்து நடப்பார். இது உறுதி. ஏனெனில் கடவுள் அத்தகைய உள்ளங்களிலேயே இடையறாது தங்குவார்.

வாய்மை நாடுபவர்களைக் கண்டறிவது எவ்வாறு என்பது பற்றித் தெய்வத் திருப்பாடலில்[1] திருவளர் கண்ணபெருமான் கூறியது காண்க.

அஞ்சாமை, ஒருமுக மார்ந்த செஞ் சிந்தனை,
நெஞ்சாரும் மெய்யுணர்வு நாடும் நிறையமைதி,
தளைநீத்த கையுடன் அவாக்கள் தளைப்படுத்தி
வளைத்தடக்கும் ஆற்றல், மருவுறும் நற்பற்று,
கலைபயில் நல்லார்வம், கவினார்ந்த மெய்ப்பணிவு,
நிலைநிமிர் பேராண்மை, நீடுபல் உயிர்நேயம்,
வாய்மை, முனியாமை, மாற்றார் நலம்விழையும்
தூய்மை, நிறையமைதி, தோலாத நல்லறம்,
பிறர்குறை காணாப் பெருந்தகைமை, நெஞ்சீரம்,
பெறுமவற் றுள்ளே நிறைவுபெறும் பீடுள்ளம்,
பொறுமை, உள்ளூரம், பொறுப்புணர்ச்சி, பண்பிணக்கம்,
குறுகிய வன்பழி கொள்ளாக் குணநலம்,
தருக்கும் செருக்கிலாத் தகைமை இவையே
திருக்கிளர் பாரதச் செம்மால், வானகச்
செந்நெறி பதியுறும் சேவடி
மின்னெறி யாளர்க்கு மேவிய பண்பே.

---

1. பகவத்கீதை.

வாய்மை ஒன்று. அதற்கு இட்டுச்செல்லும் வழிகள் தான் பல. ஆனால் தன்முனைப்பின் பாற்பட்ட மனிதர்கள் இதனை மறந்துவிடுகின்றனர். அவர்கள் மெய்யான வாய்மை ஒன்று நீங்கலாக வேறு எத்தனையோ வாய்மைகளை மேற்கொள்கின் றனர். ஆனால் அத்தனையிடையிலும் அவர்கள் வழிமட்டும் ஒன்றே. அது தத்தம் சமயம் அல்லது சமயக்கிளை அல்லது சமயக்கட்சி அல்லது கோட்பாடே என்று சாதிக்கப் பார்க்கின்றனர். அதுமட்டுமோ? அவர்கள் வாய்மைக் குரிய வழி நேரானது என்று கொள்ளாமல், அது வளைந்து வளைந்து பல கவர்விட்டுச் சிக்கலாயிருப்பது என்றும் கொண்டு, அச் சிக்கல்களுக்குள் சிக்கி அழுந்துகின்றனர்.

வாய்மையின் மெய்யொளியை நீ காணவேண்டுமானால், உன் சமயமே மெய்ச் சமயம், உன் கருத்தே மெய்க்கருத்து, உன் நலமே ஒரு தனிநலம் என்ற குறுகிய தனிமதிப் பெண்ணங் களை விட்டுவிடு. கடவுளும் வாய்மையும் அறிவுக்கெட்டா தன. எளிதில் உணரப்படாதன என்று காட்ட, ஆய்வுரை வாதச் சிக்கல்களை வளர்த்து அவற்றில் அமிழ்ந்து இறு மாப்புக்கொள்ளாதே. அறச்சிந்தனை என்னும் நெய்த்திரி மீது உன் அறிவு ஒளிபெறட்டும்.

பழிபாவம் என்பவைகள் புறச் செயல்களில்தான் இருக்கின்றன என்று எண்ணாதே. அவற்றின் பெரும்பகுதி, வேர்ப்பகுதி முற்றிலும் புறச்செயல் கடந்து அகத்திலேயே கருக்கொண்டுள்ளது. புறச்செயலில் பழி நீக்குவதைக் குறி யாகக் கொண்ட பலர் புறத்துறவு மேற்கொண்டு அவலமுறு கின்றனர். இது பழிபாவத்தின் தழைகுழையாகிய சிறு சினைகளைக்குறைத்து அதன் அடிமரத்தையும் வேரையும் பெருக்கும் செயலாகவே முடியக்கூடும். ஆடையணியை விலக்குவதனால், ஒருவன் பகட்டாரவாரத்தை விலக்கியவன் ஆகமாட்டான். உரையை விட்டதனால், அவன் அவாக்களை ஒழித்தவன் ஆகமாட்டான். வீடு குடிவிட்டு விலகிக் காட்டில் உறைவதனால், அவன் தன்முனைப்புக் குறைந்து விடாது. புறச்செயலும் சின்னமும் அகப்பண்பை வளர்ப் பவை அல்ல, அதன் வளர்ச்சி தளர்ச்சிகளைக் காட்டி எச்சரிப்

பவை. புறவிலக்குச் செய்தபின் இவ்வெச்சரிக்கை அற்று விடவே, அகப்பண்புகள் உள் முதிர்வடைந்து முற்றிவிடு கின்றன. புறத்துறவு இங்ஙனம் புறத்தே துறவாகி அகத்தே தீமை வளர்க்கும் நச்சுப்பண்பாகி விடுகிறது.

புற உலகிலேயே புற உலகப் பற்றற்று அக உலகின் நிறை அமைதியில் நிலவுதலே மனிதனின் முழுநிறை இன்ப அமைதி ஆகும். அது தோலா நிறைவெற்றி. அதுவே வாய்மையின் குன்றேறி நின்று நிலவும் குளிர்நிலவொளி.

நெறியடுத்தனை: நீடிய வெறுப்பொடு துயரம்
தறிபடுத்தனை; தகையிலா ஐம்புலக் கள்ளர்
மறிபடுத்தனை; மாசுக ளனைத்தின் வேர் அகற்றிக்
குறியடுத்தனை; கொள்கையில் நின்றனை குறியாய்!

தன்னை வென்றபின்பே பொருள்களின் தகுதிகளையும் அவற் றின் மெய்ம்மையான தராதரத்தொடர்புகளையும் நீ காண்பாய். உணர்ச்சி எழுச்சிகள், தப்பெண்ணங்கள், விருப்பு வெறுப் புக்கள் உடையவர் இவற்றை உணரமாட்டார்கள். ஏனெ னில் இவ்வுணர்ச்சிகளின் வழியே எல்லாப் பொருள்களின் காட்சியறிவும் அவர்கள் அகக்கண்களில் மாறுபட்டுத் தோன்றும். அவர்கள் கண்ணிருந்தும் காணாதவராவர். காதிருந்தும் கேளாதவரேயாவார். அது மட்டுமன்று. கண் ணில்லாதவர் நிலையைவிட அவர்கள் நிலை பொல்லாதது. ஏனெனில் கண்ணில்லாதவர் காணமாட்டார், அவ்வளவே! காண்பதாக எண்ணிப் பிழையைப் பிழையாக்கிக்கொள்ள மாட்டார். புறக்குருடர், புறச்செவிடர் நிலையைவிட இந்த அகக் குருடர், அகச் செவிடர் நிலை பலவகையிலும் ஆரிடர் தரத்தக்கது.

அமைதியின் நேசத்திலும் அதனால் ஏற்படும் பாசத் திலும் ஈடுபடுபவர் ஏசலிலும் பூசலிலும் எங்ஙனம் கைகலப் பர்? அவ் வலைகளில் அசையாது அவர்கள் வாழ்வில் இயங் குவர். "அலைகளைவிடக் கடல் பெரிது; முகில்கள் சென்ற பின் கதிரவன் ஒளி நின்றியங்கும்; தேய்ந்தபிறை மீண்டும் வளர்ந்து நிறைவுறும்" என்ற மெய்ம்மைகளை அறியும்

அவர்கள் அலைகள், முகில் நிழல்கள், பிறைத்தேய்வுகள் ஆகியவற்றுக்காகக் கலக்கமுறமாட்டார்கள்.

ஐம்புலவேட்கையாகிய வலங்கொண்ட, ஆனால் நிலையில்லாத, போலி இன்பங்களில் பற்றுடையவர் வாழ்க்கை யார்வத்தின் பயனாகவே வாழ்வை இழப்பர். தசைப் பற்றாலே துன்பப்புயலில் தடுமாறுவர்; இன்ப நிலவில் தடம் மாறுவர். துன்பவிதை விதைத்து, துயர அறுவடை அறுத்துச் சோகிப்பர். அவர்கள் அடையத்தகும் ஆறுதல் ஒன்றே ஒன்றுதான்; துன்பமிகுதியால் அவர்கள் புறஞ் செல்லும் வழியில் எய்ப்புற்று, அது கடந்த உயர் பொருள் ஆகிய கடவுள் கருத்து என்ற சேமவைப்பில் கருத்துச் செலுத்தக்கூடும். புறங்கடந்த உயர்சிந்தனை அவர்களைப் படிப்படியாக ஈர்த்து அகத்திசையில் அவர்கள் கருத்தைத் திருப்பக்கூடும். அனுபவ வாயிலாக இப் பரிபக்குவநிலை அடைந்தவர்களே வாய்மை வழியில் காலடிபதிக்க எண்ணும் அகச்செல்வர் ஆவர். தீமையினின்றும் நன்மைக்கும், நன்மையினின்றும் வாய்மைக்கும் இங்ஙனம் வழி பிறக்கின்றது.

ஆசையின் முறிவினால் ஒருவருக்கு மீண்டும் ஆசையே தான் தோன்றுமானால், அந்தச் செக்குமாட்டுப் போக்கு அவர்களை ஒரே நச்சுச் சுழலில் சுழற்றிச் சுழற்றிப் பேயாட்டமே ஆட்டுவிக்கும். ஆசையின் முறிவிலிருந்து ஆசை முறிப்புக்கு அவர்கள் முயலும் நாளே இந் நச்சுச் சுழலிலிருந்து அவர்கள் முன்னேறும் முதற்படியாகும். ஆசை நிறைவினால் ஆசைபெருகும் போதும் இதே போன்ற எதிர் சுழல் உருவாகிறது. ஆனால், இது பழைய நச்சுச் சுழலில் சிக்கவைத்து அதன் மூலமே நன்மைக்கு வழிகாட்டக் கூடும். இதனாலேயே கீழின்பத்தின் காட்டுப்பாதை துன்பமாகிய நாட்டுப் பாதைக்கும், அத் துன்பப்பாதை உயர் இன்பமாகிய நாடுநகர் அகவழிகளுக்கும் இட்டுச்செல்பவை ஆகின்றன.

தன் பிழையால் இன்னலுறுபவன் தன்னை நொந்து தற்கழிவிரக்கங் கொள்கிறான். மட்டற்ற கழிவிரக்கம் மனக்

கசப்பூட்டித் தன்னம்பிக்கையை அழித்து முயற்சியைத் தடுக்கும். ஆனால், இவ்விழிநிலை நீடிக்காது. உயிரின் அகவியல்பே இதனை மாற்றியமைத்துவிடும். பொதுவாகக் கழிவிரக்கம் இன்னலின் படிப்பினைகளில் கருத்துச் செலுத்தி வாழ வழிவகுக்கும். ஆனால் தன் பிழைக்கு வருந்தும் கழிவிரக்கத்தை விடத் தீமைக்குப் பிறர் காரணமெனக் கருதி நையும் நைவு கொடியது. ஏனெனில் இது தன்முனைப்பு அடிப்படையானது.

தன்முனைப்பே உள்ளம் தளைக்கும் தனித்தாழ்;
தாழ் அவிழ்க்கும் மெய்த்திறவு தாங்கி வருந்தெய்வ
நன்மகனே வாய்மை; அவன் வருபோழ்தத்தே
நாடி அழைக்குமுன் நாடி எதிர்செல்வீர்!
சென்மின் அவன் செல்திசை இருள் சாரினும்
சீரொளியை நாடிச் சென்றத் திறவெடுத்து,
நம்முள் அப் பேரின்ப வாயிலின் தாழ்திறந்து
நோக்கரிய பேரொளியை நோக்குவிப்பன் ஆங்கவனே!

உலகு துன்பமயமானதல்ல. ஆயினும் துன்பம் உலகமயமானது. அது புற உலகிலிருந்து தோன்றி அகநோக்கற்றவர்களின் சூழலில் உலகேயாக மயங்கிக்கிடக்கிறது. அவர்கள் என்னும் அகக்கோளாறுகள் அதற்கு மாய இன்பப் பூச்சுப் பூசி விடுவதுடன், வாய்மைஒளி அவற்றின்மீது படியாமல், இன்னல்களாகிய கருஞ்சாயலை அதன்மீது படரவிடுகிறது. துன்பத்தை நீக்கி இன்பத்தை நாட விரும்பும் அவர்களின் அடிமைகளை இவ் விருவகை மாறாட்டத் திரைகளும் ஏய்த்து, இன்பத்தை விட்டுத் துன்பத்தை அணைக்க வைக்கின்றன. புறத்துன்பத்தைக் கண்டு அஞ்சுபவர்கள், சிந்தனையற்றவர்கள், இக் குழியில் விழுந்து குலைவுறுகின்றனர்.

நீ துன்பத்துக்காளாய், போதிய அளவு துன்பத்தின் இயல்பை அறிந்து கொண்டாயா? துயரமென்னும் ஆழ் கயத்தில் நீ முக்குளித்து அதன் அடித்தலந் தடவி யிருக்கிறாயா? அப்படியானால் நீ தன்முனைப்பை எதிர்த்துப் போரிடத் தயங்க மாட்டாய். ஏனென்றால் துன்பத்தின் படிப்பினை அதுவே.

மெய்யறிவுபெறத் தன்முனைப்பை விடுவது இன்றியமையாதது என்பதை உணராத "அறிவாளிகள்" உண்டு. அவர்கள் அறிவுக் கோட்பாடுகள் என்னும் சிக்கல் மிக்க சுழல்நெறிகளில் கறங்கிச் சுழல்வர். கறங்கும் அவர்கள் பார்வையில் எதுவும் தெளிவான காட்சியறிவை நல்காது. வாய்மை என்பது சிக்கல் மிக்க ஒன்று என்று அவர்கள் கொண்டு மேலும் மேலும் தங்கள் கருத்துக்களைச் சிக்கலாக்கிக் கொண்டு உழலுவர். வாய்மை அவர்கள் கருதுவதற்கு நேர்மாறானது. அது எளிமை வாய்ந்தது, நேரானது. அது சிக்கல் வளர்ப்பதல்ல, சிக்கல்களறுப்பது. அது முரண்பாடு வளர்ப்பதல்ல; முரண்பாடகற்றி இணக்கம் பெருக்குவது.

இருதலைக் குறிக்கோளிடையே, இரு கடமைகளிடையே நெறிகாணுமல் தயங்கவிடுவதல்ல! வாய்மை ஒரே குறிக்கோளை, ஒரே கடமையை நோக்கி அது மனிதனை இட்டுச் செல்வதாகும். ஏனெனில் அது பொதுநலத்தின் நண்பன், தன்னலத்தின் நண்பனன்று. தன்னலம் தன் னலத்தை வளர்த்தாலும், தன்னலத்துடன் தன்னலம் முரணுவதை அது தடுக்காது. பொதுநலமோ பொதுநலத்தையே வளர்க்கிறது. பொதுநலத்துடன் பொதுநலம் முரணுவதில்லை. தன்னலமுடையவன் பிறரிடமிருந்து தன் கருத்து, சொல், செயல்களை மறைக்கவேண்டும். பொதுநலவாளன் அது செய்யவேண்டுவதில்லை. தீமைக்கு அவன் நன்மைசெய்வதால், அவன் செயலே அவன் கருத்தை எளிதில் புலப்படுத்தி விடுகிறது.

வாய்மைவழி எளியவழி; அதே சமயம் அது குற்றமற்றவழி; முடிவிலா இன்பமே முடிவாகக் கொண்டவழி அது.

> படர்ந்து திசைதவறி மெய்சோர்ந்த தோழ, கேள்!
> பரந்து கனியுமுளப் பரமன் அருள்நாடு!
> அடர்ந்து கனலெழுப்பும் பாலை அதிலோடி,
> அறவுமுன் நாவறட்சி அடைந்தல்லற் படுவதேன்?

கடந்து செலும்வழியில் அருகே கனிமரக்கா,
கருது நறும்பனிநீர்ச் சுனையும் அவைஉள, காண்!
திடங்கொண் டதுவிடத்தே தேறி இளைப்பாறு,
தேர்வாய் அதுவேசீர் வாய்மை எனத்தெளிவாய்! (க)

தேடித் துழாவுறுநின் திண்கா லடியருகே
தெவிட்டா உயிரன்பின் தீஞ்சுனை மென்பசுமை
கூடிக் கிடக்க, நீ குந்திஇளைப் பாறுமல்
குலைவதேன்? நீகொள் குறிக்கோளின் அந்தமும்
நாடும் முயற்சியின் தொடக்கமும் ஒன்றாக
நயந்துன் முனங்கிடப்ப நாடிநீ செல்வதெவன்?
தேடுவோன் உள்ளத்தில், தேடும் பொருளாக,
நாடுவோன் நாட்டமாய் நின்ற அதுகாணாய்! (உ)

கோடுயர் குன்றத்தில் இல்லை உனதிறைவன்
குன்றேறிக் கொடுமுடி தேடிநீ உழல்வதேன்?
ஓடும் மணற்பரப்பில் ஆடுறும் வெங்கானல்
உள்ளே இலை, நீ உளைந்து திரிவதுமேன்?
மேடுபள்ளம், காடுகரை தாண்டி அவனில்லை,
வீணேநீ ஏறி இறங்கி அலமரற்க!
நாடுகின்ற உள்ளத்தில் உள்ஆய், அவ்வுள்ளத்தின்
நடுவே மறைந்து நகைத்து நின்றான் காண்கநீ! (ங)

பரந்த அரையிருளில் மணற்பரப்பில் பள்ளமெல்லாம்
பதிந்த அடிச்சுவடென் றெண்ணிநீ ஏங்கற்க!
தெரிந்த அவைமறையும் அளவில் தெரியுமவன்
தேரா அருளுருவின் சுவடு, நீ தெளிந்திடுவாய்!
கரந்த அவன்குரலின் இசைகேட்க விரும்புதியேல்,
கறங்கு பிறகுரல்கள் செவிகொளாக் கலைபயில்க!
சுரந்த நிறைமோனத் தூநிலையில் நிறைஇசையாய்ச்
சூழும் உனதுமுழு வாழ்வில் அவன் இசையே! (ச)

மாய்கின்ற எல்லாம் நீ மாயவிடு, சாயவிடு!
மாய்மால உலகில்எலாம் துறந்துவிடு! மால்தீர்க்கும்
ஆய்கின்ற அருளொளியை அகத்தே நீ காண்குவையேல்,
அகம்பற்றும் அவையெல்லாம் அறநீத்துக் கழுவிவிடு!

வேய்கின்ற புறஆடை மேற்போர்வை அகற்றிவிடில்
வெளிமதில் வாய்திறந்து காட்டும் வியன்அருளே!
காய்கின்ற எல்லாமும் காய்ந்துநிற்கும் கதிரின்ஒளிக்
கவின்உனது வாழ்விடையே மாறாக் கவின் நல்கும்! (ஙு)

மோனம் முடிந்த இடம் மேவி உறையுமவன்
மூவா முதலடி முன்னிப் பழித்துயர்கள்
போன திசையறியாப் போத நிலைபெறுவாய்!
புத்தேள் அவன் இன்பப் புத்தொளியில் ஆடிநீ,
வானம் தலையாக, வளர்திசை ஆடையாய்,
மண்ணுழும் அடியாக, மனிதஉளம் உயிராக,
ஞானம் களையநின்ற உரவோன் உரைமோனம்
உள்ளச் செவியுற நீ ஓய்வுற் றமைவுறுவாய்! (சு)

ஆடி அலைந்துநீ அலமந்த நாளெல்லாம்
ஓடி ஒழியநீ உள்ளத் தமைதி கண்டு,
கூடி அவன் அன்பின் கூரும் அருள்தோய்ந்து,
குலவு நிறைவாய்மை ஊற்றிற் குளித்துநீர்
ஆடி அவன்இசை பாடிக் களித் துன்றன்
ஆகம் பிறிதாக, அகமும் புதிதாக,
ஊடி உளமார உயிரின் உலவாத
உள்ளன் புருக்கி உவகை பெருக்குவாய்! (எ)

௩. அகநிலை ஆற்றல் பெறும்வழி

இன்பம், எழுச்சி, புதுமைஆர்வம் - இவற்றைநாடி, இவற்றால் அலைக்கழிக்கப்படும் மாந்தரே - ஆடவர்பெண்டிரே - உலகில் பெரும்பாலானவர் ஆவர். இவற்றால் அவர்கள் தன்னிலை மறந்து நகையாடுவர்; அல்லது கண் கலங்குவர். உள்ள உரத்தையோ, ஆற்றலையோ, நிலைபேறான அமைதியையோ, அவர்கள் நாடுதல் அரிது. நலிவையேநாடி அவாவி, தம்மிடமுள்ள ஆற்றற் பண்புகளையெல்லாம் அவர்கள் குலைத்துக்கொள்கின்றனர்.

அகநிலை ஆற்றலும் செல்வாக்கும் பெற்ற மக்கள் மிகச் சிலரே என்றால், அதற்குக் காரணம் உண்டு. அவற்றைப் பெறத் தன் மறுப்பு இன்றியமையாதது ஆகும். அத்துடன் தன்மறுப்பால் பெற்ற உறுதியான அடித்தளத்தின்மீது அவர்கள் பொறுமையுடன் நற்பண்புகளாகிய செங்கல்கள் அடுக்கி, ஆற்றலாகிய அரணின் மதில் எழுப்பவேண்டியவர் ஆகின்றனர்.

அலைகின்ற கருத்துக்கள், உணர்ச்சிகளால் அலைக்கழிக்கப்படல் ஆற்றலாகாது; நலிவே யாகும். ஆற்றல் என்பது அவற்றால் இயக்கப்படுதலன்று, அது அவற்றை இயக்குவது. உணர்ச்சியின் எழுச்சியால் உணர்ச்சியாற்றல் உடையவர்களாகக் காணப்பெறுபவர் உண்டு. இவர்களும் ஆற்றலுடையவர்கள் ஆகமாட்டார்கள். இங்கே ஆற்றல்கூறு இருக்கிறது. ஆனால் அது உணர்ச்சியின் ஆற்றலேயன்றி, உணர்ச்சியை ஆளும் ஆற்றலன்று.

அலைகின்ற உணர்ச்சியில் ஆடுகின்ற நலிந்தஉள்ளம் புழுவின் அல்லது சிறு பூச்சியினத்தின் நிலையொத்ததானால், ஆட்டுகின்ற உணர்ச்சியின் இயக்கம் கரடிபுலிகளின் மூர்க்கத் தன்மையை ஒத்தது. அவற்றின் ஆற்றல் அழிக்கும் ஆற்றல்; ஆக்கம்தர அவை உதவமாட்டா! இவற்றைத் திசைமாறிய ஆற்றல்கள் என்னலாம். ஏனெனில் அவை பகைவரைநோக்கிச் சுடுவதற்கு அமைக்கப்பட்ட பீரங்கிகள்

போன்றவையல்ல. தம்மவரையேநோக்கிச் சுடுவதற்கு அமைக்கப்பட்ட பீரங்கிகள் போன்றவை.

உணர்ச்சியாற்றலை இயக்கி அடக்கவல்ல உயர் அறிவாற்றலே ஆக்கஆற்றல், மனித ஆற்றல், தெய்விக ஆற்றல். அவ்வாற்றல் உயருந்தோறும் அது ஆக்க ஆற்றலாய் மனித ஆற்றலாய், தெய்விக ஆற்றலாய் வளர்ச்சியுறுகிறது.

தளர்ந்து நலிவுற்ற மனிதன், ஆற்றல் படைத்த மனிதன் ஆகிய இருவர்களுக்குமிடையே உள்ள வேறுபாடு துணிவாற்றல் சார்ந்த ஒன்று எனப் பலர் எண்ணக்கூடும். இது உண்மையன்று. ஏனெனில் துணிச்சல் மிக்கவர்கள் மூர்க்கமாயிருக்கலாம். அடம்பிடித்தவர்களாய், பிடிமுரண்டுக்காரராயிருக்கலாம். உணர்ச்சிவெறியில் துணிகரச்செயலைச் செய்து பின் வருந்துபவர்களாயிருக்கலாம். ஆற்றல் படைத்தமனிதன் என்பவன் துணிவாற்றல் படைத்தவனோ, உணர்ச்சியாற்றல்படைத்தவனோ ஆகான். அறிவாற்றல் படைத்தவன் மட்டுமே. ஏனெனில் ஆற்றலை இயக்கும் ஆற்றல் அறிவே. கண்ணுடையவன் நடைவழியறிந்து நடக்கும் நடையே உயிர்நடை. அதுபோல அறிவுடையவன் ஆற்றலே அறிவுடைய ஆற்றலாக, நோக்கமுடைய ஆற்றலாக, உயிர் ஆற்றலாக இயங்க முடியும். மற்றது குருட்டு மாட்டின் குதிப்பு; குடியன், கோட்டிக்காரன் கும்மாளம்; அவ்வளவே!

உண்மையான ஆற்றலை அடைவதற்கான படிகள் மூன்று. முதன் முதற்படி அவாக்களையும் தன்முனைப்பு உணர்ச்சிகளையும் அடக்கித் தன்னிலையமைதிபெறுவது. இரண்டாவது தன்னலம் துறந்து பண்பமைதி பெறுவது. மூன்றாவது சிந்தனை, அறிவு ஆகியவற்றைச் செயற்படுத்தி உயர் உள்ள நிலை அடைவது. இம் மூன்று படிகளும் உயிரினப்படி, விலங்கினப்படி, மனித அல்லது தெய்விகப்படி[1] என்று வகுக்கப்பட

1. பண்டையோர் இம் மூன்று படிகளையே முக்குணங்களாக வகுத்தனர். அவை மடம் (தமசு), உணர்வு (இராஜசு), பண்பு (சத்துவம்) என்பன.

லாகும். இவற்றின் பண்புகள் முறையே மட அமைதி, மட எழுச்சி, அறிவமைதி அல்லது பண்பமைதி ஆகும்.

ஆற்றலின் அடிப்படை வலு அறிவமைதிப் படியில் அது கண்டுணரும் அடிப்படை அறிவுத் தத்துவங்களைச் சார்ந்தது ஆகும். இவையே ஆற்றலின் ஊற்றுக்கள், இவற்றை உணர்வதே அவற்றின் மறைதிறவுகள் ஆகும்.

மிகுந்த முயற்சியினால் ஆராய்ந்து தேடியும், பல இன்னல்களை எதிர்த்துப் போராடியும், பிலநலங்கள் துறந்து இறுதியாக நிலையான வாய்மையுடைய ஒருமைத்தத்துவத்தைக் கண்டபின்னரே உள்ளத்தில் தெய்விகநிறை அமைதி உண்டாகிறது. சொற்கடந்த இன்பத்தின் ஒளி உள்ளத்தில் நிரம்பித் ததும்புகின்றது. இத் தத்துவத்தைக் கண்டபின் மனம் உலைவதில்லை. மனிதனும் எழுச்சிதளர்ச்சி அலைகளின்றி ஒய்வமைதி பெறுகிறான். அவன் உணர்ச்சிகளின் அடிமையாக இல்லை. உணர்ச்சிகளை வேண்டும்போது பிறப்பிக்கவும் வளர்க்கவும் அடக்கவும் வல்லவனாகிறான். அவன் ஊழ்கடந்தவன்; ஏனெனில் அவன் தன் ஊழைத் தானே ஆக்கிக்கொள்ள வல்லவன் ஆகிறான்.

தன்முனைப்பு வயப்பட்டவன், வாய்மை நெறிப்பட்டவன் ஆகிய இருவருமே ஒருவகையில் ஒருநோக்கம் உடையவர்களதாம் என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஏனெனில் வாய்மை உடையவனுக்கு அறிவார்ந்த நோக்கம் எப்படியோ, அப்படியே தன்முனைப்பாளனுக்கும் தன்னலம் நோக்கமாய் அமைகிறது. ஆனால் தன்முனைப்பாளன் நோக்கமாகிய தன்னலம் அறிவுசார்ந்த நோக்கமல்லவாதலால், அவன் தன்னோக்கத்தில் காட்டும் உறுதியை முறையில் காட்டமாட்டான். ஒவ்வொரு தோல்வியிலும் அவன் முறையை மாற்றிக் கொள்வான். தன் நோக்கம் ஈடேற அவன் எந்தமுறையையும் கையாள்வான். நன்மைதீமைத் திரிபுவேறுபாடு இவ்வகையில் அவனுக்குக் கிடையாது. ஆனால் வாய்மை நெறிப்பட்டவனுக்கோ அறிவார்ந்த நோக்கத்திலும், நிலையான முறைகள் அஃதாவது காரணகாரியத் தத்துவம் சார்ந்த முறைகளிலும் உறுதியான

பற்று உண்டு. ஆகவே அவன் நோக்கத்தைப்போலவே முறையிலும் உறுதியாயிருக்கிறன். அவன் திருத்துவது முறையையல்ல, தன் பண்புகளை, அகக்கூறுகளை! நோக்கமும் முறையும் மாருமல் தனிப்பண்பை மாற்றும் அவனைச் சூழ்நிலை எதுவும் செய்யமுடியாது. ஏனெனில் அவன் பண்புகள் சூழ்நிலைகளையே மாற்றும் வல்லமை உடையன.

தன்னல நோக்குடையவனுக்குப் பிறர்நலங்கள் யாவும் தடங்கலாகவே இருக்கமுடியும். சூழலும் தடங்கலாயிருக்கும். எனவே, அவனுக்கு ஏற்படும் இன்னல்கள் இடர்கள் எண்ணில. ஆனல் வாய்மையாளன் நோக்கமும் முறையும் மாருது. துன்பத்தினையும் பண்புமாற்றத்துக்குரிய படிப்பினையாகப் பயன்படுத்திவிடுவதால், அவனுக்கு இடர் என்று ஒன்று இருக்கமுடியாது. அவன் எதையும்-வாய்மை நோக்கத்தைவிட்டு நழுவுவது ஒன்று தவிர எதையும் - இடர் என்றே கருதுவதும் கிடையாது. முள்மேல் நடந்து தொல்லைப்படுவதற்கு மாருக, அவன் முள்ளைத்தேடி எடுத்து அகற்றி அதனைக் குண்டூசியாகப் பயன்படுத்திக்கொண்டே நடக்கிறன். இதனுல் இடர் அகன்று விடுவது மட்டுமல்ல, இடர்தரும் முள்ளே ஒருநிறை பயனீட்டுப்பொருளும் ஆய்விடுகிறது. நிலைகாணுவெள்ளத்தில் மிதந்துசென்றுவிடவோ, அதில் மிதந்துசெல்லும் படகு தேடவோ அல்லது அது தாண்டும் பாலம் அமைக்கவோ செய்வதுடன் அவன் நிற்பதில்லை. அவ்வெண்ணத்துக்கு அணையிட்டு விரும்பிய வழியில் திருப்பி, அதைக் கடந்து செல்வதுடன், அதைக்கொண்டு, வேளாண்மையும் படகுப்போக்குவரத்தும், கட்டைமுதலிய பளுக்களை ஈர்த்துச் செல்லுதல், மின்ஆற்றல் ஆகிய ஆற்றல்களும் எய்தப்பெறுகிறன்.

'தன்முனைப்பாகிய இருளின் அடிமைகள் யார்?' 'வாய்மையாகிய ஒளியின் செல்வர் யார்?' என்பதைப் பொதுப்படையான தறுவாய்களில் காண்பதைவிட, நெருக்கடிகளில் மிகத் தெளிவாகக் காணலாம். ஆட்டுமந்தை ஆடுகள் என்ற வகையில் ஒருநிலைப்படத் தோன்றும், மலையேற நேரும்போதுதான் அதில் வெள்ளாடு எது, பள்ளாடு எது

என்பது தெற்றெனவிளங்கும். நாய்களிலும் இதுபோல, நீர்நிலை எதிர் வந்த போதுதான், கீழ்த்தர நாய் எது, மேல்தரநாய் எது என்று காணலாம். புலி எதிர்த்தபோது தான் நாட்டுநாய் எது, வேட்டைநாய் எது என்று காண லாம். பாம்பினத்தின் இறைமை தாங்கும் நாகம் எது, பிற பாம்புகள் எவை என்பதை முன்னது படம் எடுக்க அமயம் நேரும்போதுதான் தெளிவாகக் காணலாம். அதுபோல நெருக்கடி நேரங்களில்தான் தன்முனைப்பின் அடிமைகளா கிய கயவர், வாய்மையின் செல்வர்களாகிய சான்றோர் ஆகிய வர்களின் அடிப்படை வேறுபாடுகளைக் காண முடியும்.

நெருக்கடிகளைக் கடந்து வெற்றி பெறும்போதுகூட, முந்தியவர் 'முயலெய்த அம்புடை' வேடர் போன்றவராகவே தோற்றுவர். அதில் முழுத் தோல்வியுறும்போது கூடப் பிந்திய வகையினர் 'யானைபிழைத்தவேலை' உடைய வீரர் போன்று வீறெழத் தோன்றுவர். மிகப்பெரும்பாலான இடங்களில் கயவர் நெருக்கடிகளைச் சமாளிக்கவேமாட்டார் கள். சான்றோரே சமாளித்துச் செயற்கரிய செய்பவர் ஆக மிளிருவர்.

உயர் குறிக்கோளுடையவர்கள் அகக்கண்களைக் கூடத் தன்னலம் மிக எளிதாக மறைக்கவல்லது. தன்னலம் பாதிக்கப்படாதவரை, தன் உடைமைகள், நம்பிக்கைகள், முனைப்புக்குரிய செய்திகள் ஆகியவற்றில் உறுதியாய்நின்று கொண்டே ஒருவன் உலக அமைதி, உலகசோதரத்துவம், உலகளாவிய மனித இனப்பற்று ஆகியவற்றில் தனக்கு உறுதியான நம்பிக்கை உண்டு என்று நம்பிக்கொண்டிருக்க முடியும். ஆனால் அப் பற்றுக்கெதிராக அக் குறிக்கோள் கள் செல்லத் தொடங்கினதும் அல்லது செல்லத் தொடங் கியதாகத் தோற்றியதும், அவனை அறியாமலே அவன் தன்முனைப்பு அக் குறிக்கோள்களிலுள்ள அவநம்பிக் கையை அலைத்து அழிக்க முற்பட்டுவிடும். அவன் நாள டைவில் உலக அமைதிக்குப் பகரமாகப் போரையும், உலக சோதரத்துவத்துக்குப் பகரமாகக் குறுகிய தன்னலக்குழு நலங்களையும், உலகளாவிய மனித இனப்பற்றுக்குப் பகர

மாகக் குறுகிய இரண்டகப் பகைமையையும் அணைக்கத் தொடங்கினால் வியப்பில்லை. இதனாலேயே தன்னலத்தோடிணைந்த உயர்குறிக்கோள்கள் நிலையான பயன்தர முடியாமற் போய்விடுகின்றன. தன்னலமறுத்த தன்மறுப்புணர்ச்சியாகிய நிலத்தின்மீதே உயர்குறிக்கோளாகிய கட்டடம் எழுப்பப்படமுடியும்.

குறிக்கோள் தத்துவம் கடந்தது. ஏனெனில் குறிக்கோளுக்காகவேதான் தத்துவங்கள் கண்டுணரப் பெறுகின்றன. ஆயினும் குறிக்கோளின் பெயரைச் சொல்லித் தத்துவங்களைக் கைவிடுவதில் மிகுந்த பிழைபாடு ஏற்பட வழியுண்டு. ஏனெனில் தன்முனைப்பும், அதன் மறைவில் இருந்துகொண்டு தன்னலமும், ஆராயாத தப்பெண்ணங்களும், தற்பற்று நம்பிக்கைகளும் அங்ஙனம் செய்வதற்கு மறைதூண்டுதலாய் இருக்கக்கூடும். குறிக்கோளுக்குத் தத்துவங்கள் எதிரானது என்று முடிவுகட்டுமுன், தன்னலமும் தன்முனைப்பும் அம் முடிவுக்குத் தூண்டுதல் தந்தனவா என்று பார்க்கவேண்டுவது இன்றியமையாதது. இத்தகைய இக்கட்டு நேராமல் இருக்கவேண்டுமானால், நாம் மேற்கூறியபடி தத்துவங்களை மேற்கொள்ளுமுன்பே தன்மறுப்புமூலம் தன்னலத்தையும் தன்முனைப்பையும் வேரற அழித்துவிட்டோமா என்று தன்னாராய்ச்சி செய்துகொள்ளவேண்டும். தன்மறுப்பு அல்லது தியாகமாகிய நிலத்தில்தான் தத்துவங்கள் தூய்மையான விதைகளாய், குறிக்கோளை நோக்கிய பயிராய் வளரமுடியும்.

தன்மறுப்பின் அடிப்படையாக எழுந்த தத்துவங்களே குறிக்கோளின் தெய்விகத் தன்மையை நிலைநாட்டுபவையாகவும் விளக்குபவையாகவும் அமைகின்றன. தன்மறுப்புச் சிலசமயம் தன்னல மறுப்பாகமட்டும் அமையாது. தன் உயிர் மறுப்பாகவும் வளரும். இயேசு பெருமானின் சிலுவையேற்றம் இத்தகைய தன் உயிர்மறுப்பு ஆகும். அவர் தத்துவங்களின் மதிப்பு இதனாலேயே தனி மனிதர் உடல், உயிர் எல்லைகடந்து, சமூக, கால எல்லை கடந்து உலகளாவியுள்ளது. இயேசுபிரானுக்கிருந்த சமூக

எதிர்ப்புப் புத்தர்பெருமானுக்கு ஏற்படவில்லை. ஆயினும் சமூகத்தத்துவ எதிர்ப்பு இருந்தது. ஆகவே அவரும் மிக உயர்ந்த தன்மறுப்பின்மூலம் தத்துவத்தின் உயர்வை மெய்ப்பிக்க வேண்டியிருந்தது. அவர் துறவின் புகழையே துறந்த அகத்துறவுமூலம் தம் தத்துவங்களுக்குங் காலம், சமூகம், தேசங்கடந்த அழியாத்தன்மை உண்டுபண்ணி விட்டார்.

அகநிலை ஆற்றல் உள்ளொளிமூலமே கிடைக்கத்தக்கது. உள்ளொளிபெற அகநிலைத் தத்துவங்களை அறிந்து அகப்பண்புகளை வளர்த்துப் பொலிவூட்டல் வேண்டும். ஆனால் அகநிலைத் தத்துவங்கள் ஓயாத இடைவிடாத பயிற்சியினாலேயே பெறப்படுவன. உயர்குறிக்கோள், சிறப்பாக உயர் குறிக்கோள்களிலெல்லாம் மீஉயர் குறிக்கோளாகிய இயற்கையளாவிய தெய்விக அன்புத்தத்துவம், அகநிலைத்தத்துவங்களில் தலைசிறந்த தத்துவமாக மட்டுமன்றி, அத் தத்துவங்களைத் தத்துவங்களாக ஆக்கி அளித்து வளப்படுத்தும் உயிர்த்தத்துவம் ஆகவும் விளங்குகிறது. இத் தத்துவத்தையே சமயவாணர் கடவுளின் கண்கண்ட வடிவமென்று சிறப்பித்தனர். கண்ணும் கருத்தும் கற்பனையும் கடந்த அறிவுவடிவம், வாய்மைவடிவம் ஆகியவற்றைவிட இது எளிது மட்டுமல்ல. அவற்றுக்கு வழிகாட்டுவதுபோல அவற்றைக் கடந்தும் நிற்பது. ஏனெனில் அது உயிரைப் பயிற்றுவித்து வழிகாட்டித் தன்னை நோக்கி ஈர்க்கும் உயிர்த்தத்துவமாயியங்குகிறது. “அவனருளாலே அவனையே குருவாகக் கொண்டு அவன்தாள் வணங்கி அவனை அடைதல்” என்ற உயிருக்கு உயிரான கடவுள் தத்துவத்தின் இலக்கணத்துடன் இவ்வன்புத் தத்துவத்தின் இலக்கணம் முழுதும் ஒப்பாகும். ஏனெனில் இவ்வன்புத் தத்துவமே கடவுள் தத்துவத்தின் முழுநிறை வடிவம்.

உணர்ச்சியற்ற தன்மையடைந்தவன் உணர்வற்றவனாயிருப்பான் என்று பலர் எண்ணுகின்றனர். இது தவறு. உணர்ச்சியற்ற தன்மை என்னும்போது நாம் உணர்ச்சி

யழிந்த தன்மை என்று கொண்டுவிடக்கூடாது. உணர்ச்சியின் தானே இயங்கும் அலையெழுச்சிகளை நாம் அடக்கி, அவற்றை வேண்டும்போது வேண்டிய திசையில், அளவில், உருவில், இயக்கத்தக்க உணர்ச்சியமைதியையே நாம் உணர்ச்சியற்ற தன்மை என்று கொள்கிறோம். இத் தன்மையிலிருந்துதான் அறிவின் ஆற்றல் பிறக்கிறது. இவ்விரண்டின் கூட்டுறவினால் தான் தன்னலம் அழிந்து தன் முனைப்புக் குறைய முடியும். இவையாவும் அழிவுற்றபின் உணர்வமைதி, அறிவமைதி, பண்பமைதி என்ற மூன்றும் ஒருங்கேகூடிய முழுநிறை அமைதி, அஃதாவது அகநிலை ஆற்றல் கைவரப்பெறுகிறது. இவ் அகநிலை ஆற்றல் பெற்றவனுக்கு விருப்பம்வேறு, உணர்ச்சிவேறு, அறிவுவேறு, செயல்வெற்றி வேறு ஆகாது. விருப்பமே யாவுமாய், விரும்பியபடியே செயல்வெற்றி ஏற்பட்டுவிடும். அகநிலை ஆற்றல் இங்ஙனம் மனித உள்ளத்தின் சிந்தாமணியாய் அதன் கற்பகதருவாய், அதன் நிறையமுத கலமாய் அமைகிறது.

உலகின் கருத்தையே பின்பற்றித் தன் கருத்தாக்கி உலகில் வாழ்வது எளிது. உலகைத் துறந்து தனிமையிலிருந்து தன் கருத்தையே உலகின் கருத்தென எண்ணி ஒரு மாய உலகில் வாழ்வதும் எளிது. ஆனால் இவ்விரண்டிலும் இனிமை அல்லது இன்பம் கிடையாது. தன் கருத்தைத்தான் திருத்தி, அதன் ஆற்றலால், உலகில் இருந்து கொண்டே உலகைத் திருத்தி, உலகாண்டு, வாழும் வாழ்வே இனிய வாழ்வு. அதுவே பேரின்பமும் ஆகும். தனிமைவாழ்வின் தன்னுரிமையும் தன்னலமும் உலகவாழ்வின் பொதுஉரிமையும் பொதுநலமும் ஒருங்கே நிறைவு பெற்ற நிலை இதுவே.

குழந்தை நடக்கக் கற்றுக்கொள்கிறது. வளர்ந்துவிட்ட அதன் தாய்தந்தையர் உறவினர் அதற்கு அவ்வகையில் உதவுகின்றனர். ஆனால் அவர்கள் அதற்குச் செய்யும் உதவியெல்லாம் நடக்கக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்ற அவாவை அதற்கு ஊட்டுவதுதான். அதன்பின் அது

பிறர் உதவியில்லாமல் தானேதான் நடக்கக் கற்றுக்கொள் கிறது. ஊக்கத்துடன் நடக்கமுயன்று அது பலதடவை விழுந்து எழுந்து மீட்டும் நடக்கிறது. விழுந்தபோது தடுப்பது, மீண்டும் நடக்கமுடியும் என்ற நம்பிக்கை ஊட்டி நடக்கும் ஆர்வத்தை வளர்ப்பது, முயற்சிகளுக்கு இடையே ஒய்வுதருவது இவைதான் மற்றவர் தொடர்ந்து செய்யும் உதவி. பிள்ளை தன் தோல்விகளிலிருந்துதான் உண்மையில் நடக்கக் கற்றுக்கொள்கிறது. பிறர் செய்யும் இந்தச் சிறு உதவிகள்கூட மனித இனத்திலும் உயரின உயிர்கள் வகையிலும் மட்டும்தான் நடைபெறுகின்றன. கீழின உயிர்களில் இயற்கையன்றி வேறெதன் உதவியும் இன்றி உயிர்கள் தமக்கு வேண்டுவன யாவும் கற்றுக்கொள் கின்றன. இதனால் எங்கும் இயற்கை தோல்விகளின் மூலமேதான் வெற்றிக்கு வழி வகுக்கிறது என்பதை உணரலாம்.

உயர் உயிரினங்களிலும் மனித இனத்திலும் மூத் தோர் இளையோர்களுக்கு உதவிசெய்வது இயற்கையின் உதவியை இன்னும் சற்று நீட்டிப்பதாகமட்டுமே பயன் படுகிறது. மூத்தோர் தம் அனுபவ எல்லைவரை இளை யோரை இட்டுச்சென்று பின் அவர்கள் அவ்வெல்லை தாண்டித் தாமே வளரவிட்டு விடுகின்றனர்.

அகநிலை ஆற்றலில் முனைவோர் பிள்ளைகளின் வாழ் வில் கண்ட இவ் இயற்கைப் பாடத்தை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அதை முழுவதும் விளங்கிக் கொள்ளவும் வேண்டும். மூத்தோர் செய்யும் உதவி தன்னல உதவி யன்று, இனநல உதவிதான் என்ற உணர்ச்சி இங்கே தனது என்ற உணர்ச்சியாக மாறுகிறது. அகநிலை ஆற்ற லிலும் முதற்படி இதுவே. தன்னலம் படிப்படியாகப் பொதுநலமாக மாறி இனநலமாகவேண்டும். அதன்பின் மூத்தோர் அனுபவ எல்லை கடந்து இளையோர் புத்தனுபவ எல்லையை அடைவதுபோல, நாமும் அறிந்த அறிவெல்லை கடந்து அஃதாவது மனித இன அறிவு எல்லைகடந்து, அக நிலை அல்லது தெய்விக அறிவெல்லையில் நுழைகிறோம்.

இங்கிருந்து நமக்கு இயற்கைதரும் உதவி நம் தோல்விகளி லிருந்தே நமக்குக் கிட்டும். தளராமுயற்சியும் தோல்வி களால் பெறும் அறிவும், இடைஇடையே அவ்வறிவுக்கு உரமான இயற்கையமைதியின் கூறுன ஒய்வும் சேர்ந்து இறுதியில் நமக்கு ஆன்மிக ஆற்றல் தருகின்றன. இதை அடைந்தவன் இயற்கை-அஃதாவது கடவுளின் ஒரு சிறிய-அஃதாவது தற்காலிக எல்லையுள்ள பதிப்பு ஆகிறுன். நினைத் ததை நினைத்தபடி முடியக்காணும் ஆற்றல் அவனிடம் தானே உண்டாகிறது.

மறைநிலைச்சமயவாணர்[1] இவ்வாற்றலையே அருஞ் செயல்[2] ஆற்றல் என்று குறிக்கின்றனர். திருநூல்களில் கூறப்படும் கதைகளின் அருஞ்செயல்களுக்கு விளக்கமும் இதுவே. ஆனல் அச் செயல்களின் உண்மையான விளக் கத்தை அக் கதைகளின் நம்பிக்கை உண்டுபண்ண முடி யாது. ஏனெனில் அது ஆராயா நம்பிக்கையாதலால் ஆன் மிக ஆற்றலை வளர்ப்பதற்கு மாருக அதை மழுக்க, அழிக் கவே பயன்பட நேர்கிறது.

மனிதன் ஒப்பற்ற அகநிலைவழிகாட்டி அன்பே. அதன் வழி நிற்பது அகச்சான்று. ஆனல் அன்பும் வளரத்தக்கது, அகச்சான்றும் வளரத்தக்கது என்பதை நாம் மறக்கக்கூடாது. தான் என்ற முனைப்பகற்றித் தனது என்ற நிலை அடைதலே அன்பு. "தனது" என்ப தன் எல்லை விரியுந்தோறும் அன்பு அறத்தைத் தூண்டும். பொதுநலமாகி, இனநலமாகி விரியும். இறுதியில் எல்லை யற்றதாய், இயற்கையளாவி அருளாடும். அன்பு விரி வடையுந்தோறும் அகச்சான்றும் விரிவடைகிறது. இவ் விரிவால் தன்னலமும் தன்முனைப்பும் கரைகின்றன. தன் னலம், குழுநலம், தேசநலம் காரணமாகப் போரிடுபவ னுடைய அகச்சான்று காணுத உண்மையை அருளாளன் காண்கிறுன். தன்னலம் இனநலம் காரணமாக இறைச்சி நாடி உயிர் கொல்பவன், உண்பவன், காணுத மெய்ம் மையை இந் நிலை கடந்த அருளாளன் உணர்கிறுன்.

1. Mystics. 2. Miracles.

அகச்சான்று விரிவடையுந்தோறும் குறிக்கோள் உயர்வடைகின்றது. தெய்வத்தின் பெயரால் பலியிடுகிற வன் வகையில் குறிக்கோளுயருந் தோறும் தெய்வத்தைப் பற்றிய எண்ணமும் உயர்ந்து, அதே தெய்வம் பலியை விரும்பமாட்டாது என்பதை உணர்கிறான். குறிக்கோள் எல்லையிலேயே மனித சமூகத்தின் தெய்வ உணர்ச்சி நிற்கிறது என்பதை இது காட்டுகிறது. தெய்வ உணர்ச்சி போலத்தான் சமூக உணர்ச்சி, தேச உணர்ச்சி, மொழி உணர்ச்சி ஆகியவையும் தனிமனிதன் அல்லது சமூகக் குறிக்கோள் எல்லையில் நிலவுகின்றன. ஆகவேதான் குறிக்கோளின் குறிக்கோளறிந்து செல்லும் பண்பை அகநிலை வாழ்வு நாடுபவன் பெறவேண்டும். குறிக்கோள்களை நாம் வழிபடு தெய்வங்கள் அல்லது உருவமுடைய தெய்வங்கள் என்று கூறலாமானால், குறிக்கோளின் குறிக்கோள் அல்லது பண்பு எல்லையை நாம் உருவற்ற இயக்குந் தெய்வம் என்று கூறலாம்.

அன்பும் அகச்சான்றும் அறிவைக் குறிக்கோள்களின் வழிச் செலுத்திக் குறிக்கோள்களின் குறிக்கோளாகிய பண்பெல்லைக்கு இட்டுச்செல்லும். ஒவ்வொரு தோல்வியும், ஒவ்வொரு தன்மறுப்பும் இதற்காகச் செலுத்தப்படும் [1] பகுதிப்பணம் ஆகும். மன அமைதியும் தன்னடக்கமும் அதற்கான தகுதி அல்லது நுழைவுக் கட்டணம் என்னலாம்.

தன்னலத்தின் வழி பண்புக்கு மாறுபட்ட திசையில் நம்மைச் செலுத்தி, ஊக்க அழிவு, நலிவு அழிவு ஆகியவற்றைத்தரும். பொதுநலத்தின் வழி, அறிவு, ஆற்றல், இன்பம் ஆகியவற்றைத்தரும்.

சாராது பழியெனும் வெம்பகழி, நேர்மைத்
தகுதிநெறி யாளன்தனை ;
பேராத பேரூழின் கையாட்கள், பேதைமைத்
தடைகளும் இன்னல்களுமே ;

1. Subscribtion.

சீராக மோனத் திறம்பற்றி நிற்பன் அவன்;
 சிதறும் திறங்களிடையே!
நேராகநிற்பன், இடம் காலம் பிணிமூப்புச்
 சாக்கா டவற்றினிடையே; (க)

சுற்றிலும் மின்னல் இடி சூழலாம்; வெந்நிரயச்
 சுற்றங்கள் கூவிஎழலாம்;
முற்றிலும் தோல்வியவை யுறுமே; அவை அவன்றன்
 மொய்ம்பின்முன் நிற்கமாட்டா;
வெற்றிகொள் அன்பெனும் மூட்டுடை மெய்ம்மையெனும்
 மெய்க்கவசம் போர்த்தவதனால்,
பற்று இருட்படைகள் பாழுறப் பேரொளியின்
 பண்பாய் அமைவன் அவனே! (உ)

---

௬. தன்னலங்கடந்த அன்புப்பேறு

கலைமன்னன் மைக்கேல் ஏஞ்சலோவின் கண்களில் கல்லின் பாரிய பாளங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு பண் பமைந்த தெய்விகச் சிலையாகத் தோற்றிற்று என்று கூறக் கேட்கிறோம். அத்தகைய பண்பமைந்த உள்ளம் இருந்த தனால்தான் அவன் கண்களும் அத்தகைய பண்பைக் கண்டன. அதனால்தான் அவன் கைகளும் அத்தகைய பண்பைச் செய்து காட்டின. வாய்மை நெறிநிற்கும் கடவுட்பற்றாளன் கண்களில் உலகின் ஒவ்வொரு பொரு ளும் ஒவ்வொரு மனிதனும் கலைமன்னன் கண்ட உருவமை யாக் கருங்கற் பாளங்களே! பற்றார்வம் என்னும் கண்ணால் அவற்றிடையே தம் அகப்பண்பின் நிழலைக் கண்டு, மன அமைதி, பொறுமை, இடைவிடா முயற்சி ஆகிய உளி கொத்துளிகளைக் கைக்கொண்டு உழைத்தால், அக் கற் பாளங்கள் யாவும் பண்பட்ட அழகுச் சிலைகளாய்விடும்.

ஒவ்வொருவர் உள்ளத்தினுள்ளும் அன்புத் தெய்வத் தின் பேரொளி நிலவுகின்றது. ஆனால் அதைச் சுற்றிலும் அடிக்கடி ஒளியூடுருவவிடாத திண்ணிய மாசு படர்ந்து, அடர்த்தியாகி, அதை மறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. உள்ளேயிருக்கும் ஒளியில் கறையில்லை. அது அணையாது, அழியாது. அதுவே மனிதனிடம் அமைந்த வாய்மைக் கூறு. ஆனால் அழியும் தன்மையுடைய புறத்தேயுள்ள திண்பொருள் தற்காலிகமாகவேனும் நம்மகத்தேயுள்ள அந்த அழிவிலா ஒளியை மங்கவைக்கவும் மறைக்கவும் முடிகிறது.

இப் புறத்தோட்டின் கறையைப் படிப்படியாய் அகற்ற ஒருவன் அரும்பாடு படவேண்டும். அதன் காடுமுரடான பகுதிகள் வழவழப்பாக்கப் படவேண்டும். திண்ணிய பகுதிகள் மென்மையாகி ஒளியுருவத் தக்கதாக்கப் படவேண்டும். தேவையற்ற கூறுகள் சிற்றுளியால் சிறிது சிறிதாகப் பெயர்க்கப் படவேண்டும். இத்தனையும் செய்து முடிக்கப் பொறுமை, அனுபவத்தால் தேர்ச்சி யடைந்த கைத் திறநயம், குறிக்கோளில் பற்றார்வம், அதை

அகக்கண்ணால் கண்டு புறத்தே படியவைக்கும் அழகார்வம் ஆகியவை வேண்டும். இத்தனையும் முடிவுற்ற பின்னரே, அகத்தே கண்ட மெய்க்காட்சி புறத்தே காட்சியளிக்க முடியும்.

வாய்மையை மெய்யாக்கும் இம்முயற்சியில் இடையே நிகழும் கடுந்தேர்வுகள் பல. ஆனால் இவை தடைகள் போலத் தோன்றினாலும், தடைகள் அல்ல. அவை முயற்சியின் தகுதியை உயர்த்துகின்றன. அதன் பயனை நயனுடையதாக்குகின்றன. சில சமயம் இக் கடுந்தேர்வுகள் முழுத்தோல்விபோலக் காட்சியளிக்கும். செய்த செயல்கள் முழுவதும் விழலுக்கிறைத்த நீர் போலாயின என்று தோற்றும். ஆனால் உண்மையில் முயற்சிகள் எவையும் வீணாகமாட்டா. ஏனெனில் அவற்றின் மெய்ப்பயன் புறத்தேயில்லை. செய்பவன் அகத்திறத்திலேயே உள்ளன. முயற்சிகளால் அகமுதிர்வு ஏற்படுகிறது. அது புற வெற்றியை எளிதில் தரவல்லது வெற்றிக்கும் தோல்விக்கும் இடையே, இவ்வகமுதிர்வு வகையில் வேறுபாடு கிடையாது. ஆகவேதான் தோல்விகண்டு மலைவது அறியாமை ஆக அமைகிறது.

சிலை வடிப்பவன் முயற்சி சிலசமயம் அதன் அவசரத்தினாலேயே திருந்தமுடியாமல் கேடுறும். ஏனெனில் கலைஞன் கண்ட மெய்யுருவம் ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு முயற்சியினால் அடையப் பெறாவிட்டால், இன்னும் சிறிது செதுக்கி அதைப் பெறமுடியும். ஆனால் அவ் வுருவத்தின் எல்லை கடந்து உளி கல்லைச் செதுக்கவிட்டால், பள்ளம் விழுந்த பகுதியை மீட்டும் எவ்வாற்றாலும் நிரப்பமுடியாது. ஆகவே வாய்மை நாடுபவன் தோல்வி அவ்வளவு கேடுராது. அவன் விரைந்த ஆத்திர வெற்றிகள் அவற்றைவிடக் கேடு தருவன. அவை அகமுதிர்வு உண்டுபண்ணுவதற்கு மாறாக, அகமுதிர்வுக்கு உதவ முடியாதபடி புறச்சூழலை மாற்றியமைத்து விடுகின்றன. கலைப் பண்பற்றவன் கலை முயற்சிபோல, இவ் விரைவு தன்னடக்கமற்ற வாய்மைப் பண்பற்றவன் செயலாகிவிடும்.

தன்னடக்க முடையவனுக்குத் தோல்விகள் வெற்றிக் குப் படிகளாவது போலவே, குறைபாடுகளும் வழுக்களும் முழுநிறை பண்புக்குப் படிகளாய் விடும்.

பயன்தெரிந் தார்தமக்குப்
படுகுறை கள்,வ ழுக்கள்
நயன்படு நல்ல மாடி
நாடுறு நல்ல ஏணி
வியன்பல படிக ளாக
விளங்குவது அல்லால், வேறு
கயம்படக் கீழி றங்கும்
கடும்பழி யவைக ளாகா!

ஆகவே தெய்விக வாழ்வு வாழ ஒருவன் குறைபாடற்ற வனாக, குற்றமற்றவனாக இருக்கவேண்டு மென்பதில்லை. தன்னடக்கம், நோக்கம் ஆகிய இரண்டும் இருந்தால் போதும். மற்றக் குறைகள் எவையும் நாளடைவில் திருந்துபவைகளே. நல்லான், பொல்லான்; பெரியான், சிறியான்; அறிவுடையவன், மூடன்; செல்வன், ஏழை என்ற வேற்றுமைகள் எதுவும் முழுநிறை இன்பத்தின் பாதைக் குச் செல்லும் வகையில் கேடு தரமாட்டா. அடக்க மின்மை, வழியலா வழிச்செல்லுதல், உயர் நோக்கமின்மை, அறிவின்மை ஆகியவைமட்டுமே கேடு பயக்கும்.

அடக்கமுடைமையும் தன்னலமின்மையும் தன் வழுக் களை அறிவுடன் களைய உதவுவதுபோலவே பிறர் வழுக் களையும் களைய உதவும். ஏனெனில் தன்னலமில்லாதவன் அன்புடையவனுயிருப்பது ஒருதலை. அன்பு தன்னலப் படியிலேயே தொடங்கிவிடுகிறது. ஏனென்றால் அறி வுடைய தன்னலம் 'தான்' என்ற நிலையிலுள்ள பற்றைத் 'தனது' என்ற அளவுக்கு மாற்றிவிடுகிறது. அறிவின் துணைகொண்டு இத் 'தனது' என்பதன் எல்லை விரிந்து கொண்டே போகிறது. தன்னலமற்ற நிலையில் இது முழு நிறை பொதுநல அன்பாக மாறுகிறது. தன் நலத்துக் காகத் 'தான்', 'தனது' என்பவை மாறி, தன்னை அடக்கி யும், தன்னை மறந்தும், பொதுநலத்துக்கு உழைக்கும் உயர்

மனித அன்புநெறி ஆய்விடுகிறது. மனிதப்பண்பாகிய இவ் வன்புநெறி உயர் குறிக்கோளுடன் இணையும்போது, அது தெய்விக அன்புநெறி அல்லது அருள்நெறி ஆகிறது.

மனிதஅன்புநெறிக்கும் தெய்விக அன்புநெறி அல்லது அருள்நெறிக்கும் உள்ள முக்கியமான வேறுபாடுகள் மூன்று. மனித அன்புநெறி மனித இனத்தளவே பரவ வல்லது. தெய்விக அன்பருள் நெறி இது தாண்டி இயற்கை யையே அளாவியது. இரண்டாவது, அன்புநெறி படிப்படி யாகவே விரிந்து செல்வது. அணிமைநலம், தொலைநலம் என்ற வேறுபாடு அதில் உண்டு. தாழ்ந்தவரிடம் இரக்கம், ஒத்தவரிடம் நட்பு, உயர்ந்தவரிடம் பத்தி என அது வேறுபடும். அருளன்போ அணிமை தொலை வேறுபாடும், உயர்வு தாழ்வொப்பு வேறுபாடும் அற்றது. மூன்றாவதான வேறுபாடே மிக மிக முக்கியமானது. அன்புநெறியில் நேர் அன்புணர்ச்சி அல்லது பற்று, எதிர்மறை அன் புணர்ச்சி, அல்லது பகைமை உண்டு. அன்புநெறியாளர் நண்பரையே நேசிப்பர். எதிரிகளைப் பகைப்பர். அருள் நெறியாளரோ இருசாராரிடையேயும் வேற்றுமை காட்ட மாட்டார். அன்பனைப்போலவே அவர்கள் பகைவர் களையும் நேசிப்பர். அவர்கள் விருப்புவெறுப்புக்கள் தனி மனிதன் செயல்துறையில் வேறுபடாது. ஏனென்றால் அருள்நெறியாளர் அன்பு எதிர்ப்பு அதற்குரிய மனித னிடம் அன்புகாட்டி அவன் தீய பண்பு அல்லது பண்புக் குறைபாடுகளிடமே எதிர்ப்பு நிகழ்த்தும்.

அருளாளர் ஆட்களிடம் ஒருச்சார்பு காட்டாதது போலவே, பொருள்களிடத்திலும் காட்டமாட்டார். உயர் அருளாளர் பண்புகளிடத்தில்கூடக் காட்டவேண்டியிராது. ஏனெனில் அவர்கள் நன்மையை வளர்க்கும்போது எப் படித் தமக்காக வளர்ப்பதில்லையோ, அப்படியே தீமையை எதிர்க்கும்போதும் தமக்காக எதிர்ப்பதில்லை. தவிர, தீமையும் நன்மையின் படிகள் என்று அவர்கள் அறிவதால், அவர்கள் நன்மையில் விலக்கமுடியாப் பற்றுறுதியுடன் தீமையையும் நன்மையாக மாற்றும் ஆற்றலுடையவராவர்.

தன்னலத்தின் அகக்கூறே தன்முனைப்பு. அறிவு பெருகுந்தோறும் தன்னலம் விரிவடைகிறது. தன்னலம் பொதுநலமான பின்னர், தன்னலத்தின் புறக்கூறு முற்றிலும் அகன்று விடுகிறது. அதன் அகக்கூறு மட்டுமே மீந்துள்ளது. அதனை நாம் தன்னலம் என்பதில்லை. தன்முனைப்பு என்கிறோம். அறிவில்லாத் தன்னலத்தில் இதே தன்முனைப்பு தன்னலத்திலும் கேடாயிருந்த ஒன்று. ஆகவே தன்னலம் நீங்கியபின்னும் நிலவும் தன்முனைப்பு உண்மையில் தன்னலத்துக்கும் வேராகிய ஓர் அடிப்படைத் தீமைப்பண்பு என்று காணலாம். தன்னலத்தின் புறமாக நின்று தன்னலத்தைக் கெடுக்கும் அப் பண்பே தன்னலம் நீங்கிய பின்பும் அதன் இடம் கொள்கிறது. அறிவிற் சிறந்த பலரிடமும், அருளாளர் சிலரிடமும்கூட இத்தகைய முனைப்பின் பல வடிவங்கள் நிழற்படுவது காணலாம். தாம் கூறுவதே அல்லது கருதுவதே சரியென்ற உறுதியான பற்றாக, வெறியாக, அது செயலாற்றலாம். புகழ்நாடித் தன் மறுப்புச் செய்வதாக அது செயலாற்றலாம். சிறியவரிடம் மட்டுமன்றி, மிகப் பெரியவரிடமும் உள்ள இவ்வடிப்படைக் கோளாறு நீங்கிய பின்பே அருளில் அருளாகிய தெய்விக அருளன்பொளி சுடச்சுட மாற்றுயரும் பொன்னொளியாகப் பொலியும்.

விருப்புவெறுப்பற்ற, சமரசப்பண்பு தோய்ந்த, புகழ் ஆர்வங்கூடக் கலவாத அன்பு கிட்டத்தட்ட இறைவன் அருளுருவுடன் ஒப்பாகும். உலகியலில் கைம்மாறு கருதாத காதலன்பும், தாயன்பும் மட்டுமே அதற்கு உவமைகூறத் தக்கன. இறைவன் புகழ் பாடுவோர் இவ்விரண்டன்பையுமே விதந்து கூறுவதன் காரணம் இதுவே. காதலன்பு ஆண் பெண் இருபாலாருக்கும் பொது. ஆயினும் பெண்பாலாரிடம் காதல் அருமையாகத் தோன்றிச் செழுமையாக வளர்வது. காதல் கண்ட பெண்பாலுள்ளம் கடவுளைக் காணும்தகையது. அது தாயானபின் அது கிட்டத்தட்டத் தானே கடவுள் தன்மையடைகிறது. கடவுளையும் இயற்கையையும் நாம் தாயுள்ளம் ஒன்றுடனேயே ஒப்

படுகிறோம். அது காதலில் கனிந்த தாய்மையாயின் அதன் நிலை இன்னும் பெரிது. ஏனெனில் அது கடவுள் தன்மையில் மலர்ந்து கனிந்த கடவுள் தன்மை ஆகும்.

தாய்பெறும் துன்பங்கள் யாவும் தன் குழவிகாண நீங்கும் என்பர். ஆனால் குழவியின் வருங்கால வாழ்வு பற்றிய தன் கனவார்வம் நிறைவேறக் காணும் தாய் இன்பம் இன்னும் உயர்ந்தது. இத்தகைய உயர் இன்பங்கள் தாயின் காதல்துன்பம், பிள்ளைப்பேற்றுத் துன்பம், தாயின் வளர்ப்புக்காலக் கவலைகள் ஆகியவற்றிலிருந்தே பிறக்கின்றன. கட்டடத்தின் உயர்வும் உறுதியும் அதன் அடிவாரத்தின் ஆழத்தையும் உறுதியையும் பொறுத்தவை. அதுபோல இன்பத்தின் உயர்வும் அதற்குத் தரப்படும் துன்பத்தின் விலையைப் பொறுத்தது என்னலாம். துன்பம் என்ற ஒன்று ஏன் இயல்கின்றது என்பதற்கு விளக்கம் இதுவே. அது இன்ப ஓவியத்தின் எழிலார் உருவரை—அதனை எடுத்துக்காட்டும் பின்னணிவண்ணம்—அதன் ஒளிவண்ணங்களுக்கு உருத்தரும் நிழல்வண்ணம்!

துன்பம் என்பது தீ. அதில் புடமிடப்பட்டே வாய்மை எனும் பொன்கலவை இன்பம் என்னும் பத்தரை மாற்றுத் தங்கம் ஆகிறது.

கீழ்த்தர இன்பங்கள் உயிர்களைப் பிரிக்கின்றன. அவ் இன்பம் தனிமை உணர்வு தேடுகிறது. ஆனால் துன்பம் இணைக்கிறது. அவ்விணைப்பினூடாக, ஒற்றுமையினூடாக, உயர் இன்பம் எழுகிறது. ஆகவே மனிதன் துன்பத்திலிருந்து இன்பத்துக்குச் செல்கிறான் என்பதைவிட, தாழ்ந்த இன்பங்களிலிருந்து துன்பத்தின் துணையால் உயர் இன்பங்கள் நோக்கி உயர்வு அடைகிறான் என்பதே பொருத்தமானது.

இன்ப துன்ப முரண்பாடு இல்லாத நிலையான பேரின்பமாளிகைக்கு இட்டுச் செல்லும் படிக்கட்டுகளே துன்பங்கள்.

தாய் தன் தசையின் தசையாக ஒரு துணையற்ற தசைப்பிழம்பைத் தன்னெதிரே காணும்போது, அது பற்றிக் கவலைப்படுகிறாள். நன்றே அவள் கவலை! ஏனெனில் அக் கவலையே அக் குழந்தை உயிராய் அவ் உயிரை வளர்க்கிறது.

காதல் துணைவர், கணவன் மனைவியர், உடன்பிறந்தார் ஒருவர்பற்றியொருவர் எவ்வளவு கவலைகொள்கின்றனர்? நன்றே அவர்கள் கவலை! ஏனெனில் தசையுதிரினும் உதிராது நின்று அக் கவலையே, வாழ்வை வளப்படுத்தும் நீடித்த அன்பு நிழலாய், அவ்வன்பொளி நோக்கி மனித சமூகத்தை இட்டுச்செலும் துணையாய் உள்ளது.

ஆனால் உயிரை வளர்க்கும் இனிய காதல் ஒருவன் நெஞ்சத்தைத் தேனீபோலக் கொட்டுகின்ற காலத்தில், கவலைகொள்ளவேண்டிய நண்பர் குழாம் கைவிட்டு நெஞ்சில் நச்சுத்துயர் விளைக்கும் காலத்தில், 'தயா'வின் இருப்பிடமாகிய தாயன்புகூடத் தடங்கெடும் நேரத்தில், மனிதன் உள்ளத்துக்குப் புகலிடம் தரும் தாய் உள்ளம் ஒன்று உண்டு. அதுவே கடவுள் அன்பு. 'பிள்ளைகள்' எத்தனையிருந்தாலும், அத்தனை பேருக்குமாகக் கவலைகொண்டு துயர்ப்பட்டு, அக் கவலையும் துயருமே தன் இன்பமாகக் கொண்டு வாழும் தாய்போல, உயிர்களனைத்தினையும் பற்றிக் கவலைப்படும் அன்பு அது. தாய் அன்புபோல அது கவலையையே தன் இன்பமாகக் கொண்டது.

தாயன்பு தாயளவில் எத்தனை பற்றற்றதாயிருந்தாலும், தாயின் பற்றுதலுக்குரிய பிள்ளையிடமே அது முழு அளவில் செயலாற்றவல்லது. அதுவும் அப் பிள்ளை தானாகச் செயலாற்ற முடியாதபோது அல்லது செயலாற்றி மன முறிவுற்றபோதுதான் தாயன்பு செயலாற்றவல்லது உயிர்களனைத்துக்கும் தாயாகிய இறைவன் அன்பு இதுபோலவே செயலற்றவர் சார்பிலும் செயலாற்றுகின்றது. ஆனால் அது தற்காலிகமாகவேனும் செயலாற்ற முடியாத இடம் ஒன்றே. தாயின் மரபுக்குரியதல்லாத அயல்மகவிடமும்,

தாயன்புக்குக் கட்டுப்படாத மகனிடமும், தாய்அன்பு நாடாத மகவிடமும் தோயாத தாயன்புபோல, தன்முனைப் புடைய, இயற்கையமைதியற்ற, அவாவடக்காத உயிர்களிடத்தில் மட்டும் அதுசெயலாற்றமுடியாது அகலநிற்கும்.

இறையன்பு பற்றிச் சமயவாணர் கூறுவது அத்தனையும் பொருள்பொதிந்த மெய்யுரைகளே. ஆனால் அதைக் கதையாகக் கூறுபவரும் கேட்பவரும் அதன் பண்பும் பொருளும் உணரமாட்டாதவர்களாகின்றனர். உலகியல் சிந்தனையிலேயே ஆழ்ந்த குருமாரும், உலகியல் கடந்த ஒன்றை அவாவியும் உலகியலையும் அத்துடன் பற்றிநிற்க அவாவும் மக்களும், உலகியல் மொழியூடாக அதைக் கேட்டும் ஆராய்ந்தும் அச் சொற்களையே உணர்வர். அதன் உலகியல் கடந்த பொருள்காணுது உலகியல்பொருளே கொண்டு உலமருவர்.

கிறிஸ்தவகுருமார் இயேசு இறந்தார், இறந்தபின் மீட்டும் புத்துயிர்பெற்று மறுபிறப்புப் பிறந்தார் என்று கூறுவர். இது உண்மையே; ஆனால் முழுஉண்மையல்ல. இறந்த காலத்தில் கூறப்பட்ட அந்த உண்மை இறந்த காலத்துக்கு மட்டும் உண்மையன்று. முக்காலத்துக்கும் உண்மையே. அதை இறந்தகால உண்மையாகக் கொள்பவர் உடல் இறந்தது, உடல் பிறந்தது என்றுதான் கொள்வர். இது மெய் என்பார் மெய் என்று வாதாட, அன்றென்பார் அன்று என்று வாதாட இருவரும் வாயாடி நிற்பர்!

ஆனல் இங்குக் கூறப்பட்டது உயிராயின் அது இறவாதது. ஆகவே இறக்கவும், பிறக்கவும் முடியாதது. பிறந்தார், இறந்தார் என்பது முக்காலத்துக்கும் பொது மட்டுமல்ல, இரண்டும் ஒருங்கே நிகழும் நிகழ்ச்சி என்பதை ஓர்ந்து நோக்கினல், கதை பொய், கருத்துமெய் என்பது போதரும். துன்பமும், சாவும் புதுப்பிறப்பின், அஃதாவது வளர்ச்சியின் தத்துவம். தம்மை அடக்கும் அவாக்களை மக்கள் அழித்தால், தம்மால் இயக்கப்பெறத்தக்க நல்லார்வங்கள் பிறக்கின்றன. இது கிறிஸ்துவின் ஓயா இறப்பு, பிறப்பு!

இவ்விரண்டும் ஒரே சமயத்தில் என்றும் நடைபெறும் உடனிகழ்ச்சித் தத்துவமாகும்.

"சிலுவையி லறையப்பட்டார் இயேசு, நீயும் சிலுவை யேற்றால், அவர் உன்னுள் இடம்பெறுவார்." இதன் நுண் பொருள் இதுவே! உன் அவாக்களை நீ கழுவேற்று. அவற் றின் அழிவில் குறுகிய உன் வடிவாகிய தன்னலம் அழியும். உன் புதுப்பிறப்பாகிய பொதுநலம் பிறக்கும். இது செய் யாது, தன்முனைப்பை வைத்துக்கொண்டு இயேசுவின் பெயர் சொல்லி அல்லது வேறு எந்த இறைவன் பெயர் சொல்லித்தான் என்ன பயன்?

தன்முனைப்பற்ற தெய்விக அன்பு ஓர் உணர்ச்சி யன்று. அஃது ஓர் அறிவுநிலை யமைதி. ஆனால் அது செய லற்றதன்று. அது தீமையில் நம்பிக்கையற்றது. ஆகவே தீமைகள் யாவையும் தன்வயப்படுத்தி அழித்து நன்மை யாக்கவல்லது. அன்பும் அறிவும் இரண்டறக் கலந்த இவ் வொளியில் நிற்பவர்க்கு அன்பு வேறாகவும் அறிவு வேறாக வும் தோன்றுவதில்லை. அது ஒரே பண்பின் இருகோண நோக்காய் இயங்கும். அதை நோக்கியே உலகவாழ்வு முழு வதும், அதன் ஒவ்வோர் இன்பதுன்ப நிகழ்ச்சியும் நேரா கவோ, சுற்றிவளைந்தோ சென்றுகொண்டிருக்கிறது.

வாழ்க்கையில் தற்செயல் நிகழ்ச்சி அல்லது எதிர்பாரா நிகழ்ச்சி எதுவுமில்லை. எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் போதிய காரணகாரியத் தொடர்புடனேதான் நிகழ்கின்றன. எனவே நம் ஊழின் சங்கிலியில் ஒவ்வொரு கண்ணியும் நாம் தெரிந்தோ தெரியாமலோ; நாம் மனமார விரும்பியோ, விரும்பாமலோ ஏற்பதேயாகும். தீமைகள், துயர்கள்கூட இதற்கு விலக்கன்று. ஏனெனில் நன்மை என்று நாம் நினைத்து நெஞ்சில் விதைத்த போலி நன்மையின் விளைவே அவை.

உன் வாழ்வும் தாழ்வும் வாழும் உன்செயலே. உன் துன்பங்கள் நீ விரும்பி அணைத்துக்கொண்ட தளைகளால், தெரிந்தோ தெரியாமலோ நீயாகப் புகுந்து உள்ளிருந்து

தாழிட்டுக்கொண்ட குறுகிய இருண்ட சிறைக்கூடத்தால் உனக்கு நேர்பவையேயன்றி வேறல்ல. எதைவிட்டாலும், அத் தளையை விட்டுவிட, அச் சிறையைவிட்டு வெளிவர நீ துணியவில்லை. அதை விட்டுவிட்டால் உன் உள்ளார்ந்த விருப்பங்கள் நிறைவேறாது போய்விடுமே என்று நீ அஞ்சுகிறாய்.

உனைவாட்டும் நோயும் நீ ; பகையும் நீ ; உனையன்றித்
தினையளவும் உன்வாழ்வு மாள்வுக் குரியார் இல்!
உனைவாட்டும் வெஞ்சிறையில் நின்றுநீ வெளிவர
நினையின், அது தடுப்பார் நீணிலத்தில் இலரன்றே!

தளை நீ உருவாக்கியது. ஆகவே உன்னால் அதைத் தகர்க்கமுடியும். சிறை நீ விரும்பி உட்புகுந்தது. ஆகவே நீ விரும்பினால் விரும்பிய கணமே வெளிவரலாம். ஆனால் தகர்க்கும் விருப்பமும், வெளிவரும் விருப்பமும் உன் துன்பத்தின் அளவையே—நீ அவற்றின் காரணத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் அளவையே பொறுத்தது. துன்பத்தின் ஆற்றலும், அது தரும் அறிவாற்றலும் சேர்ந்து உன் போலி விருப்பாற்றலை வெல்லவேண்டும்.

வடிவத்தைத் தொடரும் நிழல்போல, தீயைத்தொடரும புகைபோல, காரணத்தைக் காரியம் தொடர்கிறது ; தொடர்ந்தே தீரும். ஆனால் எல்லாக் காரணங்களும் வெளிப்படையாகத் தோன்றுவதில்லை. வெளிப்படையாகத் தோன்றுபவையெல்லாம் உண்மைக் காரணமாகவோ, முழுநிறை காரணமாகவோ இருக்கவேண்டுமென்பதும் இல்லை. செயல்முறை யறிவிலிருந்தே மெய்க்காரணம், போலிக் காரணங்களைத் திரித்தறியமுடியும். இன்னும் நீடித்த அனுபவத்தாலும், சிந்தனையாலும் முழுநிறை காரணம், அஃதாவது காரணகாரியத் தொடர்புடையதாய்ப் பின்னப்பட்டுள்ள முழுஉலக அமைதியையும், அதன் மூலகாரணம் அல்லது கடவுளையும் உய்த்துணரமுடியும். இதை யறிந்தவன் விதைக்கின்ற வித்தெல்லாம் நல்வித்து. அது பின்னும் நல்வித்துக்களை விளைவித்து எங்கும் நன்மைபரப்பித் தீமையை நலிய வைக்கும்.

இயற்கை யளாவிய அன்பாகிய கடவுட்பண்பை உணராதவர், அகத்துறவு—அஃதாவது அகத் தன்மறுப்புநிலை பெறாதவர் உலகத்தைத் திருத்துவதாகவும், நேர்வழியில் உய்க்கப் பாடுபடுவதாகவும் எண்ணி உழைக்கலாம். ஆனால் புறத்தே அவர்கள் திருத்தும் செயலைவிட அகத்தே அவர்கள் விதைக்கும் தீயபண்புகளால் விளையும் கேடுகளே மிகுதியாயிருக்கும். தீமைகள்யாவும் இதயத்திலிருந்தே எழுகின்றனவாதலால், இதயத்தைத் திருத்துவது ஒன்றே சீர்திருத்தமாகும். மற்றத் திருத்தங்களெல்லாம் போலித் திருத்தங்களாகவே முடியும். தன்னலமும் தன்முனைப்பும் தேய்ந்து அவாக்கள் அடங்கிய அமைந்த உள்ளத்திலோ இயல்பாக நன்மைகளே விளையும். விளக்கின் சுடரைச் சூழ அலைவீசும் ஒளிபோல, அவை தம் சூழலை மாற்றியமைக்கும்.

அகத்தின் சமநிலைபெற்றவர் அதுபோலப் புறத்தேயும் சமநிலை ஏற்படப் பாடுபடுவர். அவர்கள் பாடுபட்டாலும், பாடுபடாவிட்டாலும் அவர்கள் பண்பு அந்நிலையைப் படிப் படியாகக் கொண்டுவரும். அகத்தின் சமநிலைபோலப் புறத்திலும் சமநிலை ஏற்பட்டால், உலகில் ஒப்புரவுப் பண்பு வளரும்; ஒப்புரவு நிலையும் வளரும். முதலில் செல்வர் வறியோரைப் புறக்கணிக்கமாட்டார். அதேசமயம் வறியோர் செல்வரை வெறுக்கமாட்டார். பேராவலுடையோர் பிறர்க்கு உதவத் தொடங்குவர். மனக்கசப்படைந்தவர் முயற்சியில் ஊக்கங்கொள்வர். சிற்றின்ப நாட்டமிகுதியுடையவர் அதில் தளர்வர். வாழ்வில் சுவையற்றவர் அச்சுவை நாடுவர். பொறாமையுடையவர் பிறருடன் கூடி வாழ்வர். தன்நிறைவுடைய தன்னலக்காரர் பிறர்மீது பாசம் காட்டுவர். மக்கள் கட்சி, மதம், மொழி, இனம், நாடு, நிறம் கடந்து மனிதப்பண்பு காட்டுவர். தீமை செய்தவரிடமும், பகைவரிடமும் மன்னிப்புப்பண்பும், விட்டுக்கொடுக்கும் பண்பும் வளரும். பழிதூற்றுபவர் அதனைக் குறைத்துப் புகழ்பரப்புவர். உலகில் இத்தகைய சமநிலை ஏற்படுங் காலம் பொற்காலம் என்று கூறத்தகும். அகநிலை அமைதியுடையவன் தன் காலச்சூழலிலும் சமூகச்

சூழலிலும் இத்தகைய பொன்னமைதியைப் பரப்ப முய லுவான்.

தங்குதடையற்ற வேறுபாடற்ற, தெய்விக அன்பு காட்டுவது எப்படிமுடியும் என்று பலர் கேட்கக்கூடும்? குடியன், வேடதாரி, கோழை, கொலைஞன், நயவஞ்சகன், நன்றிகொன்றவன் ஆகியவர்களுடன் எப்படி அன்பாட முடியும்? இவர்களையேனும் கண்டிக்காது, வெறுக்காது இருப்பது எப்படி என்று கேட்கப்படலாம். ஆனால் விருப்பு வெறுப்புக்கள் தாமாக நல்லன, கெட்டன என்று கூற முடியாது. அவற்றின் பயனாக ஏற்படும் விளைவுகளே அத் தகையன ஆகும். குடியன், வேடதாரி ஆகியவர்களை நீ வெறுப்பதனால், பகைப்பதனால், அவர்களிடம் அப் பண்பு கள் குறையவோ, நற்பண்புகள் வளரவோ வகை ஏற்படுமா? அப்படியானால் வெறுப்பு நற்பண்பு ஆகலாம். நடைமுறை யில் இதற்கு நேர் எதிர்பயனே ஏற்படுவதைக் காண்கிறோம். அல்பண்பாளர் என்று நாம் கருதுபவர்கள் உண்மையிலேயே அல்பண்பாளராகவும் இருக்கலாம். நற்பண்பிலிருந்து உறுதி யற்றுச் சறுக்கியவராகவும் இருக்கலாம். உண்மையில் அல்பண்பாளரல்லாமலிருந்து நம்வெறுப்பின் காரணமா கவே அவர்கள் அல்பண்பாளராகக் கருதப்பட்டவர்களா யிருக்கலாம். எந்த நிலையாயினும், அவர்களை வெறுப்பதன் மூலம் அவர்கள் அல்பண்பு அவர்களிடம் ஊறி உறுதிப் படத்தான் இடம் ஏற்படுகிறது.

இந்தியாவில், சிறப்பாகத் தென்னாட்டில், ஊனுணவை விலக்கியவர்கள் பலர் உண்டு. கூர்ச்சரத்தில் இவர்கள் திரு வைணவரென்றும், தமிழகத்தில் திருச்சைவரென்றும் பிற ரால் சிறப்பிக்கப்படுகின்றனர். இவர்கள் இப் பண்பைச் சாக் கிட்டே தம்மை உயர்வுடையவராகக் கருதிக்கொள் கின்றனர். ஆனால் இவர்கள் தம்மை உயர்த்தப் பண்பைப் பயன்படுத்தமுடிந்ததேயன்றி, பண்பை உயர்த்த முடிய வில்லை, உயர்த்த முயலவுமில்லை! ஊனுண்பவர் இழிந் தவர், அவர்கள் ஊனுணவு கைவிட்டாலும் இழிந்தவரே என்று இத்தகையவர்கள் கருதுவதால், இயற்கையிலேயே

ஊனுணவை விலக்க விரும்புபவர்கள், விலக்கமுயலு பவர்கள்கூட ஊனுண்ணுதவர்கள் வெறுப்புச் செயலின் எதிர் விளைவாக, ஊனுண்ணுமை மீதும் வெறுப்புக்கொள்ள இடமேற்பட்டுவிடுகிறது.

தீய பண்புகள் கண்டால் அவற்றை வெறுக்கும் உரிமை எல்லாருக்கும் உண்டு. ஆனால் பண்பை வெறுக் கும்போது அப் பண்புடையோரையும் வெறுப்பது, அம் மக்களை நிலையாக அப்பண்புக் குரியவராக்கி விடுகின்றது. குடிகாரன் குடிகாரனுகப் பிறப்பதில்லை. குடிகார இனம் என்று ஓர் இனம் கிடையாது. அவன் என்றும் குடிகார னுக இருக்கவேண்டும் என்றும் இல்லை. குடி வெறுப்பவர் அவனிடம் அன்புகாட்டிக் குடியைமட்டுமே வெறுப்பதாக அவன் கண்டால், அவன் திருந்த இடம் உண்டு. இதனுல்தான் பழிகாரரை வெறுக்காது பழியை எதிர்க்கும் பண்பும், பகைமையில்லாது பண்பைப் பண்பால் பண்புடன் எதிர்க்கும் பண்பும் வளர்வது உலக நலத்துக்கு இன்றி யமையாதது ஆகிறது.

மேலும் இயற்கையளாவிய தெய்விக அன்பு உயர்நீதி மட்டுமல்ல, அதுவே உண்மையான நீதி. ஏனெனில் நல்லார், தீயார் ஆகிய இருதிறத்தாரும் தற்காலிகத் தீமைகளில் கிடந்துழன்று திருந்துவதற்கும் உரியவரே. தீமையின் தொடர்பிலிருந்து நிலையாக விடுதலைபெருத ஒருவருக்கு, கிட்டத்தட்ட அதே நிலையிலுள்ள இன்னொருவரைக் கண்டித் தொறுப்பதற்கு என்ன உரிமை? நேர்மாருக அவ ரிடம் அன்பு செலுத்தும் கடமை மற்றவருக்கு உண்டு. ஏனெனில் அந்த அன்பு ஒன்றே பண்பை மாற்றும்; சூழலைத் திருத்தி அமைக்கும்.

பெரும்பாலும் தம் கருத்துக்களுக்கு ஒத்துவராதவர் களை மனிதர் தத்தம் கோணத்திற்கேற்ப, ஒரு சாராரைத் தீவிர வாதி, வெறியர், பிடிவாதக்காரர் என்றும், இன்னொரு சாராரைப் பிற்போக்காளர், மிதவாதிகள், பசப்பர், போலிகள் என்றும் அவப்பெயரிட்டு அழைக்கவும், தூற்ற வும், ஒறுக்கவும் துணிகின்றனர். இக் கூற்றுக்கள் யாவும்

தத்தம் கோணத்திலிருந்து கூறப்பட்டவையே யன்றி, பொது நீதியாகிய வாய்மையை அடிப்படையாகக்கொண்டு கூறப்பட்டவையல்ல என்பது வெளிப்படை. ஏனென்றால் இக் கூற்றுக்கள் யாவுமே இருதிசையில் செல்வன. ஒருவரைப் பிற்போக்காளன் என்னும்போது, இன்னொருவனை வெறியன் என்று கூறவேண்டியிருக்கிறது. வெறியனை நோக்க, அவன் பிற்போக்காளனாகவும்; பிற்போக்காளனை நோக்க, அவன் வெறியனாகவுமே இருக்கமுடியும். அவ்வத் தூற்றுதலுக்கு ஆளானவர் அதன் எதிர்ப்பண்பைச் சுட்டித் தூற்றமுடியும்

மனித இனமொழிகள் எல்லாவற்றிலுமே ஒருபொருள் சுட்டிய கருத்தைத் தூற்றுதல் முறையில் கூறுவதற்கு ஒரு சொல்லும், போற்றுதல் முறையில் கூறுவதற்கு ஒரு சொல்லும் அமைந்திருக்கின்றன. முற்போக்காளனை முற்போக்காளன் என்பர் போற்றுவோர், போற்றுதல் விரும்பும் நேரங்களில்! அவரையே அதே கருத்துடனேயே வெறியன் என்பர் தூற்றுவோர், தூற்றல் அவாவும் வேளைகளில்! இதுபோலவே, பிற்போக்காளன் என்பதற்கு மிதவாதி என்றும், சமரசவாதி என்றும் கூறமுடியும். போலிப் பசப்பர் என்ற சொற்களையோ எவரும் எவர்மீதும் வழங்கலாம். அல்லது இருகோடியிலுள்ளவர்களும் நடுநிலையாளர்மீது சுமத்தலாம். இத்தகைய கணைகள் உள்ளத்தின் புறத்தோட்டிலிருந்து வருவன; பொதுமனித நலத்திலூறிய அக உள்ள நிலையடைந்தவர் இவ் வேறுபாடுகளைக் கொள்ளார். பொது நிலையடைந்தவர் சூழ்நிலை காரணமாக இவற்றைக் கொள்ள நேர்ந்த விடத்தில்கூட, உணர்ச்சியில் அந்நிலை கடந்து அன்பொப்புரவும் கண்ணோட்டமும் செய்வர்.

தெய்விக அன்புநெறி தழுவியவர்கள் மக்களினத்தை எப்போதுமே மக்களினமாகக் கருதுவர். நாடு, மொழி, இனம், சாதி, சமயம், கட்சி, கருத்து ஆகிய யாவும் ஒரே பரந்த மாகடற் பரப்பிலுள்ள மாகடல், கடல், குடா, விரிகுடா, நீரிடுக்கு, காயல் என்ற பலதிறப்பட்ட புறவடிவ

வேறுபாடுகள் என்றே அவர்கள் கருதுவர். கண்டனம் மட்டுமன்றி விருப்பு வெறுப்பு, நட்பு, பகைமை ஆகியவை அவர்களிடம் தலைகாட்ட மாட்டா. ஒருவேளை புறத்தே அவற்றைக் கொண்டாலும், அது பண்புகளை ஒட்டியதாக இருக்குமேயன்றி, தனி மனிதரையோ குழுவையோ சார்ந்த தாயிராது. ஆரம், சங்கிலி, கடுக்கன், தோடு, அட்டிகை, மூக்குத்தி, சுட்டி, சொருக்குப்பூ, ஒட்டியாணம், பதக்கம் ஆகிய எந்த உருவில் இருந்து எந்தப் பயன்பெற்றாலும், அவற்றினூடாக அவற்றைக் கடந்து பயன்தரும் அகப் பொருள் பொன்னுகவே மதிக்கப்படுவதுபோல; மனிதர் புறப்பண்புகள் எதுவாயிருந்தாலும், அவர்கள் அவை கடந்த அடிப்படை மனிதப்பண்பை மறவாது அதன் தற்காலிக உருவாக மற்றவற்றைக் கொள்வர்.

தெய்விக அன்புபெற மனிதர் ஒருச்சார்பு நிலைகளி னூடாக ஒப்புரவு பேணி நடுநிலை உணர்வுகொண்டு அதன் மூலம் பொதுநிலை உணர்வுபெற உதவும். அது தனிமனித உள்ளத்தைப் பொதுமனித உள்ளமாகிய கடவுளுணர்வுட னும், அதன் இருப்பிடமாகிய, அதன் தனிமனிதப் பதிப் பாகிய அகஉள்ளத்துடனும் இணைவிக்கும். இதன் மூலம் அது பொது உள்ளத்தின் வரம்பிலாற்றல் பெறும். கடலின் ஆற்றல்பெற்ற துளியாகி அது கடலின் விரிவின்றி, அதனி னும் செறிவுமிக்கதாக அதை இயக்க வல்லதாகிவிடும். தனிமனித உள்ளம் கடவுளாற்றல் பெற்றுக் கடவுளின் புற உள்ளம் அல்லது உடலாகிய மனித இனத்தையும் இயற்கை யையும் இயக்கும் ஆறு இதுவே.

பரந்த கடல் அணுக்கள் கரைப்
பாறைகளின் செறிந்த
திரளணுக்கள் தமைமோதி
உடைத்திடினும், அவைதாம்
உரம்பெற்று நிற்பதையும்
உணர்ந்தேன் நான்; எனினும்
நிரந்தரமாய்க் காலத்தில்
நெக்குடைதல் கண்டேன்! (க)

பருங்கற்கள், பொடிக்கற்கள்,
மணலாகப் பாறை
உரங்கெட்டு மடியும்நிலை
உட்கொண்டேன்; மலையும்
திறங்கெட் டிந் நிலையாகும்;
செடிகொடிகள் தோன்றி,
உரங்கொண்டு மண்ணாகி
உயிர் புதுக்கல் கண்டேன்! (உ)

வானகத்தின் சிறு துளிகள்
மலைப்பாறை தேய்த்துக்
கானகமும், உயிரினமும்
கடுகவளர்த் துலகம்
தாஞக்கும் நிலைகண்டேன்;
தளிர் நுனியும், வேரும்
மால்நிலைய காழ்வயிரம்
துளைத்திடுதல் கண்டேன்! (ங)

கண்டுணர்ந்தேன் புயலனைய
கடுஞ்சீற்றம், அச்சம்,
மண்டுபகை, பழிகளவை
மலையென நின்றெழினும்,
துண்டுபடும், தேயும்உளம்;
உட்கனியும் கனிவால்
எண்டிசையும் இன்பமெழும்
இறையருளால் என்றே! (ச)

ரு. அந்தமில் இன்பம்

உலகப்பொருள்கள் யாவும் காலவரையறை, இடவரையறை உடையன; மாறுவன, மாய்வன. ஆயினும் மனிதன் தோன்றுதொட்டுக் கால எல்லையற்ற, இட எல்லையற்ற, மாருத, மாயாத ஒரு பண்பை அவற்றினூடாகக் கண்டு வந்திருக்கிறுன். மாறும் பொருளிடையே மாறும் பொருளாக அவன் செயலாற்றும் வேளைகளிலெல்லாம் அவன் மாறுபாட்டையே உணர்கிறுன். ஆனுலும், செயலிடை அமைதி தோன்றித் தன்னைப்பற்றிய சிந்தனையால் தன்னுணர்வு பெற்ற நேரங்களிலெல்லாம், மாறுபடாத அவ் அகப்பண்பில் உலவ அவன் தவறியதில்லை.

வானகத்தில் ஓயாது சிறகடித்துப் பறக்கும் சிறு பறவை, ஒய்வுநாடும் நேரத்தில் கட்டாயமாக இறங்கி நிலத்தில் வந்து தன்நிலை பெறுதல்போல, அவனும் அச் சமயத்திலேயே தன் தனிநிலை பற்றிச் சிந்திக்கிறுன். பறக்கும் பறவை தனக்குப் பறப்பதற்கான சிறகு மட்டுமன்றி, நிற்பதற்கான காலும் இருப்பதையும்; தான் உண்ணுவதற்கான இரைகள் பெரிதும் பறக்கும் வானிலில்லை, நிற்கும் நிலத்திலேயே உள்ளது என்பதையும் நிலத்தில் அமரும் போதுதான் காணும். வானம் அதன் வாழ்விடம்தான்; ஆனல், வாழ்வின் தாயகம் நிலமே. மனிதனுக்கும் அது போலச் செயல் வாழ்க்கை ஒரு கருவிமட்டுமே. அவன் தாயகம் ஒய்வு. செயல் துறையில் அல்லது கருவித் துறையில் அவன் மாறுபடும் உலகமாகிய வானில் உலவுகிறுன். ஓய்வு அல்லது தாயகத்துறையில் மாறுபடாப் பண்பில் தோய்கிறுன்.

பறக்கும் பறவைகளில் சிலவற்றுக்கு அல்லது சில போது பறக்கும்போதே இரையகப்படுவதுண்டு. நிலத்திலும் தொலைவில் உள்ள உணவை அது நடந்து சென்று பெறுவதில்லை. பறந்துசென்றே பெறுகிறது. ஆயினும் எப்படியும் அதன் உணவுத் தாயகமும், ஓய்வுத்தாயகமும் நிலமே! இதுபோல ஒருமனிதன் செயலுலகில் பெறும்

இன்பங்கள் மிகச் சில. அவையும் மாறு ஒய்வுலக இன்பத்தின் திரிபுகளே. செயலுலகில் உழைப்பதனுல் அவன் உடல் வளர்ச்சியடைகிறது. அவ்வுடலின் ஒரு கூருக அறிவுள்ளமும், இன்பந்துய்க்கும் உள்ளமும் ஒய்வுக் காலத்திலேயே அறிவு நாட்டமும் இன்ப நாட்டமும் கொள்ளமுடியும். உள்ளமும் ஒய்வுபெற்ருலல்லாமல், இந்த இன்பத்தை முழுதும் துய்க்கமுடியாது; உண்மையான இன்பமும் துய்க்க முடியாது. ஏனெனில் உண்மையான இன்பத்தின் தாயகம் இவ்வமைதியே யாகும். அது செயல்துறை சார்ந்ததன்று; அது கடந்தது. புறத்திலிருந்து வருவது அன்று, அகத்திலிருந்துவருவது. செயல் கடந்த இயற்கை அமைதியிலிருந்து செயலிடை ஒய்வமைதி பெற்ற அகஅமைதியில் அது தன் நிலவொளி வீசுகிறது.

எல்லாச் சமயங்களின் பொதுத்தாயகக் களம் இதுவே. இதுவே எல்லாக் கருத்துக்களும், கோட்பாடுகளும், எல்லா முரண்பாடுகளும் வந்து ஒடுங்கும் மூலப் பெருவெளி. எல்லா மனிதர்களின், எல்லா உயிர்களின் வாழ்வு தாழ்வுகளைக் கடந்த நிலையான முடிந்த இன்ப இலக்கு இதுவே. இதனை உணர்ந்தபின்தான் உயிர்கள் தம் உள்ளார்ந்த மெய் இயல்பை உணரவல்லன. வரம்புபட்ட உலகில் வாழ்ந்தாலும், மனிதன் இத் தொடர்பினுல்தான் வரம்பிலா மெய்ம்மையில் தான் ஒரு சிறுதுணுக்கு என்பதைக் காண்கிருன். துயிலில் கனவுலகில் திரியும் ஒருவன் திடுமெனத் துயில் நீங்கி நனவுலகைக் காண்பதுபோல், நிலையான மெய்ம்மையாகத்தோற்றும்நிலையற்று மாறுபடும் உலக வாழ்வில் வாழ்பவன் உணர்வு பெற்றதும் இம் மெய்ம்மை யுலகிலேயே தான் இருப்பதை உணர்கிருன். அதுவே தனக்குரிய மெய்யுலகு என்பதையும் அறிகிருன்.

வரம்பிலா மெய்ம்மை ஓர் எல்லையற்ற கடல். மனிதன் அதன் ஒரு திவலை. உலகியல் உணர்வு என்ற திரை கடலிடையிருந்து திவலையை மறைத்து அதைத் தனிவாழ்வுடைய ஒருசிறு பொருளாகக் காட்டுகிறது. ஆனுல் திவலை கடலகத்தின் ஒரு நுண்கூறு. அது கடலின் அகண்டமான

பரப்பிலே இரண்டறக் கலந்தபின்தான் தன் இயல்பை முற்றிலும் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது.

தசையுடல் மாயும் இயல்புடையது என்பதை யாவரும் அறிவர். ஆயினும் அம் மாய்வுபற்றி அவர்கள் அச்சமும் வெறுப்பும் கொள்ளாமலில்லை. எனினும் அஞ்சிப் பயனில்லை என்பதனால் அதை மறந்து, நினைவிலிருந்து ஒதுக்கி வாழ எண்ணுகின்றனர். இது ஒரளவு ஏற்புடையதே என்னலாம். ஆனால், அவர்கள் தன்னலம் அவ் வொதுக்கீட்டைப் பொருளற்றதாக்குகிறது. கடைசி நொடி வரை தன்னலமே அவர்களை ஆட்கொண்டு விடுகிறது. ஒதுக்கீடும், மறுப்பும் உண்மையை மறைத்துவிடுவதுடன் நிற்கவில்லை. மறுத்துக் கருத்துமாறாட்டமே செய்து விடுகிறது.

உயிர்நிலையானது; ஆனால் உலகும் அதுபோல நிலையானதே என்ற வாதத்தால், தன்னல வாழ்வுக்குச் சிலர் சப்பைக்கட்டுக் கட்டப் பார்க்கிறார்கள். நிலையான உயிரின் தன்மையை அறியவொட்டாமல் நிலையற்ற உடல் தடுப்பது போல, நிலையான உலகின் தன்மையை அறிய விடாமல், அதன் மாறுபடும் புறவடிவம் தடுக்கிறது என்பதை அவர்கள் எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. அகநோக்கின்மையும், அமைதியின்மையும் இவ் வகையில் அவர்களுக்குச் சிந்தனை எழாமல் தடுக்கிறது. தன்னுணர்வைத் தன்முனைப்பு மறைக்கிறது.

நிலையற்ற இன்பங்கள், புலனுகர்வுகள் பெருகப் பெருக, துன்பவிதையும் அகல விதைக்கப்படுகிறது. அத்துடன் அகத்தேயுள்ள தெய்விக அன்பொளி வரவர ஆழ்ந்து மறைக்கவும் படுகிறது. உலகியல்பற்று உலகின் காரண காரியத் தொடர்பை—அஃதாவது மாறுபடும் உலகிலுள்ள மாறுபடா இயற்கையமைதியை—திரையிட்டு இருட்டடிக்கிறது. எல்லாம் தற்செயல் நிகழ்ச்சிகள், குருட்டுயோகங்கள் என்ற நினைப்பால் அறிவற்ற, செயலற்ற வாழ்வில் மனிதன் மிதக்கத் தொடங்குகிறான். செயல் முறைக்கு

ஒவ்வாது முரண்படும் பல கோட்பாட்டுச் சிக்கல்களையும், அறிவுச் சிக்கல்களையும் அவன் அறிவெனப் பற்றுகிறான்.

இயற்கையின் மாறா அடிப்படை அமைதித் தத்துவம் ஒன்றே. ஆனால் அதன் மாறுபடு தோற்றங்கள் மிகப்பல. எனினும் இந்தத் தோற்றங்கள்தான் அவனுக்கு அம் மாறா அடிப்படையின் தன்மையை அறிவிக்கும் கருவிகள். அவை கண்ணாடிகள் போல அவனுக்கு அக உலகின்—அஃதாவது உள்ளத்தின்—தன்மைகளையும் கூறுகளையும் காட்டுகின்றன. ஆனால் புலனடக்காமல், அவாவடக்காமல், அகக்கூறுகளின் தொடர்பையோ, அதன் மூலம் புறமாறுதல்களின் இணைப்பமைதியையோ அவன் காணமாட்டான். தன்னுறையில் தானுறங்கும் பூச்சிக்கூடு அதன்மூலம் தனக்குரிய புதிய மெய்யுருவம் பெறுதல்போல, புலனடக்கம் உடைய மனிதன் தன் மெய்ந்நிலை வடிவம் பெறுகிறான்.

நீ தன்மறுப்புப் பயில்க. கீழின உயிர்களுக்குரிய அவல அவாக்கள் துறக்க. புல இன்பங்களுக்கு அடிமையாகாமல் அவற்றை அடக்கி இயக்குக. நற்பண்புகள் மேற்கொண்டு ஒழுகுக. நாளடைவில் நற்பண்புகள் தாமே வளரும். அமைதி ஏற்படும். அகநோக்கு உண்டாகும். மெய் இது, பொய் இது என்று திரித்துணரும் பகுத்தறிவு இதனால் உண்டாகும்.

உலகு, உடல், தன்முனைப்பு ஆகியவற்றின் புறத்தோற்றங்கள் பாலைவனத்தின் கானல் தோற்றம் போல்வன. அகநிலைத் துயிலிடையே தோற்றும் கனக்கள் அவை. வாய்மை எனும் நனவொளி பட்டதும், நனவுலகத் தென்றல் வீசியதும், அவை தடங்கெட மறையும். அவற்றினிடத்தே ஒரே அன்புப் பேரமைதி தோன்றும். புலனறிவு கடவாத, அறிவு காணாத மெய்ம்மையை அது கண்டு திளைக்கவைக்கும்.

வரம்பிலா நிலையான மெய்ம்மையை அடைந்தவன் காலத்தின் செயலைக் கடந்துவிடுகிறான். உடலையும் உலக மாறுதலையும் தாண்டிவிடுகிறான். இருளுலகின் எல்லை கடந்து ஒளியுலகில் அடியெடுத்துவைக்கிறான். அகநிலை

ஒளியின் பேரர சாட்சியில் அவன் அழியா இன்பவாழ்வு எய்துகிறுன்.

வாய்மையைச் சென்றடையும்வரை அதற்குரிய வழி சிக்கல் வாய்ந்ததாய் இருக்கலாம். ஆனுல் வாய்மை சிக்கல் வாய்ந்ததன்று; சிக்கலற்றது. இளமையும் முதிர்வும் கடந்தபின் சாரும் முதுமை குழந்தைப் பருவத்தை ஒத்ததா யிருப்பதுபோல, கடும்பகல் நீங்கிய மாலைச்செவ் வொளி காலைச்செவ்வானுடன் ஒப்புடையதாயிருப்பது போல, நிறைவாய்மையும் கிட்டத்தட்டக் குழந்தைப் பருவத்தின் ஒளிமையின்பம் உடையது. ஆயினும் காலை வானைவிட மாலைவானம் கனிவுடையது. அதுபோலவே குழந்தைப்பருவ ஒளிமையைவிட, வாய்மையின் ஒளிமை முதிர்தீங் கனவின் மோன எழில்நலம் வாய்ந்தது.

உலகின் வளைவு நெளிவுச் சிக்கல்களைக் கண்டு வாய்மை நோக்காளன் நகை பூத்து நிற்பான். எளிய வழிகளில் அவன் இழைவான். ஆனுல் உலகமோ சிக்கல் உணரமாட்டா எளிய அறிவுநிலையினன் என்று அவனை ஏளனம் செய்து நகும். ஆயினும் சிக்கல் உணர்பவர் கடுமுயற்சியினுலும் அடையா வெற்றிகளை அவன் கிட்டத்தட்ட முயற்சியில்லா மல் எளிதில் அடைவான். விலங்கியல்புடைய அறிவிலார் வழியைவிட மனிதர் அறிவுவழி எவ்வளவு உயர்வுடை யதோ, அவ்வளவு உலகின் அறிவுவழியைவிட அவன் வாய்மைவழி உயர்வுடையதாயிருக்கும். அதை யடைந்த பின்கழிவிரக்கம் இராது. மனக்கசப்பிராது. ஏமாற்றங்களும், துன்பங்களும் நேரமாட்டா. நிகழ்வது எதுவாயினும் அவன் மனம் காற்றசைவில்லாதபோது அமைந்துநின்று ஒளிரும் விளக்குப்போல நிலவும். உலகின் மாறுதல்களிடையே, அவன் மாருது உலைவில்லாது உலவுகிறுன்.

உலகின் போக்கில் புறத்தோற்றத்தில் தீமைப்புயல் எவ்வளவு நீடித்ததாகத் தோன்றினும், அது ஆடியமர்ந்து ஒய்வது உறுதி. ஆனுல் வாய்மையாளன் தன்னடக்கம் உலகின் அமைதியை விரைவில் கொண்டுவர அவனளவில்

ஒருபடி உதவாமலிருக்க முடியாது. அதற்குமேல் அவன் என்ன விரும்பமுடியும்.? ஆகவே அவன் அமைதி இரு மடங்காகிறது. அவன் தன்னமைதி பெறுகிறான். உலக அமைதியை உறுதியாக நம்புகிறான். அவ்வமைதியை விரைவுபடுத்தத் தான் தன்பங்கு உழைப்பைச் செய்ததாக உணர்ந்து அவன் மனநிறைவு பெறுகிறான்.

உவகையின் அழுகையின் ஊடாக
உயிர்ப்பிடை அயிர்ப்பிடை ஊடாகி,
மடிமையிலே நல் உழைப்பினிலே
மறிதர மறிதர ஊடாடி,
கடமையின் பண்பினில் பழியினிலே
கருமுதல் கடைவரை பாவாடி
உடையவன் திரிதரு நூலாழி
உருள்தர உருள்தரும் ஒளிர் நூலே!

கடும்புயல் வீசுவதுகண்டு யாரும் கடுஞ்சினம் கொள்வதில்லை. ஏனெனில் எந்த அளவு அது கடுமையுடையதோ, அந்த அளவு அது கடுகி ஒயும் என்பதை அறிவோம். புயலின் அழிவு பெரிதாயினும், அவ்வழி பொருளே பின் ஆக்க வளத்தின் கருமுதல் ஆகிறது. அதுபோலப் பூசலும் பொறாமையும் வேற்றுமையும் உலகை அலைக்கழித்தாலும், அவை ஒய்வது உறுதி. அத்துடன் அவ் அழிபாடே மறுபடி ஆக்கத்துக்கு மூலதனமாய் உதவும். அழிவில் உறுதியும், துயரில் இரக்கமும், வெறுப்பில் அன்பும் கரந்துநின்று செயல்விளைவான எதிர்விளைவுகளை உண்டு பண்ணுகின்றன. அவற்றின் மீதே மெய்யுணர்வின் கோயில் எழுப்பப்படும்.

வரம்பிலா வாய்மைஒளி கண்டவன் வீறமைதியுடையவன். எல்லையிலா அருளன்புடையவன். அரவமில்லா ஆழ்ந்த உருப்பளிங்கு போன்ற தெளிந்த உள்ளமுடையவன். அவன் வாயாடா மோனத்தில் பிறக்கும் சிறு சொற்களும் கருத்துச் செறிந்து கருத்துத் தூண்டுவனவாய், உலகில் நல்ல கருத்தலைகளையும், நல்லுணர்வலைகளையும் பரப்பும்.

“இறையருள் ஒளியிலாது இறையருள் காணார்,
குறையிருள் பார்வை யலால் இருள் இலையே!”
என்று திறவா வாய் திறந் துரைத்தது
கன்றிய பாலையில் கன்னிமுக அரிமா[1]
மருள்தரு மாய மருட்கை மொழியினில்
வாழ் ஆழ் வாய்மை வினவிய வதற்கே!
தடுமா றுளத்துடன் தடம்பிறழ்ந்து அலைந்தேன்,
படி றுடை விழியொடு படுதுயர் அடைந்தேன்!
அன்பொளி யாலே அமைதியின் வழிகொள,
முன்புள மறைவிழி யோடு மறைப்பும்
மறைந்திட இறையருள் மனத்தகத் தொளிர,
இறையருள் ஒளிதர இறைஒளி கண்டேன்!

---

1. கன்னிமுக அரிமா - Sphinx.

௬௯. பத்திநெறி

அன்புநெறி ஒன்றே வாழ்வை முழுநிறைவு ஆக்கவல்லது. அறிவாராய்ச்சி சென்றொடுங்கும் முடிந்த இலக்கும், அதன் அணிமணி மகுடமும் அதுவே.

ஒருமனிதன் வாய்மையின் அளவுகோல் அன்பே. அன்பின் ஆட்சி இல்லாத இடத்தில் வாழ்வினை வாய்மை மிகுதொலைவிலிருந்து கூட அண்டமுடியாது. பொறுப்பற்றவரும், ஒறுத்து அடக்குமுறை செய்து கண்டிப்பவரும் எத்தனை உயர்பண்புடைய சமயநிலையுடையவராயினும், இறையளவுகூட வாய்மையுடையவரென்று கூறவியலாது. சமரச மனப்பான்மையுடனும், ஒருசார்பற்ற அமைதியுடனும், தாமும் நடுநிலையுடன் பல திறமாய்ந்து, பிறரையும் நடுநிலையுடன் சிந்திக்கத் தூண்டுபவரிடம் வாய்மையின் சுவடு பதியாமல் போகாது. ஆனால் அன்புக்கும் வாய்மைக்கும் உரிய தீர்க்கமான அச்சாணி செயல்முறை வாழ்க்கையே.

மற்ற மனிதர்களிடம், பிற உயிர்களிடம் ஒருவன் என்ன உணர்ச்சியுடன் நடந்துகொள்கிறான்? கடுந்தேர்வுகளிலும் நெருக்கடிகளிலும் அவன் எவ்வாறு உறுதியுடன் நிற்கிறான்? இவையே வாய்மைக்கும் அன்புநெறிக்கும் உரிய உண்மையான தேர்வு முறைகள். துன்பம், உணர்ச்சி வேகம், ஏமாற்றம் ஆகியவற்றால் முன்னும் பின்னும் உந்தப்படுபவன், முதல் தேர்வில் தளர்பவன் ஆகியவர்கள் வாய்மையுடையவர்கள் ஆகமாட்டார்கள். அவர்கள் அன்பும் உறுதியற்றது.

கோட்பாட்டுருவில், தத்துவ உருவில் சிலர் வாய்மையைக் காண நினைக்கிறார்கள். ஆனால் வாய்மை கோட்பாடன்று, கோட்பாடாக அதை உருவாக்கவும் முடியாது. பற்றி உறுதியுடன் நிற்கத்தூண்டும் ஒருபண்பு அது. பற்றியபின் கழிவிரக்கத்துக்கு இடமில்லாமல், துன்பத்தில்

சோராமல், தோல்வியில் நிலைகுலையாமல் இருக்க உதவும் ஆய்ந்தமைந்த முடிவு எதுவானாலும், அது வாய்மையின் திசையில் உள்ளது. அதனூடாக வாய்மை மிளிரும். அதன் முற்றொளி அனுபவமுதிர்ச்சியினாலே, துன்பத்தேர் வின் விளைவினாலே, தோல்விகளின் படிப்பினைகளினாலே, அமைதிவாய்ந்த சிந்தனையினாலேதான் பெறத்தக்கது. கறையற்ற தூய உள்ளத்திலேயே அது எழவல்லது.

உலகில் சமயங்கள், உட்சமயங்கள், கருத்துக்கள், கோட்பாடுகள், மாறாட்டங்கள் பல. இவற்றுள் எதில், எதன் சார்பில் வாய்மை காணக் கிடைக்கக்கூடும்? எதன் சார்பிலும் கிடைக்கவேண்டுமென்றில்லை. எதன் சார்பிலும் கிடைக்கலாம். ஆனால் அது கிடைப்பது கோட்பாட்டை வகுப்பதாலல்ல, அறிவதாலல்ல; அறிந்து தெளிவதாலுமல்ல. அதை வாழ்வில் வாழ்ந்து ஒழுகிக் காட்டுவதாலேயே அது கைவரப்பெறும்.

மதவாதமெனும் சந்தை இரைச்சல் கடந்தாலன்றி வாய்மையின் உருவை மயக்கமறக் காணமுடியாது. தன் மதம் ஒன்றே தெய்விக மதம் என்று கருதும் தன்முனைப்பாளரிடையோ, அல்லது எவ்வகைத் தன் முனைப்பேனும் உடையவரிடையோ அது தோன்றாது. மனித இனத்தின் அல்லது இயற்கையின் எந்த ஒரு கூறினுக்குள்ளாகவோ அதைச் செயற்படுத்தி நிறுத்த எண்ணுபவரும் அதன்வழி ஒழுக முடியாது. ஏனெனில் வாய்மையின் பரப்புக் கடவுள், இயற்கை ஆகிய இரண்டின் பரப்பில் ஒரு சிறிதும் குறைந்ததாக மாட்டாது. கோட்பாடாகவும் அது உருவாக்கத் தக்கதன்று.

அது புலன் கடந்த, அறிவுகடந்த ஒன்று. ஆயினும் உணர்வினால் நுகர்ந்து செயலில் ஒழுகிக்காட்டத்தக்கது. தூய நடுநிலையமைதி வாய்ந்த உள்ளத்தில் பண்பாக அது உருவாகி, செயலாக நிழற்படத்தக்கது.

அமைதி தனிமையின் பிள்ளை. ஆனால் அது வளர்ந்த பின் புயல்களை அடக்கும் திறம் உடையது. அறி

வின் உதவியால் உலகை இயக்கும் தன்மை உடையது. உணர்ச்சி வயப்பட்டவருங்கூடத் தனிமையில் ஓரளவு அமைதியுடையவராய் இருப்பது எளிது. இத் தற்காலிக அமைதியை அவர் மேன்மேலும் பயின்றால், படிப்படியாகத் தோழரிடையேயும், செயல் நெருக்கடிகளிடையேயும் எதிரலைகளை வளர்த்து இந்த அக அமைதி நிலையான உணர்வுப் பண்பாய் வளரும். இதைச் சிந்தனைக்குப் பயன்படுத்தி அறிவமைதியாக்கியபின் அது நிலையான பண்பாய், செயலுலகை இயக்குகிறது.

அமைதியின் வெற்றிக்கு இயற்கையமைதி சார்ந்த அதன் இயற்கை வலுவே காரணமாகும். அமைதியுடைய வர் முன்னிலையில் அமைதியற்ற உணர்ச்சிவேகமுடையவர்க் கும் அகமுனைப்புக் குறைகிறது. தன்னலமுடையவரும் அது தளர்ந்து பொதுநலப்போக்குக் கொள்கின்றனர். புறஉலகில் நன்மை வெல்லாது, தீமை அடிக்கடி வெல் கிறது என்ற போலித்தத்துவத்தை இது பொய்யாக்கு கிறது. தீமை வெல்லும் இடங்களைத் துருவி ஆராய்ந்தால், அங்கே நன்மை அகவாய்மையின் அமைதியற்ற போலி நன்மையாயிருப்பது நன்கு தெரியவரும்.

வாய்மையை நிலைநிறுத்த யாரும் போராடவேண்டுவ தில்லை. வாதாடவேண்டுவதில்லை. வாய்மையின் இயல்பு அமைதிபேணுதல். அமைதியின் இயல்பு அறிவும் சிந்த னையும், அன்பும் பொதுநலமும் பேணுதல். இப் பண்பு களின் தனியியல்பினால் தீயபண்புகள் கருகித் தேய்ந்தழி யும். வெற்றி உண்டாகும். முடிவிலாததாகத் தோற்றும் இருள் வரம்புபட்டழியும். வரம்புடையதாகத் தோற்றும் ஒளி வரம்பற்றதாகிப் பரந்து நிலவும்.

அன்பின் அமைதி மனித சமுதாயத்தின் அடிப்படை அமைதி. அதுவே இயற்கையளாவிய அமைதியுமாகும். பலவிடங்களில், காலங்களில், இதனைப் பலர் பலவகைப் பெயரிட்டு அழைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அத்தனைக்கும் வடிவும்பண்பும் ஒன்றே. அதன் நடுமையத்தில் அதன்

ஒருபெருங்கண்ணாய், உள்ளுயிரொளியாய் ஒளிர்வது வாய்மை. அவ்வொளியின் உயிர்க்கதிர் ஊடுருவப்பெற்ற அவ்வமைதியின் சாயலுற்றவர் அழியாப்பொருளின் அழியா அன்புருவமாய் அமைவர். அதன்பின் அவர்கள் பண்பு, அவர்கள் கருத்து, அவர்கள் செயல் ஆகிய யாவும் இயற்கையின் பண்பு, இயற்கையின் கருத்து, இயற்கையின் செயல்கள் ஆகின்றன. அவை அழிக்கப்பெறாதவை, வெல்லப்பெறாதவை, மாற்றியமைக்கப்பெறாதவை.

மாந்தர் பிறப்பதும், வாழ்வதும்; வளர்வதும், மாய்வதும்; துன்புறுவதும், இன்புறுவதும் எல்லாம் இந்த ஓர் அமைதியினைப் பெறுதற்காகவே. அதைக் கடந்தபின் ஒரே நிறையின்பம்தான்; இன்பதுன்ப மாறுபாடு இல்லை. ஒரே வாழ்வுதான்; பிறப்பிறப்பு வேறுபாடு இல்லை. ஒரே பண்புதான்; பண்பு எதிர்பண்பு, நன்மை தீமை இல்லை. அதன் பின்பு உயிர் வேறு, உடல் வேறு அல்ல; உயிரின் செயற்கருவி யுருவே உடலாய் அமையும்.

அறிவும் பண்பும் வாய்ந்த அமைதி, மனிதருக்கு மனிதர், உயிரினத்துக்கு உயிரினம் வேறுபாடறியும் ஆனால் வேறுபாடு காட்டாது. நண்பர் பகைவர், நற்பண்பு அல்பண்பு திரித்தறியும்; ஆனால் செயல் வேறுபாடு கொள்ளாது. உணர்ச்சி வேறுபாடற்ற இப்பண்பின் செயலுருவே பணி அல்லது தொண்டு. அதுவே உண்மை இறைவழிபாடு. ஏனெனில் அது இறைவன் பண்பின் வழிபட்ட செயல். இறைவன் ஆற்றலும் அதன் வழிபட்டு நின்று செயலாற்றுகிறது.

தன்மறுப்பு, துறவு, தியாகம் ஆகியவற்றின் முழுஆற்றலையும், பண்பையும், மதிப்பையும் வாய்மையின் மெய்ப்பணி காட்டுகிறது. தன்மறுப்பு, துறவு, தியாகத்தால் பெறப்படும் வாய்மை ஆகியவற்றையுடையோர், அவ்வாய்மையின் பயனையும் மறுக்கின்றனர்; துறக்கின்றனர்—அகவுலகுக்காக, உயிரினங்களின் அமைதி நோக்கிய வளர்ச்சிக்காக!

அகமேபுறம், புறமே அகம் என்பது இங்கேதான் மெய்ப்பிக்கப்படுகிறது. நாம் புறம் என்று கூறுவது புறத்தின் முழுஉருவன்று. புறத்தின் ஒருகூறுமட்டுமே. புறத்தின் முழுக்கூறும் அகத்திலேயே இயல்பாய் அமைந்து கிடக்கிறது. ஆனல் அகத்தில் நாம் எந்தக்கூறுகளைச் செயற்படுத்துகிறேமோ, அந்தக் கூறுமட்டுமே நம்மை உடனடியாகச் சூழ்ந்த புறச்சூழலாய் அமைகிறது.

உலகின் மூபெரும் சமயாசாரியர்கள், மக்கள் தலைவர்கள் தியாகத்தின் திருவுருவங்களாகவே காட்சியளிக்கின்றனர். அவர்கள் தம் நலங்களை, தம் புகழைக் கூட மறுத்துத் துறவுவாழ்வே வாழ்ந்தனர். இத் துறவு உலகை வெறுத்த துறவன்று. உலகளாவிய பற்றுக்காரணமாகத் தம் தனிநலங்கள் துறந்த துறவே. அகநிறைவு நாடிப் புறந்துறந்த அகப்பற்றே. இத் துறவு அவர்களுக்குப் பேரின்ப வழி காட்டிற்று. ஆனல் அவர்கள் பேரின்பவாழ்வைக் கூடத் தமக்கென நாடியவர்களல்லர். உலகமாந்தர் அனைவருக்கும் அதே பேரின்பவாழ்வின் வழிகாட்ட அவர்கள் அந்த வாழ்வையும் தியாகம்செய்ய முனைந்திருந்தனர். அவ்வாழ்வை அவர்கள் அதனல் இழக்கவில்லை என்பது உண்மையே. ஆனல் இது பேரின்பத்தின் இயல்பு. அது துறத்தலால் இழக்கப்படுவதன்று, பெறப்படுவது. கொடுத்தலால் குறைபடுவதன்று, நிறைவுபெறுவது. இதே பண்பு பேரின்பப் பண்புசார்ந்த கல்வி, காதல், அன்பு, தன்மதிப்பு, அறிவுடைய தன்னலம்—அஃதாவது பொதுநலம் ஆகியவற்றிற்கும் உண்டு என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

முனிவர், திருத்தொண்டர், ஆழ்வார்கள் ஆகியவர்கள் எந்தச்சமயம், கிளை, உட்கிளை சார்ந்தவராயினும், பிறநெறிகளை எதிர்க்கும் குறுகிய தன்முனைப்புக்கு ஆளாகாதவரை, ஒரே நிலைப்பட்ட பண்புடையவர்களே. அவர்கள் மக்கட் பணியாளர்கள். ஆழ்ந்த பணிவிணக்கமும், பொதுநல வீறமைதியும் ஒருங்கே உடையவர்கள். தன்முனைப்பை அகற்றிய அளவில் அவ்வீறமைதி உலகளாவியதே. அத்துடன் அவர்கள் கொடுப்பவர்கள்; கொள்பவர்கள் அல்லர்.

கொள்வதுபற்றிய சிந்தனையே அற்றவர்கள். அவர்கள் உழைப்பவர்கள். உழைப்பிடையே கொள்ளும் ஓய்வையும் அவர்கள் உழைப்புக்கான ஊட்டமாகக் கொள்பவர்கள். இறந்தகாலம் பற்றிய கழிவிரக்கம், வருங்காலம் பற்றிய கவலை, ஆத்திரம் எதுவும் அவர்களிடம் கிடையாது. உழைப் பின்பலன், பரிசு, பாராட்டு எதுபற்றியும் அவர்களுக்குக் கவலை இராது. அவுர்கள் உழுது விதைக்கும் உழவர்கள், ஆனல் உழுபலனைத் தரும் பொறுப்பை அவர்கள் இயற்கை வானிடமும், வாய்மை நிலத்தினிடமும் விட்டுவிட்டுப் பற்றற்றிருப்பவர்கள் ஆவர்.

உலகுக்கு உழைக்கவந்த உரவோர்களை உலகமக்கள் உயர்தெய்விகப் பிறப்பாக எண்ணிப் போற்றுகின்றனர். கருத்தளவில் இதில் தவறில்லை. ஏனென்ருல் தெய்விக ஆற்றல் எங்கேனும் உண்டென்ருல், அவர்களிடம் அது கட்டாயம் உண்டு; முனைப்பாக, பேரளவில் உண்டு. ஆனல் பொதுவாக மக்கள் தெய்வம், கடவுள் என்றவுடனே மனித நிலைக்கு அப்பாற்பட்ட, அதனுடன் தொடர்பற்ற, ஏதோ ஒரு செப்படிவித்தை அல்லது குறளியாற்றலாகக் கருதி, அதன் மதிப்பை, அருமையை, பெருமையை அழித்து விடுகின்றனர். புலியைக் கைகள் கொண்டு எதிர்த்துநின்று கொன்றவனை வீரமனிதன் என்று கொண்டால் பெருமை உண்டு. அவனை ஒரு மின்வலி ஆற்றல் தாங்கிய பொறி என்று கொண்டால், அவனுக்குப் பெருமை ஏது? அது மின்வலி ஆற்றலாகுமேயன்றி, அவன் ஆற்றல் ஆகாதன்ருே?

உரவோர்களின் பெருமை அவர்கள் மனிதஎல்லை தாண்டிய மனிதத்தன்மையிலேயே, அவர்கள் மனிதப் பண்புதோய்ந்த தன்மறுப்பிலேயேதான் உள்ளது. அதன் அளவு அவர்கள் மனித இனத்தில் கொண்ட அன்பின் அளவு. அவ்வன்பை நாம் அவர்கள் தன்மறுப்பின் அளவால், தியாகத்தின் அளவால்தான் அளக்கிருேம். அவர்கள் உலகநலன்நாடி மேற்கொண்ட துன்பத்தை நாம் தவம் என்கிருேம். அதற்காக அவர்கள் செய்த தியாகத் தைத் தெய்விக ஆற்றல் என்கிருேம்.

பிறப்பால் இயேசுபிரானும், பிற நாயன்மார்கள், ஆழ்வார்கள், முதல்வர், பகவர் ஆகியவர்களும் தெய்வங்களல்லர், மனிதர்களே! ஆனல் அவர்கள் தம் வாழ்வால் தெய்விக ஆற்றல் பெற்றனர். எல்லார் உள்ளங்களிலும் மறைந்துறையும் தெய்விக ஒளியை அவர்கள் வளர்த்துச் செயற்படுத்திக் காட்டினர். அதே ஒளியை நம் உள்ளங்களிலும் அவர்கள் எழுப்பத் தூண்டுதல் தந்தனர். அவர்கள் பெருமை இது—இதனினும் பெருமை தெய்வம் என்ற சொல்லில் வேறு இருக்கமுடியாது.

பணிவு, வாய்மை, ஊறுசெய் யாமை
பொறுமை, தன்மதிப்பு, மேலோர்வழிபட
நிற்றல், தூய்மை, நிறைதன் னடக்கம்
நீள்புலன் மறுப்பு, தன்மறுப்பு, பொதுநல
ஆர்வம், ஆகிய இவற்றுடன் பிறப்பு
இறப்பு, மூப்பு, பிணியே, துயர், பழி
இயல்படத் தோற்றும் காரண மறியும்
அறிவின் துணிவு, நன்மை தீமை
நடுநிலை அமைதி.........................
.........................நடுஉளத் திருந்த
செம்பொருள்நாடும் அயராமுயற்சி
அதுபெறும் ஆர்வத் திடிப்பாம் இவையே
மெய்யுணர்வாகும், வீறுடை அரசே!
வேறுள யாவும் வீண் மடமை என் றறிதி!

என்ற கண்ணபிரான் அறிவுரை இவ்வுண்மைக்கு விளக்கம் தருகிறது.

உரவோர் பிறப்புத் தெய்விகப் பிறப்பல்ல என்பது மட்டுமன்று. மனிதப்பிறப்பிலும் பிறப்பின் தன்மையாலோ, குடியின் தன்மையாலோ அவர்களுக்கு எத்தகைய தனிப் பண்புங் கிடையாது. புத்தர்பெருமான்போல அவர்கள் அரசர்குடியில் பிறக்கலாம். இயேசுபிரான்போல அவர்கள் பொதுமக்களிடையே பிறக்கலாம். அவர்கள் புலமை மிக்கவரா யிருக்கலாம். கல்வி நீரோடையின் வாய்ப்பு

நலம் அற்றவராகக்கூட இருக்கலாம். தம் குடியின் பெருமை சிறுமைகளால் அவர்கள் பெருமையும் சிறுமையும் பெறுபவர்கள் அல்லர். அவர்கள் பிறப்பால் குடியும் நாடும் பெருமையையடையும். அவர்கள் பிறவாமையால் குடியும் நாடும் உலகமும் சிறுமைதான் அடையமுடியும்.

சமயங்களின் முடிந்த முடிபு யாது? தூய உள்ளமே. தெய்விகப்பண்பின் அடிச்சுவடும் அதுவே. பிறப்பு இறப்புக்கள் சிறப்புடைச் செம்பொருளின் மறப்பினுல் ஏற்படும் ஒறுப்பே. நீடித்த புறநோக் கனுபவத்தாலேயே அகநோக்குப் பெற்று அகத்தே அச் சிறப்புடைச்செம் பொருளின் சீர்சான்ற செல்வம் எய்தப் பெறலாம். அங்ஙனம் பெற்றவர்களே உருவுடைய நாம் வழிபட்டு மேம்படத்தக்க உருவுடைய தெய்வங்கள் அல்லது தெய்விக வடிவங்கள். அவர்கள் செயலலைகளும் சொல்லலைகளும் கருத்தலைகளுமே உலகில் பண்பாக உலவி, தெய்விக அரசு நாட்டத் தூண்டுதல் தந்து வருகிறது.

வெங்கடு முயற்சியாலே வியன்புகழ் உச்சி சார்ந்து
பங்கமில் பணியால் வந்த வல்லமை ஒளியின் வட்டம்
பொங்கும்உன் வதனஞ்சூழப் பொலிந்தனை, பொங்கும் தங்கம்
துங்கநல் வாழ்வில் பெற்ருய், தூயநல் இசையும் ஆர்ந்தே! (க)

தூயநல் இசைகடந்த தொல்புகழ் இன்னும் உண்டே!
மாயுந்தன் முனைப்பின் கூட்டம் மாய்தரக் குருதி சிந்தா
நேயப்போ ராட்டமாடி நெருஞ்சிமுள் முடியே சூடி
ஆயத்தார்போற்றும் தூய அருந்திருப் பெறுதி நீயே! (உ)

அருந்திருப் பெற்றுத் துன்பக் கடல்இன்பக் கடலா மாறு,
திருந்திடு வாழ்வு வாழ்ந்து கொடுத்தலால் குறையாதோங்கும்
பெருந்திரு ஆன அன்பு பெருக்கிஇவ் வுலகமெல்லாம்
புரந்திடும் அழிவி லாத பொன்னுல கமைதி சார்வாய்! (ங)

எ. நிறை பேரமைதிப் பேறு

இயற்கையில் புறத்தே நாம் காண்பது இடைவிடா மாறுபாடு, கூறுபாடு, வேறுபாடு; அதன் அகத்தே நாம் காணத்தக்கது ஒற்றுமை, அமைதி, மோனம். மனிதன் புறத்தே இயற்கையின் மாயும் பகுதியின் ஒருகூருகவும், அகத்தே அதன் மாயாப்பகுதியின் ஒருகூருகவும் அமைந்து, இயற்கையின் ஒரு சிறிய முழுநிறை பதிப்பாகக் காட்சியளிக்கிறுன். இவ்விருமை நிலை அவனை இயற்கையின் இருபெரும் பகுதிகளுக் கிடையேயுள்ள ஒரு சின்னஞ்சிறு பால மாக்கியுள்ளது. இருபகுதிகளிலுள்ள கூறுகளும் அப் பாலத்தினூடாக இருதிசைகளிலும் செல்ல முடி கின்றன. எனவேதான் இயற்கையின் எல்லையற்ற இடப் பரப்பையும் காலப்பரப்பையும் நோக்க அவன் எல்லை குறுகியதாயினும், இயற்கையின் முழு ஆற்றலும் அவன் மூலம் இயங்கவல்ல தாகின்றது.

இருதிசைகளில் செல்லும் இயற்கையின் ஆற்றல்களில் எத்திசைச் செலவை மனிதன் ஊக்குகிறுன் என்பதைப் பொறுத்தது—அவன் வாழ்வின் தன்மையும், அதன் வளர்ச்சி தளர்ச்சிக் கூறுகளும்! இயற்கையின் புறவடிவம், அஃதாவது மாறுபடும் பகுதியிலிருந்து அகவடிவம், அஃதா வது மாறுபடாப்பகுதிக்கு மனிதனுகிய பாலமூலமாக ஆற் றல்கள் செல்லுமானுல், அவன் உயிர்ப்பண்பு—அஃதாவது இயக்கும் பண்பு—அல்லது புறத்தை அகவயப்படுத்தும் பண்பு—நலிவுறுகிறது. இதனுல் அவன் தளர்ச்சியடை கிறுன். இப்போக்கிலும் இன்பதுன்பங்கள் இரண்டும் இருக் கலாம். ஆனுல் இயற்கையின் புறச்சூழலுக்கு அகம் அடி மைப்பட்டு அதன் வயப்படுவதால் இங்கே இன்பம் ஏற்படு கிறது. துன்பமோ புறத்துக்கு அகம் முரண்படுவதால் ஏற்படுகிறது. இரண்டும் துன்பமாகவே முடியும் என்பது வெளிப்படை.

ஆனுல் மனிதன்மூலம் செல்லும் இயற்கையாற்றலின் திசை அகத்திருந்து புறமானுல், மனிதன் உயிர்ப்பண்பு

ஊக்கம்பெறுகிறது. புற அமைதியுடன் அகஅமைதி இசைவதால் இன்பங்கள் ஏற்படுகின்றன. இது நிலையான பேரின்பக் கூறு. அதே சமயம் துன்பங்கள் அகஅமைதியுடன் புறத்தேயுள்ள மாறுபடும் பகுதியின் முரண்பாட்டால் தான் ஏற்படுகிறது. அகஅமைதியுடன் இயற்கையின் மாறாப்பகுதி ஒத்துழைத்து மாறுபடும் புறப்பகுதியை வெல்வதால், இங்கே துன்பமும் காரணகாரியத்தொடர்பில் கருத்தைத் திருப்பிப் புறத்தேயுள்ள மாறுபடும் இயல்புடைய சூழலை எளிதாக மாற்றியமைக்கிறது. இம்முறையில் அகத்திருந்து புறஞ்செல்லும் போக்கு அறிவுப் போக்காக வளர்கிறது. உயிரினங்களின் வளர்ச்சிப் படியும் மனித இனத்தின் நாகரிக வளர்ச்சிப் படிகளும் இத் திசையிலேயே இயங்குகின்றன.

கடலின் மேற்பரப்பில் புயல்கள் வீசும்போதும், அதன் ஆழ்பகுதியின் பெருங்கூறு ஒருசிறிதும் அசையாமல் நின்று நிலவுகிறது. மேற்பரப்பில்கூட ஆழங்குறைந்த கரையோரப் பகுதிகள் நீங்கலாக, அகல்பெரும் பரப்பில் புயல்கள் செயலாற்றுவது குறைவே. அலைகடல் என்று கவிஞர்கூறும் கடலில் இங்ஙனம் கரையில் வாழும் மனிதன் காணும் ஒருசிறுபகுதிமட்டுமே அலைகின்றது. அதன் மிகப் பெரும்பாலான பகுதி அமைதியின் அகல்பரப்பாகவே இயங்குகின்றது. கடலின் இத் தன்மை இயற்கையின் தன்மைகளுடன் பேரளவு பொருத்தமுடையது. மாறுபடும் பகுதி அதன்மேற்பரப்பின் ஒருகூறே. மேற்பரப்பின் பெரும் பகுதியும் அதனினும் பாரிய ஆழப்பகுதி முழுவதும் அமைதிப் பிழம்பேயாகும். இயற்கையின் சின்னஞ்சிறு பதிப்பாகிய உயிரினிடமும் மனிதனிடமும் அமைதிப்பகுதி, மாறுபடுபகுதி ஆகியவற்றின் தொடர்பு இதுவே. உயிரின வளர்ச்சியில் மற்ற உயிரினங்களைவிட மனிதன் இயற்கையின் அமைதிநிலை நோக்கி முன்னேறி, இன்னும் நாகரிக முதிர்வடையுந்தோறும் முனைந்து செல்பவனேயாவான். ஆகவே தான் பார்வைக்கு மனிதனின் மாறுபடும் புறப்பகுதி வலுவுடையதாகத் தோற்றினாலும், அது போலித் தோற்றமே

யாகின்றது. நீரின் இயல்பைப் புறந்தோன்றாமல் மறைக்கும் பனித்திரைபோல, அப் புறப்பகுதி அகப்பகுதியின் ஆற்றல் புறஞ்சென்று இயங்காமல் தடுக்கமட்டுமே செய்கிறது. புறத்தை அடக்குவதன் மூலம் மனிதன் பெறும் எல்லையற்ற ஆற்றலின் மறைதிறவு இதுவே.

அறியும் அறிவின் செயல்முழுதும் அமைதியைச் செயலாற்றவிடும் ஒரு பண்பன்றி வேறன்று. அடிக்கடி அறியும் அறிவு நிலையைவிட[1] அறிவுகடந்த அமைதிநிலைகள், அஃதாவது கனாநிலைகள்[2] அரும்பெருஞ்செயல் ஆற்றலுடையனவாய் இருப்பது காணலாம்.

எடுத்துக்காட்டாக, கைப்பொறியச்சு அடிப்பவன் கண்கண்டு அடிக்கும் முறையைவிடக் காணுக்கையுணர்ச்சி முறை மிக எளிதாக விரைந்த வளர்ச்சி தருகிறது என்பதைப் பலரும் அறிவர். இசைக்கருவிகளின் பயிற்சியிலும் இந்த மெய்ம்மையைக் காணலாம்.

கணக்கியலின் உயர்படி ஆராய்ச்சிமுறைகளெல்லாம் எண்கடந்த குறியீடுகள், ஐம்புலக் கற்பனைகளாகிய அறிவு கடந்த உணர்வுக் கற்பனைகள்[3] ஆகியவற்றாலேயே இயங்குகின்றன. உயிர்களின் உடலிலும், புறப்பொருளியக்க நிலையினைப் புறவுறுப்புக்களின் அமைதியிலும், அகப்பொருளியக்க அமைதியினை நாடி நரம்பு, இதயம், மூளை, தன்னியக்க உறுப்புக்கள் ஆகிய அக உறுப்புக்களிலும் காணலாம்.

“பொறிவாயில் ஐந்தவித்தான் பொய்தீரொழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார்.”

“ஐந்தவித்தான் ஆற்றல் அகல்விசும்பு ளார்கோமான்
இந்திரனே சாலும் கரி.”

என்று தமிழ்த் திருவள்ளுவரும்,

---

1. Conscious State. 2. Sub-Conscious or Un-Conscious State.

3. Higher Abstract Conceptions.

"ஒன்பது வாசலும் ஒக்க அடைத்தால்
அன்பதில் ஒன்றும் அரன்."

என அறிவுத்துறை ஒளவைப்பிராட்டியாரின் ஒளவையருங் குறளும் அகத்தின் பேராற்றலுக்குச் சான்று பகர்கின்றன.

அகத்தின் ஆற்றல் வெறும் புனைந்துரையோ, மிகை யுரையோ அன்று. அவ்வுருவில் கரந்து பெரும்பொருள் நுனிப்பாகக் குறித்த குறிப்புரையே யீரும் என்றும் காணலாம்.

அகத்தின் பண்பும் ஆற்றலும் கண்டவர் கடவுளைப்பற் றிச் சமயவாதிகள் கழறும் கூற்றுக்கள் மிகையுரைகள் அல்ல, குறையுரைகள் என்பதையும் எளிதில் காண்பர். கடவுளைக் காண ஒருவன் இயற்கையை—அஃதாவது அண் டத்தைத் துருவி ஆராயும் புற நோக்கில் செல்லுதல் தவ றன்று. ஆனல் அதன் பயனுக அவன் கடவுளின் செயல மைதியையே உணரமுடியும். கடவுளின் தன்மைகளை அகத்தன்றிப் புறத்தே உள்ளவாறு காண்டல் இயலாது. கடவுளாற்றல் பெற்றுக் கடவுட்கூறுவதும் புற நோக்குடை யார்க்கு என்றும் கைகூடாத செயலாகும். அகநோக்கு ஒன்றே அந்நிலை பெறத்தக்கது.

புற நோக்குடையவன் உலகத்தைப் பலவாகக் காண்கி ருன். மாறுபாடும் வேறுபாடுமே அவன் சாட்சிக்குப் புல னுகின்றன. இவற்றின் அடிப்படையாக அவன் தன்னல மும் தற்பற்றும் ஒருபுறமும், வெறுப்பும் பகைமையும் மற் ருெருபுறமும் பெறுகிருன். இது முரண்பாடுகளை வளர்த்து, இன்பத்தையும் துன்பமாக்கித் துன்பம் பெருக்குகிறது. அக நோக்குடையவர் வேறுபாட்டிடையே காணும் அடிப்படை ஒற்றுமையாகிய பொதுநல, அன்புத் தத்துவத்தை அவன் அறிவதில்லை. அவ் வன்புத் தத்துவத்தை அவன் அறிந் தால், புறத்தே முரண்பாடு தளரும். ஒற்றுமை அமைதி வளரும். இவ்வமைதியே பேரின்பவீட்டுக்கு இட்டுச்செல் லும் ஒடுங்கிய அகஅமைதிப் பாதை ஆகும். இடுங்கிய அவ் வழியில் குழந்தைகள போன்ற எளியஉள்ளம் உடையார்

நுழைவர். பற்றவாக்களின் பளுச்சுமந்த பாரிய உள்ள முடையவர் அணுகவும் மாட்டார். நுழைந்து செல்லவும் முடியாது.

நுண்புழை போன்றது நுவல் இன்பவாயில்,
பண்பிலார் காணார்: பழிசேர் உலகின்
மாயப் பகட்டுஅதை மறைத்தே நிற்கும்.
தூய உளமுடையார்க் கது தோற்றினும்,
செருக்குழ் உணர்ச்சியும் சிற்றின்ப நாட்டமும்
பெருக்கும் பேரவா முனைப்புச் சீற்றமும்
தாழொடு பூட்டாய் வாயில் தடுக்கும்!

வந்தனை வழிபாடுகள் எத்தனை செய்து நீ நொந்தனை யானாலும்; சமயச்சார்பான புறவினைகளை நீ எவ்வளவு நுணுக்கமாகவும், கண்டிப்பாகவும், விரிவாகவும் நிறைவேற்றினாலும்; தன்னடக்கமும் அவாவடக்கமும் இல்லாத இடத்தில் அமைதியோ, அமைதியில்லாதவிடத்தில் நிலையான இன்பமோ ஏற்படமுடியாது. புதுப்பிறப்பு அல்லது மறுபிறப்பருளும் சிந்தாமணி தன்னடக்கத் துறையில் வெற்றியடைந்தவருக்கே உரியதாகும்.

புறஉலகிலிருந்து, புறஉலகப்பொருளிலிருந்து, புலன் சார்ந்த இன்பங்களிலிருந்து, அனபுசாரா அறிவுத்துறை வாதத்திலிருந்து, உலக ஆரவாரங்களிலிருந்து எவ்வளவுக் கெவ்வளவு நீ பின்வாங்கி உன் உள்ளத்தின் உள் அவாக் களுக்குள் சென்று ஒதுங்குகிறாயோ; எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு நீ தன்னல, வேற்றுநல முரண்பாடுகளுக்கு அப்பால் செல்கிறாயோ; எவ்வளவுக்கெவ்வளவு தன்னல அவாக்கள் வந்தெட்டாத் தொலைக்குச் செல்கிறாயோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு ஆழ்ந்த தூய அமைதிவெளியில் நீ ஒய்வமைதியுற்று, சிந்தனை என்னும் அகக்காட்சியின் உதவியால் வாய்மையொளி காண்பாய்! புறத்தே நீ முன்பு கண்ட நிழற்பொருள்களின் மெய்வடிவம், நீ பலவாகக் கண்ட வடிவங்களின் ஒருநிலைப்படிவம் உனக்குத் தெரியும். அது மட்டுமன்று. நீ அப்போது உன் உண்மையான தனிவடிவத்தையும்,

உனக்கும் உலகுக்கும் உள்ள போலி மாயத்தொடர்பையும், உனக்கும் முழுநிறை வாய்மைக்கும் உள்ள மெய்த்தொடர்பையும் உணர்வாய்; உன் மெய்யான உள்ளம் அப்போது தான் உனக்குக் கைவரும். ஏனெனில் அது உன் விருப்பப்படி அமையும்.

அகக்காட்சி தரும் இந் நிலையை அறிவின் காட்சிக் குன்றம் என்னலாம். குன்றேறி நின்றவன் உலகின் பரந்த முழுக்காட்சியை அப்போது காண்பதுபோல, நீ அப்போது உலக முழுவதையும் ஒருங்கே, ஒருநிலைபெறக் காண்பாய்.

உன் பழிகள் உனதே. நீ அவாவைப்பற்றி நிற்கும் வரை அவற்றைப் பற்றிக்கொண்டுதான் இருப்பாய். அவற்றைவிட்டு நீங்குவது உன் கைக்குள் தான் இருக்கிறது. நீ அவாவை விட்டால், பழிகள் உடனே உன்னை விடும். ஏனெனில் பழிகளின் பழித்தன்மை உன்னைத் தாக்க மாட்டாது. நீ அவற்றைப் பிறருக்கு நிகழும் அல்லது புறத்தே நிகழும் நிகழ்ச்சிபோலக் கருதி அவற்றில் படிப்பினைகள் கோருவாய். அதேசமயம், புதிதாக மேலும் அவாக்கள் உண்டாகாதிருப்பதால், புதுப்பழிகள் வாரா. அவா அற்ற இடத்தில், வீடு உற்ற தாகிவிடும்.

கனி அருகிருப்பக் காய் அருந்த எண்ணுவதேன்? அமைதி எளியார்க்கு எளிதாயிருக்க, புயலை விரும்பி அணைப்பது ஏன்?

உன் அகத்தேயிருக்கும் விலங்கியல்பைக் கீழ்ப்படுத்தி அடக்கு. உன் தன்னலக் கூறுகளாகிய கீழ்த்தர உலோகக் கலவைகளை அன்புப் புடத்திலிட்டுப் பொன்மயமாக்கு. அமைதியின் நாயகனான இறைவனை நீ அணைவாய். இவ் வெற்றியின் மூலம் நீ தசையுடம்பிலிருந்து கொண்டே, அதன் அழிவுத் தன்மையிலிருந்து விடுபடுவாய். வெப்ப அலைகள் வீசியறியாத இன்பக்கரை சென்று சேர்வாய். அவ்விடத்தில் பெறும் உளநிறை அமைதியும் இன்பமும் பெரிது.

உனதுள மருவும் உயிர்நிலை ஆன்மா,
அது ஒருபோதும் மாள் கிலதே!
முனம் பிறந்ததுவும் பினர் இறந்ததுவும்
கனவு; அது பிறப்பிறப் பில்லா
நனவு; உருமாற்றம் இலாதது; நலிவும்,
தொடக்கமும், இறுதியும், உலைவும்
தினையதும் அற்ற தெளிவருள் அமைதி
தேர் அதன் மெய்நிலைவடிவே!

மாசற்ற மெய்ம்மையுணர்வு, மடமையின் சாயலற்ற அறிவு, மாறுத மாள்வற்ற எல்லையிலா அன்பு ஆகிய இவையே ஆன்மாவின் தூய தனிவடிவக் கூறுகள். அத் தூய வடிவடைந்தபின் அதன் அமைதி நிலைபேறுடையது.

மக்களுக்கு மெய்யுரைத்திடும் மாண்புடையீரே!
தொக்கஐயவெம் பாலையினூடு சென்றீரோ?
பொக்க வெந்தழல் துயரினில் புடமிடப்பெற்று
மிக்க வேணவா விரிகருத்தாம் இருட்பேய்கள்
சிக்க கன்றனவோ? மனம் பொய்ம்மைகள் தேய்ந்து
செவ்வியுற்றதுவோ, தெளிதூய்மையில் ஆர்ந்தே? (க)

உலகினுக்கொரு பேரளி உதவிடுவீரே!
பொலிவிலாத பொச்சாப்பினைக் கடந்து சென்றீரோ?
கலித்தவெந்துயர் இரவிடை அழுங்கினிரோ? செம்
புலத்து நீரெனப் பிறர்துயர்கண்டு நீர்புன்கண்
அலக்கணுற்று நொந்த லைந்திரோ? அவர் துயர் பகிர்ந்தே
ஆரழற்படு மெழுகென அகங்குழைந் துளைந்தே? (உ)

மாந்தருக் கெலாம் அமைதியை வழங்கிடுவீரே!
போந்த பூசலாம் புயற்கடல் அலைதணந் தீரோ?
காந்துபொம்மலும் பொருமலும் புகைச்சலும் கடந்து
சாந்த மார்தரு மோனமாம் கரைபுரந்தீரோ?
ஏந்துவெம்பகை துடைத்திரோ? இழையற இதயத்து
இணையிலா நிறை அன்பெனும் அமுதத்தில்குளித்தே! (ங)

உதிர்மணிகள்[1]

உயிருக்கு உருவம் கிடையாது. ஆனல், உருவுடைய உடல் மூலம் அதன் பண்பைக்காணலாம். உயிர் என்று ஒன்று உண்டா, இல்லையா? இந்தக் கேள்வியை நாம் எழுப்பலாம். அறிஞர் எழுப்பியுள்ளனர், அன்றும்; எழுப்புகின்றனர், இன்றும்! ஆனல் இக்கேள்வி எழுவதே உயிரின் செயலால்தான்!

கடவுள் உண்டா, இல்லையா?—அறிஞர் கடவுள் உண்டு என்று காட்டியபின்னர் எழுந்துள்ள கேள்வியே இதுவும்! அறிஞர் வழிநின்று அதை உணர்ந்தவர், உண்டு என்றும் வாதாட முற்பட்டதில்லை, இல்லை என்றும் வாதாட முற்பட்டதில்லை. அவ் வழி நின்று, அதன் வழிபட்டனர். 'வழிபாடு' என்ற தமிழ்ச்சொல் உணர்த்தும் பண்பு, இதுவே. அறியாதவரே உண்டென்றும் இல்லையென்றும் வாதிட்டுழன்றனர். இருசாராரும் வழிபடாதவரேயாவர்.

கடவுள் உண்டு என்று நிலைநாட்ட வேண்டிய ஆர்வம் காந்தியடிகளுக்கு அவர் அரசியல் வாழ்வின் ஒரு நெருக்கடிக் கட்டத்திலேகூட ஏற்பட்டது. ஆயினும் அவர் 'வழிநோக்கியவர், வழிபட்டவர்;' வள்ளுவர் ஒளியின் ஒரு நிழல் அவர் பக்கம் சாய்ந்திருந்தது. எனவே அவர் வாதம் ஆத்திகர்களுக்குப் புதிது. ஆத்திக உலகம் காணுதது. அத்துடன் நாத்திக உலகத்திற்கும் அது எதிர்பாராதது. அது அவர்கள் நாவுக்குத் தடையாயிருந்தது. மரத்தை நட்டவன், பானையைப் புனைந்தவன் ஆகிய பழைய வாதங்களை அவர் நாடவில்லை கல்லினுள் தேரையையும் கருப்பைக்குள் முட்டையையுங் கூட அவர் சுட்டிக்காட்டவில்லை. இவற்றை விஞ்சிய தெய்வப் பண்பை அவர் பொதுநிலை உயிர் வாழ்விலேயே கண்டார். வரலாற்றிலும் கண்டார். 'தாய் பிள்ளையை நேசிக்கிறுள். தன் உயிரைவிட நேசிக்கிறுள். எதனல்?' இயேசுபிரான் சொன்னுர் இகழ் தாங்கி உயிர்

---

1. தமிழாக்க ஆசிரியர் எழுதிய பிற்சேர்க்கை.

நீங்கி இடரிடையே உலகுக்கு உழைத்தனர், எதை நாடி? புத்தர்பிரான் ஏழை மாந்தருக்கும் எளிய உயிர்களுக்கும் ஒருங்கே இரங்கினர்; ஏன்? தம் உயிர்தாண்டி, தம் பலம் தாண்டி, தம் இனம் தாண்டி, தம் நலம் துறந்து, தம் புகழ் துறந்து, தம் உயிரே துறந்து அவர்கள் பாடுபடத் தூண்டியது எது? அதுவே கடவுள்!' என்றார்.

'மகனைக் கண்டவன், தந்தையைக் காண்பான்' என்றார் இயேசு. மன்னுயிரிடம் பாசம் கண்டவன், முன்னுயிரான இறைவனை உணர்ந்தவன். அவன் கடவுளை வெறுத்தால் கூட, கடவுள் அவனை விரும்பாதிரார் என்றே அருளாளர் அனைவரும் அறைகின்றனர். அன்பகத்தில்லார் அவன் இல்லையோ என்று உலகம் ஐயுறுதற்குக் காரணர் ஆவார்.

உயிரைப்போலவே உருவற்றவர் கடவுள் என்பர். ஆனல் மெய்ம்மையின் உருவின் ஊடாக, அறிஞர் அவரைக் காணலாம், அன்புருவினூடாக, அறவோர் அவரேயாகலாம். இம் மூவுருவிலும் கடவுளைக் கண்டவர், அணைந்தவர், கடவுளானவர் திருவள்ளுவர். கடவுளைக்காண விளைந்து—வாழ்வுலகுக்கு வெளியே கடவுளை கடவுளுலகைத் தேடும் கருத்துணராமாக்கள் கொண்டாடும் அத்தனையும் விளைந்து செல்லும் வழிகள் அத்தனையும் கடவுளைக் காணுதவர், அவர் பண்புணராதவர் வகுத்த வழிகளே! கடவுளைக்காண நேர்வழி திருவள்ளுவர் சமயங்களுக்கெல்லாம் மூலமுதல்வராய் நின்று காட்டிய வாழ்க்கை வழியே. ஏனெனில் அவர் கடவுளை 'இங்கு' கண்டவர், 'அங்'கல்ல., மகனிடம் தந்தை கண்டவர் அவர். மகனைக்காணத் தந்தையைத் தேடியவர் அல்லர்.

உயிரின் பண்பை உள்ளவாறு உணர்பவருக்குக் கடவுள் பண்பைக் கற்பிக்கவேண்டா. உயிர், உலகு, உயிர் முதல் என்ற முப்பொருளில் உணர்வுக்கெட்டாதது உயிர் முதல்; உணர்வுக்குப் புறம்பானது உலகு. இரண்டின் இயல்பையும் காண உதவுவது உயிரே. ஆனல் தமிழ் ஒளி பெருது வள்ளுவர் வழிகாணு துழன்ற இடையிருட்காலச்

சமயவாதிகள் உயிர்முதலைக் கற்பனை உலகில் தேடினர். இயல் நூலாரே புலனறிவின் குறைபாடறிந்தும் புலன் வழி நின்று உயிரற்ற உலகை அலசுகின்றனர். வள்ளுவர் ஒருவரே உயிர், வாழ்வு, இன்பம் என்ற முப்பாலாக உயிர், உலகு, உயிர்முதல் ஆகிய மூன்றையும் கண்டார். உலக முதல்வராகிய அவர் வழியேதான் எல்லாச் சமயங்களும் தோன்றின என்பர் அறிஞர் ஷ்வைட்சர். ஆனால் உலகின் ஒவ்வொரு சமயமும் ஒவ்வொரு வழியில் அவர் 'தடம்' காணாமல், அதே சமயம் அவர் சென்ற திசையை ஒவ்வொரு வரியில் நுனித்துணர்ந்து, ஒவ்வோர் அருட்படியில் நின்று ஒளி நிழலாடுகின்றன.